

Giới thiệu Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm

Truyện Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm nói về một ngọc nữ chương môn nhân bát quái, nàng không thể cự nổi lực dụ hoặc của bát quái khi chính mình bị bức vào hoàn cảnh này.

Vì câu giả đến thật, nàng trở thành tân nương của một kẻ lăng tử nổi danh. Trà trộn vào trong nhà hán, trên giường hán còn động chân động tay. Nàng giận tại sao mình phải hy sinh như thế, nhưng nàng cũng không điều tra được gì từ nhà hán, tiền mất tật mang. Diễn giả thành thật, nàng không cự nổi sự quyến rũ và sự chuyên nghiệp của một kẻ lăng tử tình trường.

Chính nàng còn không tin vào mắt mình, tự biến mình trở thành nhân vật xuất sắc trong cuộc tình bát quái này.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời gian trời đông giá rét, người đi trên đường tốp năm tốp ba, hướng đến đường cái náo nhiệt trở nên cực kỳ hoang vắng vì lạnh.

Một thân ảnh nhỏ gầy bước nhanh đi ở trên đường, quần áo trên người nàng đơn bạc, vải thô trên áo là may vá nhiều lần chắp lại.

Tóc dài đen dày bện thành hai cái bím thật dài, theo bước đi của nàng, mái tóc cũng đi theo ở trên vai gầy hoảng loạn.

Nàng đi được rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì trời giá rét mà phớt hai đỏ ửng, thò ra khí phun sương trắng, trong lòng gắt gao ôm một cái túi giấy dầu nhỏ(*)

(*) loại túi giấy màu vàng mà thời cổ hay dùng để đựng các loại thức ăn

Nàng ôm thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể che chở cho gà nướng cùng bánh nướng trong túi giấy dầu nhỏ kia, làm cho cha cùng tiểu muội nhỏ tuổi trong nhà có thể ăn đến thức ăn nóng hổi.

Năm mới đến, mỗi người đều ở nhà đoàn viên, vây quanh ăn cơm, mà nàng cũng thừa dịp nhiều ngày may vá chút quần áo, kiếm được mấy văn tiền, mua chút đồ ăn xa xỉ, làm cho trong nhà luôn luôn nghèo cũng có thể qua năm mới.

Nghĩ đến tiểu muội nhỏ nhìn đến gà nướng thơm mềm lúc ấy có thể tươi cười, Viên Nhật Sơ gọi lên cánh môi đông cứng, cước bộ cũng nhanh hơn.

Ngay tại khi nàng cúi đầu đi mau, không chú ý tới cửa bóng người đi ra ở phía trước, nên cùng người nọ đánh lên, thân mình nhỏ gầy lập tức ngã, túi giấy dầu nhỏ trong lòng cũng bay đi ra ngoài.

“Làm cái gì!” nam nhân bị đụng vào nhăn lại mi, chân giẫm xuống, vừa vịn đập đến gà nướng trong túi khiến nó bay ra, liền ngay cả bánh nướng cũng rớt xuống.

“Đồ ăn của ta!” Viên Nhật Sơ chạy nhanh bò lên, đầu lòng nhặt lên bánh nướng cùng gà nướng đã bẩn, mày nhíu lại, tức giận trừng hướng nam nhân, “Đền ta!”

“Đền cái gì mà đền?” Nam nhân ghét nhìn nàng, “Cút! Đứng cản đường đại thiếu gia” Nói xong, chân sẽ đá văng nàng ra.

“Nha? Trần thiếu gia, làm gì cùng cô bé nhỏ này so đo?” cô nương ở một bên nũng nịu ngăn cản. “Cô bé nhỏ, mau rời đi nơi này.”

Viên Nhật Sơ cũng không đi, một đôi con ngươi lạnh lùng giận dữ trừng mắt nam nhân.

Thúy Hương Viên là thanh lâu nổi danh trong thành, mà nam nhân áo hoa đụng vào nàng, sắc mặt say rượu màu đỏ, vừa thấy đã biết là khách nhân đến thanh lâu tìm hoan lạc.

“Đền ta!” Nàng lặp lại hai chữ này, nhìn đồ ăn bị rớt ở đất, nghĩ đến mất thất vọng của muội muội cùng phụ thân, nàng không được để chính mình liền như vậy quên đi.

“Đền người?” Trần thiếu gia đánh cái ợ đầy mùi rượu, khinh thường nhìn nàng. “Đại gia cũng chưa trách người đụng vào đại gia, người còn dám bắt đền đại gia, người. .... Nha? Nhìn kỹ lại, bộ dạng của nhà đầu người không tệ!”

Như là phát hiện cái gì, mắt Trần thiếu gia sáng lên, ngón tay ngà ngón sờ soạng mặt Viên Nhật Sơ một chút.

Nàng chán ghét thói lui xuống, “Không nên đừng ta!” vị rượu kia cùng ánh mắt đáng khinh kia, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

“Chắc chắc, tính tình thật mẫn nòng(*)! Ha ha.....” Trần thiếu gia cảm thấy hứng thú nở nụ cười. “Được, đại gia đền nàng, chỉ cần nàng bồi đại gia ta một đêm.....” thân thủ hẳn muốn ôm lấy nàng.

(*) bình tĩnh đến nghệt thờ

“Gia, đừng như vậy, người ta chính là một cô gái nhỏ.” cô nương một bên chạy nhanh ngăn cản, thân thể dán hướng Trần thiếu gia, cười duyên nói: “Hơn nữa, có Hồng nhi cùng gia còn chưa đủ sao?”

“Hắc hắc, có Hồng nhi bồi đương nhiên đủ.” Trần thiếu gia dùng sức ôm eo Hồng nhi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Viên Nhật Sơ. “Nhưng mà tiểu cô nương này đại gia ta cũng muốn..... Người tới! Đem nàng bắt về phủ đi.”

“Tránh ra! Các người dám chạm vào ta?” Viên Nhật Sơ không ngại thả ánh mắt lạnh như băng nhìn về người phía muốn bắt lấy nàng, bộ dáng cao ngạo lại tôn quý kia thoáng chốc làm kinh sợ thủ hạ của Trần thiếu gia, bọn họ nhìn nhau, không khỏi có điểm chần chờ.

Thấy thế, Trần thiếu gia giận rống to: “Sợ cái gì? Chẳng qua là cô bé thôi, còn không bắt người cho ta!”

Lời nói của chủ tử làm cho bọn họ hoàn hồn, thân thủ phải bắt lấy Viên Nhật Sơ.

“Làm sao vậy? Cửa như thế nào nóng như vậy?”

Một thanh âm ngả ngón đột nhiên theo phía sau cửa truyền ra, một cái thiếu niên áo tím ôm hai cô nương, tản mạn nhún mảy nhìn hỗn loạn trước cửa.

Bộ dạng thiếu niên thực tuấn, tuấn mỹ đến tà mị, đôi mắt hẹp dài hơi hơi hơi lên, tùy ý nhất câu, liền đủ để câu đi tâm của bất luận kẻ nào, bạc môi xinh đẹp nhẹ nâng, cầm cái cười mê người.

“Trần thiếu gia, như thế nào trong lòng có Hồng nhi còn chưa đủ, ngay cả trái cây nhỏ ngây ngô chàng cũng không buông tha?” Thiếu niên cười khê, con ngươi đen thẳm nhìn liếc mắt Trần thiếu gia, môi thì tại trên mặt cô nương phía bên phải nhẹ nhàng ấn xuống. “Tiểu Hương nhi, trên người nàng thật sự thơm quá, nàng dùng phấn gì mà thơm như vậy a? Hừ?”

Thanh âm của hắn khàn khàn, lại dễ nghe mê hoặc lòng người, chọc cho đỏ mặt tim đập, mềm mại ôi ở trong lòng hắn.

Nhìn đến hắn, Trần thiếu gia cảm giác say tưa hồ tỉnh một ít, mắt hứng thối một tiếng. “Hoàng Phủ Ti, người nghĩ quản chuyện của bọn thiếu gia?”

Hoàng Phủ Ti khê cười một tiếng, khê cắn Hương nhi môi một chút. “Không dám? Chuyện của Trần thiếu gia ta nào dám quản? Chỉ là sợ chuyện người cường đoạt con gái đáng hoàng rơi vào tai Trần lão gia, vậy, đến lúc đó Trần thiếu gia có thể bị cấm cửa, còn có thể mỗi ngày đến thanh lâu sao?”

Thời gian trước này Trần thiếu gia bắt cái đậu hủ Tây Thi, chiếm người ta trong sạch, việc này còn nháo đến quan phủ, tức giận đến Trần lão gia muốn cùng đưa con này đoạn tuyệt quan hệ.

Nếu không phải Trần phủ nhân từ giữa cầu tình, cầm bạc cấp nhà gái gia, làm cho đậu hủ Tây Thi kia gả tiến Trần phủ làm thiếp, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa lành, thế này mới đem chuyện này giải quyết, nếu không Trần thiếu gia thế nào còn có thể này uy phong? Sớm bị bắt vào nha môn.

Sắc mặt Trần thiếu gia lập tức biến, trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Ti liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, mới không cam lòng dẫn lấy người rời đi.

Nhìn Trần thiếu gia rời đi, Viên Nhật Sơ không nói một câu thân mình ngồi xổm xuống nhặt lấy bánh nướng ở đất, phui lấy bụi dính ở trên, cẩn thận bỏ vào túi giấy dầu. Nàng đối với giải cứu của Hoàng Phủ Ti, nàng ngay cả xem cũng không xem hắn một cái.

“Gia, người đều chỉ lo Hương nhi, vậy Oanh nhi thì sao?” cô nương bên trái không thuận theo hờn dỗi, muốn đoạt lực chú ý của Hoàng Phủ Ti.

Nhưng tầm mắt Hoàng Phủ Ti lại lạc ở trên người cô gái ở trước cửa.

“Hừ..... Đừng ghen, vài ngày không về nhà, ta cần phải trở về.” Hắn dỗ Oanh nhi, tại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hôn một chút.

Lúc này Viên Nhật Sơ nhặt hết đồ ăn, ôm vào trong lòng, xoay người rời đi.

“Ngoan, buổi tối lại đến tìm các người.” Hoàng Phủ Ti cười đến ngả ngón, khê vuốt mặt mỹ nhâ, liền giẫm chân tại chỗ đi ra cửa, một chiếc xe ngựa sớm ở cửa chờ.

“Thiếu gia.” A Toàn khăn trương nhìn Hoàng Phủ Ti. “Người mấy ngày nay cũng chưa trở về, lão gia cùng phu nhân đều nhanh tức chết rồi.”

Không nhìn lấy bộ dáng khăn trương của người này, Hoàng Phủ Ti đi đến Viên Nhật Sơ trước mặt, “Đồ ăn trong tay người dơ bẩn, tiền này cho người, mua cái mới đi!” Hắn cầm mười lượng bạc cho nàng.

Viên Nhật Sơ dừng lại bước chân, nhìn bạc trên tay Hoàng Phủ Ti, con ngươi lãnh đạm hơi lên, nhìn hắn một cái, cũng không giơ tay cầm lấy.

“Không cần sao?” Hấn cười, bộ dáng tuấn mỹ ngả ngón lại không chút để ý, tư thái hiện tại cũng không giống tốt bụng hoặc bố thí.

Viên Nhật Sơ không nói, tay tiếp nhận bạc trong tay hấn.

Nhà nàng thực nghèo, cốt khí(*) không thể làm cơm ăn, có người trả tiền, nàng đương nhiên lấy. “Cảm ơn.” Nàng nhẹ nhàng phun ra câu này.

(*) khí khái, chí khí.

Hoàng Phủ Ti nhíu mày, môi đẹp thú vị gọi lên.

“Ta còn nghĩ đến ngươi sẽ rất có cốt khí cự tuyệt! Người nghèo chí không nghèo, không phải sao?” Không nghĩ tới nàng lại nhận lấy mau lẹ như vậy.

“Chí khí không thể làm cơm ăn.” Nàng còn phải nuôi mười miệng cùng thân phụ, không rảnh quản “Người nghèo chí không nghèo” loại này nọ nhảm chán này.

“Ha! Nói rất đúng.” Hoàng Phủ Ti cười to, tiểu cô nương này thật thú vị, trong đôi mắt kia chứa thành thực cùng khôn khéo khiến cho hấn rất hứng thú.

“Thiếu gia, chúng ta cần phải trở về.” A Toàn một bên khăn trương thúc giục.

Nghe được A Toàn thúc giục, Viên Nhật Sơ nhẹ nhàng mở miệng, “Tạm biệt.”

“Đợi chút.....” Hoàng Phủ Ti mở miệng ngăn cản, nhưng còn chưa mở miệng, bên tai lại truyền đến loạt thanh âm đàm luận nho nhỏ.

“Khâm, người đó không phải là nhị thiếu của Hoàng Phủ gia yêu thích đi lang thang sao? Lại thường lui tới ở trong Câu Lan viện.” thanh âm nói chuyện rất nhỏ, nhưng bốn phía thực im lặng, vừa vãn truyền tiến đến trong tai bọn họ.

“Tiểu thiếp sinh, vẫn là so ra kém chính thất a! Nhưng mà càng lớn càng tuấn, cũng càng ngày càng không giống Hoàng Phủ lão gia, nghe nói a..... Tựa hồ không phải thuộc loại của Hoàng Phủ gia.....”

“Các ngươi đang nói linh tinh gì thế!” Nghe câu thế như thế, mặt A Toàn đỏ lên, lớn tiếng giận mắng hai cái phụ nhân(*) đang đàm luận với nhau.

(*) người đã có chồng.

Gặp chính mình trong lời nói bị nghe thấy được, các nàng lui lui thân mình, chạy nhanh rồi đi, trước khi rời đi còn nói thêm vài câu. “Chuyện mỗi người đều biết, còn sợ người ta nói.....”

“Đáng giận, mấy cái tam cô lục bà này(*)!” A Toàn tức giận đến muốn đánh người, tuổi nhỏ mặt lo lắng nhìn về phía thiếu gia.

(*) mấy bà tám

“Thiếu gia, người đừng nghe bọn họ nói bậy.....”

Hoàng Phủ Ti cười đến tận mắt, vô vị nhún nhún vai, nhìn về phía Viên Nhật Sơ, thấy nàng nghe xong những lời này, trên mặt lại không xuất hiện kinh ngạc.

“Ngươi có biết ta là ai.” ngữ khí của hấn khẳng định.

Viên Nhật Sơ ngấm hấn liếc mắt một cái. “Hoàng Phủ gia nổi danh tay ăn chơi, Hoan Hi thành không có người không biết.” Hơn nữa khuôn mặt quá mức tuấn mỹ kia, đi đến đâu, cũng đều dẫn đến sự chú ý của nhiều người.

“A! Tay ăn chơi? Người như thế nào không nói là bại gia tử(*)?” Hấn đối với những lời đồn khó nghe này sớm đã quen rồi. Hấn uốn éo hạ thân, đột nhiên dựa vào hướng nàng, lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được ở bên tai nàng nghe nói. “Ngươi muốn kiếm nhiều tiền chứ?”

(*) Đứa con phá sản.

Thấy hấn tới gần, Viên Nhật Sơ nhíu mày, nguyên tưởng thật lười, nhưng lời nói của hấn làm cho nàng dừng lại bước chân, mâu nhi nhìn về phía hấn.

“Ngươi có biết tiền trên đời này có thể dễ dàng kiếm ở chỗ nào không? Trừ bỏ sông bạc cùng kỹ viện, trên đời này làm cho người ta tối có hứng thú chính là bát quái(*), liền ngay cả hoàng cung quý tộc cao quý cũng không có ngoại lệ.” Bỏ lại mấy câu nói đó, hấn khẽ cười một tiếng, toàn thân chui vào xe ngựa.

(*) tạp chí lá cải.

Viên Nhật Sơ nhìn xe ngựa rời đi, cúi đầu suy nghĩ lời nói của hấn, chỉ chốc lát sau, một chút hào quang xẹt qua mắt đẹp, cánh môi hơi hơi gọi lên.

Không mấy ngày, trong Hi Hoan thành đột nhiên phát hành trang giấy màu vàng, bên trong ghi lại bát quái trong thành — chính là chuyện về Hoàng Phủ gia.

Trên giấy viết thân thể của Hoàng Phủ nhị thiếu gia, dự đoán hẳn không phải là con của Hoàng Phủ lão gia, viết sinh động như thật, thật thật giả giả, hoàn toàn không có chứng cứ, chính là dự đoán, lại ở trong thành nhắc lên một trận oanh động.

Quầy đến hết sức oanh oanh liệt liệt, Hoàng Phủ nhị thiếu gia cũng từ Hoan Hi thành biến mất, mà một nhà dựa vào nghề nghiệp bá quát như vậy sinh ra —

Viên Nhật Sơ đem Hoàng Phủ Ti trở thành bàn đạp, kiếm được nhiều khối bạc lớn. ....

Xuân đi thu đến, Hoan Hi thành vẫn như cũ náo nhiệt, đủ loại kiểu dáng bát quái trong năm tháng đến lại quay đi, vì người trong thành cung cấp rất nhiều tin giải trí.

Viên Nhật Sơ mở ra tiểu sạp bán bát quái, trải qua năm năm, đã biến thành một gian chuyên buôn bán bát quái tin tức.

Dựa vào bát quái, Viên Nhật Sơ kiếm được rất nhiều ngân lượng, cải thiện cuộc sống nghèo khó trong nhà, lại ở trong thành chiếm được chút danh tiếng.

Mỗi người đều biết, người trong Hi Hoan thành không thể chọc tui rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không thiếu, mà Viên Nhật Sơ chính là một trong số đó.

Nhưng mà, nàng cũng chịu sự hoan nghênh mà người trong thành mang lại là được.

Mỗi người đều chờ mong nàng cung cấp bát quái, làm như đây là đề tài nói chuyện phiếm vào lúc trà dư tửu hậu(*), mà nàng cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, ba không năm ngày liền cung cấp bát quái thú vị cho người ta làm giải trí.

(*) nhàn rỗi.

Liền ngay cả thời gian trước quá trình tiểu muội mình gả cho võ lâm minh chủ, cũng bị nàng toàn diện liên tục đăng đi ra, một tháng một chương, liên tục phát hành mười chương.

Triền miên bồi xốt xa, câu chuyện tình yêu kinh tâm động phách, ở trong Hi Hoan thành thịnh hành một thời gian, làm cho chúng gia khuê nữ xem đến xuân tâm đại động, ước gì chính mình cũng có thể có được câu chuyện tình yêu này.

Mà Viên Nhật Sơ sau lúc tiểu muội xuất giá, liền không chút khách khí cảm câu chuyện tình yêu của tiểu muội thân ái ra buôn bán lời thêm một số tiền.

Có tiền sao lại không kiếm, hơn nữa nuôi tiểu muội nhiều năm, thì tiểu muội phải có cống hiến! Trừ bỏ đòi hỏi muội phu một số tiền sinh lễ lớn, ngay cả tám đại cao thủ của muội phu thu thập được nàng cũng không buông tha.

Có muội phu thần thông quảng đại như vậy, nàng còn có nhiều con đường lấy được nhiều loại bát quái, gả cái tiểu muội đi, được đến nhiều ích lợi như vậy, thật sự là không tệ!

Đúng vậy, Viên Nhật Sơ chính cái nữ nhân yêu tiền.

Quân tử ái tài, thủ chi có câu(*)? Khiếp! Loại câu nói này đối với nàng mà nói giống như cúrt chó.

(*) Quân tử thích tiền, nhưng không thể lấy tiền tài bất nghĩa.

Đối nàng mà nói, có thể kiếm được ngân lượng trắng bóng, cho dù không từ thủ đoạn, nàng cũng không quan trọng.

Hỏi nàng không sợ xuống địa ngục sao? Nàng sẽ trả lời không sao, ít nhất hiện tại được hưởng thụ, về phần sau khi có phải hay không thực sự xuống địa ngục, ai biết? Có bản lĩnh kêu cái người từng đến qua địa ngục làm nhân chứng cho nàng xem nha!

Đạo sĩ kia đối với nàng lời ra tiếng vào, Viên Nhật Sơ coi như tai điếc, làm như là chó điên sủa loạn.

Khiếp! Đạo sĩ thích phê bình nàng, không phải còn lên phái hạ nhân đến mua bát quái của nàng sao? Hừ! Miệng nói không cần, thân thể vẫn là thành thực thôi!

Đối cái loại người này, Viên Nhật Sơ hoàn toàn mất lạnh đối đãi, vẫn như bình thường sống ngày tháng khoái hoạt của nàng, dựa vào bát quái kiếm bạc của nàng.

Giờ phút này, nàng chính im lặng ngồi ở giữa quầy của quán, vì chính mình nấu lên bình Bích Loa Xuân thượng hạng(*), tay thì cầm một quyển sách, một tờ một tờ lật.

(*) trà.

Nàng có da thịt trắng không tỳ vết, tóc dài đen dày buộc thành hai bím tóc, dài cúi tới eo, gần bên mép tóc còn có một cái đồ gài tóc hoa hồng bằng bạc.

Bàn tay nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trên trán tuyết trắng đổ xuống tóc mái chỉnh tề, dưới mi dài là một đôi mắt đẹp trầm tĩnh, mũi khéo léo, môi hồng nhạt vì khuôn mặt nhỏ nhắn trắng khiết làm cho môi thoạt nhìn thêm một chút đỏ tươi.

Tướng mạo của nàng thanh lệ, một thân màu trắng thanh lịch, sạch sẽ tú nhả, không có bao nhiêu trang sức trên người, chỉ có đai lưng thêu hoa văn hoa hồng xinh đẹp, vòng lấy chiếc eo nhỏ.

Bộ dáng thanh tú lịch sự tao nhã, xem ra tựa như không thuộc về dân gian, hoàn toàn không thể cùng với nữ nhân khôn khéo chuyên đào bới bát quái gộp chung cùng một chỗ.

Phải nói, gần nhất thật sự không có bát quái gì gọi là nổi bật cả.

Trừ bỏ chương bát quái thứ bảy vừa viết xong đặt ở án thượng(*), chỉ là những tin tức lật vạt xảy ra ở trong thành vào thời gian trước đó.

(*) bàn làm việc.

Không có bát quái gì mới, ngày còn đầy nhàm chán.

Mà thiếu tiểu muội ngồi giữ quán, nàng lão bản này đích thân phải ngồi tại quán, mỗi ngày thân thoi ngồi quán xuyên, viết tiếp bát quái còn tiếp

Ai! Ngày thật sự quá nhàm chán.

Viên Nhật Sơ chớp mắt, nhẹ nhàng ách xì 1 cái, cầm lấy bát trà trên bàn, còn chưa uống, có khách không mời mà đến tới cửa.

“Viên Nhật Sơ, ngươi khá lắm, dám lấy ta ra để kiếm tiền!”

Một thân ảnh nhỏ nhắn đỏ tươi tức giận đi vào quán, bụng hơi hơi hờ ra không chút ảnh hưởng đến động tác của nàng.

“Cẩn thận, đừng quá kích động, động thai khí sẽ không tốt lắm.” Viên Nhật Sơ thân nhiên liếc mắt một cái ngắm người tới, rồi uống trà, thậm chí không đến nơi đến chốn tiếp đón (không có đứng dậy đón tiếp) “Muốn uống trà sao?”

“Uống cái đầu ngươi!” Hoa Hi Nhi trừng mắt Viên Nhật Sơ, dư quang khoe mắt đảo đến tờ giấy màu vàng trên án thượng, “Đây là cái gì? Chuyện tình nháp nhô của Hoa đại cô Chương 7: hồi....., Viên Nhật Sơ, ngươi chết tiệt! Còn có Chương 7: hồi? Ngươi lấy ta kiếm tiền những 6 chương còn chưa đủ sao?” Nàng một bên rống giận, tức giận đến tay sẽ vò nát tấm giấy vàng kia.

“Ngươi vò nát cũng không sao cả, ta còn có dự bị, tùy ngươi muốn vò mấy chương liền vò mấy chương, đừng quên trả tiền là tốt rồi.”

Viên Nhật Sơ chậm rãi uống một ngụm trà, thậm chí ưu nhân giúp Hoa Hi Nhi đổ chén trà, thuận tiện trả lời vấn đề nàng mới hỏi.

“Ta dự tính phát hành mười chương, đem câu chuyện tình yêu buồn vui lẫn lộn của đại danh đỉnh đỉnh lưu manh Hi Hoan thành ghi chép lại, làm cho mọi người biết được, lưu manh cũng là có mùa xuân xinh đẹp.”

“Ngươi.....” Hoa Hi Nhi tức giận đến toàn thân phát run, giấy trên tay muốn xé cũng không được, không xé cũng không được. “Viên Nhật Sơ, ngươi sẽ có báo ứng!”

Nàng tức giận đến nguyên rùa, nữ nhân này nhất định sẽ xuống địa ngục!

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Viên Nhật Sơ gạt đầu phụ họa, cánh môi nhếch lên, mắt đẹp nhẹ quét Hoa Hi Nhi một cái. “Nhưng mà, Hoa đại cô nương, báo ứng của ngươi hẳn là sẽ không so với ta ít đi?”

Nữ nhân trước mắt này làm việc rất ác liệt, cũng không thua kém nàng.

Hoa Hi Nhi hừ lạnh, “Lão nương cho dù xuống địa ngục cũng là ở mười bảy tầng, ngươi ở trên lầu.” Nàng bung lên bát trà trên bàn, một ngụm xử lý.

“Vậy lúc đó ta sẽ đem theo lễ vật lên đầu thăm ngươi!” Viên Nhật Sơ cười đến thanh thoi, tao nhã phẩm trà.

Hoa Hi Nhi trừng nàng, tức giận đến nghiến răng, “Ngươi nữ nhân này, miệng lợi hại như vậy, khó trách không nam nhân dám thú(*) ngươi.”

(*) cưới.

“Ngươi miệng độc như vậy cũng có người dám cưới, trên đời luôn có kỳ tích.” Viên Nhật Sơ thoải mái phản kích, “Xem! Ngươi không phải là kỳ tích thứ nhất sao?”

Lại đấu thua, lửa giận của Hoa Hi Nhi càng to, nàng thô lỗ vì chính mình đổ chén trà, lại một ngụm uống hết, đẩy lùi lửa trong lòng. “Ngươi liền tiếp tục khua môi múa mép đi! Ta chờ nhìn ngươi bị báo ứng.” Hừ! Nàng sẽ thật mong chờ ngày nào đó.

Viên Nhật Sơ cười đến tao nhã, thắng thua xưa nay nàng không để ý tới; Nhưng mà nàng cũng hiểu được có chừng có mực, chọc Hoa Hi Nhi giận đối nàng cũng không ích lợi.

“Ta có mơ này, ngươi muốn ăn sao?” Nàng mở ra hộp bằng gỗ sơn màu đen ở một bên, đồ lên trước mặt Hoa Hi Nhi, một viên một viên mơ ẩn ẩn bốc mùi thơm.

Vừa thấy đến mơ, mắt Hoa Hi Nhi sáng lên, lập tức cầm một viên bỏ vào trong miệng, vị vừa chua vừa mặn tràn ngập khung miệng làm cho nàng vừa lòng nheo lại mắt, một bụng lửa nhất thời phoi bốc một nửa.

Thấy mơ hữu hiệu, Viên Nhật Sơ âm thầm đắc ý gọi lên cánh môi, không uống công nàng lúc trước chuẩn bị tốt đặt ở một bên. “Nam nhân nhà ngươi đâu? Hẳn như thế nào để bụng lớn chạy loạn?”

Thoải mái vòng vo cái đề tài, tay Viên Nhật Sơ lại giúp Hoa Hi Nhi đổ đầy trà.

Ngâm lấy mơ, Hoa Hi Nhi nâng lên bát trà. “Hắn nha, ở đối diện Long Đăng từ lâu chiều đãi khách quý.” Nàng uống một ngụm trà, cười đến có điểm thần bí, mắt tặc hề hề(*) thẳng nhìn Viên Nhật Sơ.

(*) giống đạo tặc.

Viên Nhật Sơ không xem nhẹ biểu tình kỳ dị của Hoa Hi Nhi, âm thầm đề phòng. “Ohm? Xem ra đây là vị khách quý rất quan trọng.”

“Đúng là rất quan trọng, nhưng lại là cái bát quái lớn nha!” Hoa Hi Nhi hạ giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến càng thần bí.

Nghe được có bát quái, mắt Viên Nhật Sơ sáng lên, cũng không động thanh sắc, nàng biết Hoa Hi Nhi sẽ không tốt bụng như vậy, nhất định có cạm bẫy!

“Phải không?” Nàng uống một ngụm trà, cũng không truy vấn, tay theo hộp gỗ nước sơn đen cầm một viên mơ bỏ vào trong miệng, vị chua mặn làm cho nàng nhú mày, chạy nhanh uống trà loại bỏ vị chua.

Thấy nàng không hỏi, Hoa Hi Nhi cũng không thừa nước đục thả câu, tới gần nàng, thanh âm càng nhỏ giọng. “Ngươi còn nhớ rõ tám năm trước ngươi đưa vào cái gì kiểm tiền đi?”

Viên Nhật Sơ ngây dại, hai mắt trừng lớn, “Ngươi là nói.....”

Thấy bộ dáng nàng khiếp sợ, Hoa Hi Nhi thoải mái nở nụ cười. “Đúng vậy, người nợ đã trở lại, hơn nữa đang ở trong tử lâu đối diện.”

Viên Nhật Sơ lập tức quay đầu nhìn về phía tử lâu đối diện, vừa nhắc đầu, liền mất nhìn nhau cùng với nam nhân đang đứng trên lầu.

.....

“Tám năm không trở về, hoài niệm sao?” ngồi tại một căn phòng ở tử lâu, Lôi Thiên Kiều hỏi nam nhân trước mắt.

“Ừ..... Tựa hồ không có gì thay đổi.” Nam nhân ôm lấy bạc môi, màu xinh đẹp nhìn ngã tư đường náo nhiệt, cuối cùng tầm mắt dừng ở quán thư tứ đối diện.

Nơi đó có một cô nương áo trắng đang ngồi, im lặng cúi đầu, nhìn sách trên tay.

“Nhưng lại xuất hiện một quán thư tứ nha!” hần nhẹ giọng, tay ưu nhân cầm lấy chiết phiết bạch ngọc, một phen mờ ra, thoải mái mà quạt vài cái.

“Quán thư tứ này ngươi hẳn phải biết đi?” Lôi Thiên Kiều cười khẽ. “Dù sao chủ nhân của quán thư tứ kia cũng giúp ngươi mau chóng rời khỏi Hi Hoan thành”

“A! Lại nói tiếp, ta thực nên cảm ơn nàng.” Nam nhân ôm lấy cười, ánh mắt vẫn đặt ở trên thân ảnh mảnh khảnh kia. “Nàng thực thông minh, ta chỉ nhắc nhở nàng một chút, nàng liền hiểu được ý tứ của ta, thậm chí theo kế hoạch của ta tiến hành, nói đến đây, nàng cũng được xem như đại ân nhân của ta!”

Nếu không phải nàng, hẳn sao có thể rời đi? Nói đến cùng, hẳn là nên cảm tạ nàng.

“Viên Nhật Sơ quả thật là một cái nữ nhân rất khôn khéo, khôn khéo đến không ai dám chạm vào nàng, mới có thể hai mươi tuổi còn chưa lập gia đình.” Loại nữ nhân này, nam nhân nào không có đam thích(*) sẽ không dám thú.

(*) lá gan + trí thức.

Nam nhân đem ánh mắt chuyển qua trên người Lôi Thiên Kiều, mặt đẹp môi nhẹ nhếch lên. “Lôi huynh, ngươi là đang ám chỉ ta cái gì sao?”

“Cần ám chỉ sao?” Lôi Thiên Kiều uống ngụm rượu, ánh mắt sáng tỏ thẳng nhìn hắn. “Ngươi đối nàng không phải thực cảm thấy hứng thú sao?” ánh mắt săn bắt kia, cùng là nam nhân, hẳn nhất thanh nhị sở(*).

(*) hiểu thật rõ ràng.

“A!” Nam nhân nở nụ cười, ánh mắt lại dời về phía quán thư tứ, nhìn đến thân ảnh nhỏ nhắn đỏ tươi bước nhanh bước đi vào. “Lôi huynh, nương tử nhà ngươi xem ra một chút cũng không giống là người có thai.”

Lôi Thiên Kiều nhú mày trừng mắt thân ảnh đỏ tươi kia. “Tiểu lưu manh này, một chút tự giác mang thai cũng đều không có.” Trở về nhất định sẽ trừng

phạt nàng!

“Chuyện tình yêu của các ngươi còn nhiều náo nhiệt nha!” Hấn nhìn về đến trang giấy màu vàng trên bàn, chữ xinh đẹp làm cho nụ cười ở khóe môi càng sâu.

Lôi Thiên Kiêu tức giận ngấm hấn liếc mắt một cái, đối với trêu chọc trên mặt nam nhân hừ lạnh. “Tin tưởng ta, chờ tin tức ngươi trở về phát tán, tuyệt đối đề bệp câu chuyện tình yêu của ta.”

Nam nhân nhếch mày, nụ cười ần ần mang lấy trào phúng. “Đều tám năm, còn có người có thể nhớ rõ tay ăn chơi như ta sao?”

“Cho dù người trong thành đã quên, người thân trong nhà ngươi cũng sẽ không quên.” Gấp đồ ăn, Lôi Thiên Kiêu ưu nhàn đưa vào miệng. “Nhất là ‘nàng’, vẫn là si ngốc chờ ngươi trở về đâu!”

Hấn cố ý nhắc tới, không chút nào che giấu biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

“Ta vốn liền làm ngươi ta khó quên, nhất là nữ nhân, muốn quên ta rất khó khăn.” Mâu nam nhân gọn sóng, cười đến tự tin lại ngả ngón.

“Đứng! Khuôn mặt kia của ngươi, quả thật làm cho người ta khó quên.” Lôi Thiên Kiêu ngạo ngễ liếc mắt một cái, ngữ mang trào phúng. “Nhất là nữ nhân, đối với ngươi lại vừa yêu vừa hận.”

“A!” Đối với Lôi Thiên Kiêu khen tặng, nam nhân không chút khách khí nhận, ánh mắt lại chuyển qua quán thư tứ, đặt ở thân ảnh trắng tuyết. “Ngươi nói, nàng..... Còn nhớ rõ ta?”

Hấn nghĩ đến cái tiểu cô nương tám năm trước, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, vẻ mặt lãnh ngạo, có đôi mắt quá mức thành thực....

Mất đầu tiên gặp gỡ, nàng liền khiến cho hấn hứng thú!

Hấn nhìn ra khát vọng trong ánh mắt nàng, đó là một đôi mắt không khuất phục, mà xiêm y vải thô trên người nàng, đương nhiên biết đến nàng rất nghèo khó.

Nhưng ánh mắt của nàng lại nói cho hấn biết, nàng sẽ không khuất trước sự nghèo khó, nàng sẽ cải thiện, sẽ giãy dụa, sẽ tìm ra lối thoát mới.

Hấn thích nàng có ánh mắt đã tâm, vì thế hấn tiếp cận nàng, bỏ lại một câu nói, chờ nàng mắc câu, đặt thành kế hoạch của hấn.

Hấn biết, nàng sẽ tiếp nhận.

Mà nàng cũng không làm cho hấn thất vọng, không chút khách khí đem hấn trở thành bàn đạp, bước ra bước đầu tiên, tuyệt không cảm kích và xấu hổ.

Toàn bộ của nàng — đều khiến cho hấn hứng thú!

Sẽ không biết tám năm không thấy, nàng trở nên ra sao?

Năm đó quần áo vải thô không sao che được cái đẹp của nàng, cũng không dấu được ánh hào quang của nàng, hấn thật mong chờ nhìn đến nàng.....

Mâu quang bắn sâu nhìn thẳng vào thân ảnh màu trắng, bởi vì nàng ở chỗ tối, làm cho hấn chỉ nhìn đến thân ảnh của nàng, nhưng không cách nào mặt nàng thật rõ ràng.

“Hấn là quên không được đi? Dù sao năm đó cũng bởi vì ngươi, nàng mới có hôm nay.” Lôi Thiên Kiêu trả lời.

Nam nhân không trả lời, bởi vì hấn nhìn đến nàng động.

Nhìn đến nàng quay đầu, cũng làm cho hấn thấy rõ khuôn dung nhan thanh lệ kia, tuyết trắng không tỳ vết, như thanh ngọc tốt được gọt gũa cẩn thận.

Sau đó, hấn nhìn đến nàng nâng lên mắt, cùng ánh mắt của hấn chống lại, cặp mắt kia lập tức kinh ngạc tròn to, kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn nở nụ cười, con ngươi đen xẹt qua mâu quang đoạt lấy.

.....

Viên Nhật Sơ sanh mắt to, không thể tin nhìn lấy nam nhân đang đứng trên lầu ở đối diện.

Hấn vận lấy áo bào màu vàng tím, thân ảnh so với thời thiếu niên càng cao to, khuôn mặt tuấn mỹ quá mức tà mị cũng như năm đó, trong ánh mắt thuộc loại nam nhân tà khí, làm cho hấn xem ra càng mị hoặc nhân, làm người ta nín thở tức, dời ánh mắt không được.

Nàng xem đến hấn cười, thật rõ ràng là nhận ra nàng.

“Ông trời.....” Hoàng Phủ Ti! Thật là hấn! “Hấn như thế nào trở về.....”

Đều biến mất tám năm, nàng còn tưởng rằng hấn sớm đã chết, xương cốt thành tro. (Ác ghê =))

“Ngươi nói đâu?” Hoa Hi Nhi nói mát(*). “Nói không hay thì gọi là trở về báo thù ngươi, nếu năm đó không phải ngươi, hấn cũng sẽ không rời Hoan Hi thành mà đi”

(*) nói giễu cợt, lời nói không chịu trách nhiệm

Ha ha! Báo ứng đến đây đi?

“Trả thù cái đầu!” Viên Nhật Sơ tức giận trả lời: “Chuyện năm đó, ai muốn tìm ai tính toán sổ sách thì còn không biết đâu!” Nàng hừ lạnh một tiếng, thu hồi kinh ngạc, trừng mắt nam nhân đối diện.

Tiếp thu đến nhìn chăm chăm của nàng, Hoàng Phủ Ti gọi lên bạc môi, bung lên một chén rượu, đối nàng nhất kính, bạc môi hơi hơi vừa động.

Viên Nhật Sơ neho lại mắt đọc đến khẩu ngữ trên môi hấn, niệm ra tiếng. “Dám qua đây cùng ta uống chén rượu sao?”

Nàng mày lập tức nhấn lại, “Ai muốn cùng ngươi uống rượu!” Nàng cũng không phải đồ ngốc, ai biết hấn đang có dự định gì chứ?

Ngươi sợ sao? — trên lầu hấn, lại phun ra một câu.

Viên Nhật Sơ ngẩng đầu, “Phép khích tướng đối ta vô dụng.” Loại trò của con nít ba tuổi, hấn làm như nàng rất dễ lừa vậy.

Không nghĩ muốn bắt quái sao? — không tiếng động môi, lại một lần lên tiếng.

Lần này Viên Nhật Sơ chần chờ, trừng mắt hấn, mà Hoàng Phủ Ti lại nở nụ cười, cười đến ngả ngón lại tàn mạn, dưới ánh mặt trời, bộ dáng tuấn mị kia làm cho người ta tim đập thình thịch.

Trên đường phố dường như người ta cũng chú ý đến Hoàng Phủ Ti, mơ hồ thảo luận lên.

“Ông trời! Bộ dáng của công tử kia thật tuấn.”

“Đúng vậy! Nhưng mà như thế nào có chút quen mặt.....”

“Đó..... Không phải nhị thiếu gia đã mất tích của Hoàng Phủ gia sao?” người nhận ra hấn kính hô, nhất thời đưa tới xôn xao.

“Đúng đúng đúng, chính là nhị thiếu của Hoàng phủ gia, năm đó hấn bởi vì bắt quái của Viên Nhật Sơ mới có thể.....”

Phụ họa nhân dừng lại không nói, tầm mắt tò mò dừng ở trên người Viên Nhật Sơ, sau đó lại nhìn hướng Hoàng Phủ Ti, không nhìn lầm là ánh mắt hai người đang giằng co với nhau.

Oa, cái này gọi là có bắt quái mới đi!

“Oa! Cái này thật náo nhiệt.” Hoa Hi Nhi uống trà nhìn náo nhiệt.

“Câm miệng!” Viên Nhật Sơ tức giận quát khế, đối mọi người nhìn chăm chú cảm thấy không kiên nhẫn, nhất là nam nhân ở trên lầu đối diện kia, một chút cũng không thêm đề ý dư luận, thậm chí đối với nàng cười.

“Viên cô nương, có bằng lòng hay không lên lầu đến uống một chén nha? Chuyện năm đó, ta thực nên “Cảm tạ” ngươi thật tốt nha!”

Thanh âm Hoàng Phủ Ti không lớn không nhỏ, lại vừa vắn rơi vào tai của người đang xem náo nhiệt ở gần đó.

Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Ti, nhìn đến ý cười ác liệt bên môi hấn, biết hấn là cố ý.

Nàng cắn răng, còn không có trả lời, Hoa Hi Nhi phía sau liền dẫn đầu đáp: “Được đó! Ta mạng Nhật Sơ đi lên cùng ngươi uống.”

“Hoa Hi Nhi ——” Viên Nhật Sơ quay đầu trừng mắt nữ nhân phía sau.

“Người ta đều đưa ra thiệp chiến, , ngươi muốn lui bước liền thua à!” Hoa Hi Nhi cười đến đắc ý, mặt mày lộ vẻ gian trá.

“Ngươi.....” Viên Nhật Sơ tức giận đến nói không ra lời.

“Viên cô nương, ngươi không dám lên đây cùng ta uống một chén sao?” Hoàng Phủ Ti lừa cháy đồ thêm dầu.

Viên Nhật Sơ trừng hướng hấn, nghe bốn phía thảo luận nho nhỏ, nhìn những ánh mắt tò mò của họ, nàng biết chính mình không đường thoái lui. Cấn chặt răng, nàng bước đi hướng Long Đẳng từ lâu.

Tên đã lấp vào cung, nàng lên! Uống liền uống, nàng sẽ sợ hấn sao?

Chương 2

Năm đó, Hoàng Phủ Ti ở bên tai một câu, làm cho Viên Nhật Sơ có linh cảm kiếm tiền.

Nhưng là dù cho có linh cảm, nàng nhận ra Hoàng Phủ gia, cũng chỉ nghe những lời ra tiếng vào của người trong thành mà cảm thấy quen thuộc hần mà thôi.

Nàng chỉ biết Hoàng Phủ gia là ngân hàng tư nhân nổi danh trong thành, nhưng lại mở bố trang cùng với rượu phùng, tích lũy mấy đại kinh nghiệm cùng tài phú, trình độ giàu có không thua gì Hạ gia thủ phủ(*) trong thành.

(*) giàu nứt vách.

Mà một thế hệ chủ sự Hoàng Phủ Nghĩa, bởi vì cưới tiểu thư nhà quan, quyền cùng lợi kết hợp, đem sự nghiệp Hoàng Phủ gia đẩy lên cao.

Ngay tại thanh thế Hoàng Phủ gia đạt tới đỉnh núi, Hoàng Phủ Nghĩa lại cưới một cô tiểu thiếp, hơn nữa nghe nói là hoa khôi của một kỹ viện.

Xảy ra chuyện này làm cho Hoàng Phủ phu nhân bị chọc tức, nhưng như thế nào phản đối, Hoàng Phủ Nghĩa vẫn là kiên trì thú yên hoa nữ tử(*), không có cách nào khác, Hoàng Phủ phu nhân chỉ có thể tiếp nhận.

(*) cô gái chốn lầu xanh.

Hoàng Phủ lão gia thú nhị phu nhân không bao lâu sau, liền truyền ra chuyện nhị phu nhân có thai, chưa đủ tháng đã sinh ra tiểu hài tử.

Việc này rước lấy rất nhiều thảo luận, như thế nào nhanh như vậy có đầu, hơn nữa chỉ có bảy tháng thì đã sinh ra? Cho dù là sinh non, nhưng tiểu hài tử sinh ra lại thực cường tráng. . .

Hơn nữa đứa nhỏ kia xinh đẹp làm cho người ta sợ hãi than, cùng Hoàng Phủ lão gia tuyệt không giống, cùng mẫu thân là có điểm giống, lại không quá giống, đáng tiếc khi mẫu thân ở sinh hần liền khó sinh mà qua đời.

Hoàng Phủ Ti càng lớn càng tuấn, hơn nữa thông minh lại cơ linh(*), được Hoàng Phủ lão gia yêu thương, cho dù bên ngoài truyền lưu những lời ra tiếng vào khó nghe, Hoàng Phủ Nghĩa cũng không nghĩ để ý đến, vẫn như cũ đau sủng đứa con thứ hai này. So sánh với đứa con mà đại phu nhân sinh ra còn không sủng ái đến như vậy.

(*) cơ trí lanh lợi.

Hoàng Phủ phu nhân đối với hiện tượng này vừa tức lại đổ(đổ kị), nhưng ngại cho thân phận mình là tiểu thư nhà quan lại, cũng không dám đối Hoàng Phủ Ti như thế nào, đành phải đối hần làm như không thấy.

Mà Hoàng Phủ Ti càng lớn, cá tính cũng càng ngả ngón, ba không năm ngày liền lưu luyến ở kỹ viện, chọc một đồng trái hoa đào, làm cho một đồng có nương gia đối hần ái mộ không thôi, trở thành tay ăn chơi nổi danh trong thành.

Nhưng là Hoàng Phủ Nghĩa giống như thường lệ thương yêu hần, nghe nói còn tính đem Hoàng Phủ gia giao cho hần, việc này đương nhiên làm cho Hoàng Phủ phu nhân bất mãn thật lớn, vì thế, ở trong Hoàng Phủ gia ba không năm ngày phát ra thanh âm chửi mắng.

Viên Nhật Sơ đối Hoàng Phủ gia hiểu biết chỉ đến đây thôi, còn lại đều là theo miệng của người trong thành nghe được, là thật là giả, căn bản không có người biết.

Nàng dựa những lời này kiếm tiền rất dễ đi? Dù sao đây là bất quá nhiều người cũng biết, lại không có chứng cứ gì, căn bản không có người sẽ để ý nàng; Nhưng ngay tại khi Viên Nhật Sơ buồn rầu, đã có người lên lút tặng phong thư cho nàng.

Trong thư nói rõ ràng hết thảy về chuyện của Hoàng Phủ gia, thậm chí còn có tư liệu của bà mẹ đỡ đẻ cho nhị phu nhân, viết đến rõ ràng rành mạch.

Dưới sự tò mò, nàng chạy đi tìm bà mẹ đỡ đẻ năm đó, theo lời nói từ trong miệng bà mẹ, cộng thêm tiền hối lộ, bà mẹ mới vụng trộm nói ra chuyện đỡ đẻ khi đó.

“Khi đó a, nhị phu nhân sinh khó, ta mất thật nhiều khí lực mới đem tiểu hài tử đỡ đẻ đi ra, nhưng khi đó nhị phu nhân đã muốn hấp hối, khi Hoàng Phủ lão gia vọt vào phòng, chợt nghe đến nhị phu nhân đứt quãng nói cái gì thực xin lỗi lão gia. . . . . Còn có đứa nhỏ không phải là cái gì. . . . . Cầu hần không nên trách nàng. . . . . thanh âm nhị phu nhân rất nhỏ, ta cũng nghe không rõ lắm.”

Nghe lời nói của bà mẹ, Viên Nhật Sơ cau mày. “Bà bà, khi đó Hoàng Phủ lão gia có phản ứng gì?” Bình thường mà nói, nam nhân nghe được đứa nhỏ

không phải của hần, nhất định thực kích động đi?

“Hoàng Phủ lão gia a,” bà mẹ nghĩ lại. “Hần khóc thật sự thương tâm, còn cùng phu nhân nói hần không trách nàng, đứa nhỏ hần sẽ đối đãi thật tốt, mặc kệ thân phụ của đứa nhỏ là ai...” câu cuối cùng, bà mẹ nói đặc biệt nhỏ tiếng.

Mắt Viên Nhật Sơ sáng lên, “Bà bà, bà xác định thật sự có câu này?”

“Xác định.” Bà mẹ dùng sức gập đầu, “Nhưng mà ta nghe xong cũng không dám nói cái gì, chuyện của người nhà giàu, chúng ta đâu thể quản được?”

“Ta đây đã biết, cảm ơn bà, bà bà.” Viên Nhật Sơ cười lấy nói cảm tạ.

“Cái này... Nhật Sơ a..., việc này...” Bà đỡ khăn trương mở miệng.

“Bà bà, yên tâm, con sẽ không nói là bà nói.” Viên Nhật Sơ cười trấn an bà mẹ, mâu quang vì được đến tin tức này mà tỏa sáng.

Nàng dựa vào tin tức này còn có tư liệu trong thư, viết về chuyện nhà của Hoàng Phủ gia, làm cho truyền lưu ở trong thành.

Quả nhiên, tin tức vừa ra, trong thành nhất thời náo nhiệt cả lên. Kế tiếp, nàng lại viết ra vài chương về chuyện nhà của Hoàng Phủ gia, còn có thân thế của Hoàng Phủ Ti, nói đến giống như thật, chỉ là sự thật ra sao nàng không biết.

Nàng biết, chỉ có giống như thực giống như giả, mới có thể câu dẫn hứng thú của người ta.

Mà nàng cũng thật thành công, dựa vào bát quái này, nàng kiếm được rất nhiều ngân lượng, nhưng nàng không nghĩ tới bởi vì như vậy làm cho Hoàng Phủ Ti mất tích.

Nói nàng lừa người, nàng khi đó mới mười hai tuổi, chính là muốn kiếm tiền làm cho cuộc sống của người nhà tốt hơn, cũng không muốn hại người, nàng thật sự không nghĩ tới bởi vì vậy mà hại Hoàng Phủ Ti biến mất.

Hơn nữa, cũng bởi vì sự kiện này, nàng bị Hoàng Phủ gia oán hận, thành lập một cái kẻ thù.

Tuy rằng nói tám năm này, kẻ thù của nàng không chỉ có Hoàng Phủ gia.

Nhưng mà, sau khi phong ba đi qua, nàng cẩn thận suy ngẫm lại, cảm thấy thật có cái gì đó không đúng. Đang êm đẹp, vì sao Hoàng Phủ Ti lại nói cho nàng cách để kiếm được tiền? Nàng cùng hần lại không biết, hần không có việc gì như thế nào cùng nàng nói những lời này?

Hơn nữa, người truyền tin cho nàng là ai? Như thế nào lại hiểu hết chuyện nhà của Hoàng Phủ gia?

Khi trong thành đang huyền ảo, Hoàng Phủ Ti cũng vừa vận mất tích, này hết thấy thật sự quá khéo!

Nàng càng nghĩ càng không đúng, bắt đầu hoài nghi hết thấy đều là Hoàng Phủ Ti thiết kế, bỏ lại những lời nói cho nàng, nàng, làm cho nàng mắc mưu, làm cho nàng chiếu theo “kế hoạch” của hần tiến hành thuận lợi.

Khi đó, nàng ngây ngốc bước vào cạm bẫy, tuy rằng kiếm được đồng lớn ngân lượng, nhưng cũng kiếm được ác danh, mọi người nhắc tới Hoàng Phủ gia, đều nói tới Hoàng Phủ Ti, cũng nhất định sẽ nhắc tới là nàng làm cho Hoàng Phủ Ti không thể tiếp tục ở trong thành nữa.

Mà nàng, hết đường chối cãi, bởi vì tình hình thực tế quả thật như thế.

Nhưng là nàng không cam lòng, bởi vì nàng bị lợi dụng! Tuy rằng nàng cũng có lợi, nhưng là cái loại cảm giác bị lợi dụng này thật không tốt chút nào.

Bởi vậy, đối với Hoàng Phủ Ti, nàng ấn tượng khắc sâu.

Mặt của hần, giọng của hần, tuy rằng chỉ có gặp mặt một lần, nhưng nàng chính là đem hần nhớ rõ mồn một.

Bởi vậy, cho dù trải qua tám năm, nhưng là nhìn đến hần một cái, nàng liền sẽ nhận ra, quả thật chính là hần cái hôn trưởng vương bát đản dám thiết kế nàng!

Hồi tưởng lại năm đó, mặt Viên Nhật Sơ càng trầm, cước bộ lên cầu thang cũng càng nặng, hận không thể làm thịt tên hôn trưởng Hoàng Phủ Ti kia.

Nàng xưa nay tâm cao khí ngạo, tuy rằng khi tuổi nhỏ, cuộc sống nghèo khó diệt đi ngạo khí của nàng, nhưng di truyền tính tình văn nhân của phụ thân, làm cho tính cách của nàng trở nên quật cường hơn.

Hơn nữa, không lý do bị người lợi dụng, mặc kệ có hay không được đến lợi ích, mặc cho ai cũng vậy, nhìn đến người lợi dụng mình cũng không có khả năng bày ra mặt cười!

Huống chi, bởi vì hần, tám năm này, nàng đã bị Hoàng Phủ gia chán ghét làm mặt lạnh, nàng không tính sổ ở trên người hần thì tính ở đâu?

Mím chặt môi cánh hoa, Viên Nhật Sơ cao ngạo nâng lên cằm, đi lên lầu, vừa thấy đến khuôn mặt anh tuấn ngả ngón của Hoàng Phủ Ti, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lạnh hơn vài phần.

Không giống với lạnh lùng của nàng, Hoàng Phủ Ti cười đến tuần mỹ phong nhã, con ngươi đen lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng của nàng, hình dung trên bờ môi càng sâu.

“Viên cô nương, mời ngồi.” Hần nhiệt tình tiếp đón.

Viên Nhật Sơ mím môi, cũng không khách khí ngồi vào ghế, khi Hoa Hi Nhi đi theo phía sau nàng đang muốn ngồi xuống xem nào nhiệt, Lôi Thiên Kiêu lại kéo nàng.

“Tiểu anh đào, chúng ta cần phải trở về, không nên quấy rầy bọn họ ôn chuyện.” Lôi Thiên Kiêu cười đến ôn hòa, thật cẩn thận che chở bụng hơi gồ lên của nương tử.

“Nha?” Hoa Hi Nhi nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên. “Bây giờ còn sớm, trở về làm chi? Không cần! Thiếp muốn lưu lại.”

Nàng còn không có nhìn đến nào nhiệt nha!

Viên Nhật Sơ cũng nhú mày nhìn về phía Lôi Thiên Kiêu. “Không cần, ta cùng hắn cũng không có gì để nói, hai người có thể lưu lại.”

Tuy rằng ánh mắt Hoa Hi Nhi xem diễn thực chương mắt, nhưng là nàng cũng không nghĩ muốn cùng Hoàng Phủ Ti một mình ở chung.

“Như thế nào? Nàng sợ ở một mình với ta?” Hoàng Phủ Ti nhú mày, con ngươi đen nổi lên một chút treu tức, ngữ mang theo một tia thần nhiên khiêu khích.

“Đúng nha, ta rất sợ.” Viên Nhật Sơ ngoài cười nhưng trong không cười, mắt đẹp trào phúng nhìn hắn. “Ta cũng không nghĩ lại bị thiết kế một lần, chuyện tám năm trước kia cũng đủ làm cho ta ấn tượng khắc sâu.” Nàng nói thật lạnh, vị châm chọc nồng đậm.

“Á!” Hoàng Phủ Ti nhẹ nhàng cười, lấy quạt bạch ngọc nhẹ nâng cằm của nàng, khuôn mặt anh tuấn đi theo tới gần, thanh âm trầm thấp, phun ra hơi thở nhẹ phẩy hướng nàng. “Nàng cũng không thể không thừa nhận, tám năm trước, nàng bởi vì ta mà thu lợi thật to nha!”

Gần sát của hắn làm cho Viên Nhật Sơ cảm giác được hơi thở của hắn, nóng cháy làm cho lòng của nàng không khỏi căng thẳng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không né tránh, thậm chí cao ngạo nhìn hắn.

“Thì sao, ta nghĩ, người thu lợi, cũng không chỉ ta một người.” So sánh lại, hắn mới là người thu lợi thật nhiều đấy!

Hoàng Phủ Ti cười đến càng sung sướng, đem mặt của nàng nâng rất cao, khuôn mặt anh tuấn đi theo cúi xuống, mặt hai người gần trong gang tấc, chỉ kém một chút môi hai người dán lên nhau.

“Tám năm không thấy, nàng vẫn là giống như lúc trước làm cho người ta cảm thấy hứng thú.” Giọng hắn thật nhẹ nhàng, môi vì mấp máy như có như không phát qua môi của nàng.

Hắn dựa vào thật sự gần, môi hai người môi cơ hồ mau dán vào nhau, hắn thở ra khí nóng thổi lên mặt của nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự xâm lược đang tiềm ẩn ở con ngươi hắn.

Viên Nhật Sơ âm thầm hút một ngụm không khí, cũng không làm cho mình lùi bước, bởi vì chỉ cần lùi lại nàng liền thua, nam nhân trước mắt sẽ không bỏ qua cơ hội khiêu khích nàng.

Nếu nàng thoát đi, đem hắn đẩy ra, chỉ biết rước đến hắn cuồng tiếu.

Quạt(quạt cường) một hơi, nàng chính là không lùi, mặc cho mặt hai người ái muội gần sát, mặc cho hơi thở của hai người phất lên mặt lẫn nhau.

Mắt cùng mắt đối diện, nhìn chăm chú vào trong con ngươi đen của nàng hắn nhàn nhạt cười, như là đang nhìn nàng có thể kiên trì bao lâu, bạc môi dựa càng gần, cơ hồ cùng môi của nàng dán tại cùng nhau.

Giống nhau chỉ cần nàng vừa nói ra, hắn có thể ngậm lấy môi nàng, hung tợn hôn lấy nàng.

Viên Nhật Sơ nhếch môi không nói, đôi mắt quạt ngạo(*) cùng hắn nhìn nhau, không lùi bước, giống như ở nói cho hắn, nàng mới không sợ hắn!

(*) quạt cường + lãnh ngạo

Thú vị! Hoàng Phủ Ti giờ lên môi, hứng thú nở nụ cười.

Không sao cả, núi không phải của hắn, hắn có thể chủ động. (Câu này ta chả hiểu)

Môi của hắn, cánh môi nhẹ quét qua nàng, giống như muốn ngậm lấy môi nàng, bạc môi hé mở.

Viên Nhật Sơ chấn động, rõ ràng lý trí kêu mình không cần lui, thế nhưng thân thể vừa vận lại thật lùi, tay cũng dùng sức đẩy ra hắn.

Đẩy hắn ra, nhìn đến cười trên mặt hắn, nàng không khỏi cắn răng, mắt đẹp vừa tức vừa giận, hung tợn trừng mắt hắn.

Hoàng Phủ Ti bị trùng không đến nơi đến chốn, mở ra chiết phiến(quạt), tao nhã phe phẩy, tuần mi nhẹ khêu, ý cười càng dày đặc.

“Thực đáng tiếc.” Thiếu chút nữa có thể thưởng đến đôi môi ngọt ngào kia.

“Ngươi!” Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt hấn, tức giận đến nắm tay, hận không thể kéo nụ cười chường mắt trên khuôn mặt của hấn.

“Lôi huynh, tuồng diễn này các ngươi cũng xem đủ đi?” Hoàng Phủ Ti ôm lấy cười, thần nhiên liếc nhìn hai người ở bên bên một cái.

Lôi Thiên Kiều nhún vai cười, lôi kéo Hoa Hi Nhi. “Tiểu anh đào, cần phải đi.” Người ta đều mở miệng đuổi người, là nên thức thời thôi.

“Nha? Nhưng là thiếp còn không nhìn đủ nha!” Hoa Hi Nhi chính là muốn ngừng xem thế nhưng lại không ngừng được, không hiểu cái gì kêu làm thức thời.

“Đi.” Không để ý nương từ phản đối, Lôi Thiên Kiều một phen ôm lấy nàng, có lẽ hướng hai người cười. “Không quá rầy.”

“Này! Lôi Thiên Kiều, thiếp còn chưa nhìn đủ!” Hoa Hi Nhi bắt mẫn đám ngực phu quân, đá chân, muốn hấn buông nàng.

“Ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích.” Không để ý nương từ kháng nghị, Lôi Thiên Kiều bá đạo ôm nàng xuống lầu.

Gặp Lôi Thiên Kiều bọn họ rời khỏi, Viên Nhật Sơ cắn cắn môi, nhìn Hoàng Phủ Ti trưng ra khuôn mặt bất lương.

Nàng quyết định thật nhanh, chạy nhanh đứng dậy, “Ta cũng muốn đi.” Lại ngồi đi xuống, ai biết hỗn đản này lại sẽ đối nàng làm cái gì?

Thấy nàng phải rời khỏi, Hoàng Phủ Ti cũng không ngăn cản, bưng lên chén rượu, ở khi nàng muốn xuống lầu, thần nhiên phun ra một câu.

“Nàng không nghĩ muốn bắt quái sao? Ta là có bát quái nóng hằm hập cho nàng, nàng vừa đi, bạc sẽ biến mất, nàng xác định nàng muốn như vậy?”

Nghe được lời nói của hấn, Viên Nhật Sơ không khỏi dừng lại cước bộ, trong lòng có điểm do dự.

Rõ ràng biết hấn có mục đích, nàng không nên mắc mưu, nhưng là nàng lại tò mò bát quái trong miệng của hấn là cái gì.

Nàng không thể kháng cự bát quái sau lưng có khả năng kiếm được ngân lượng. ....

Thấy nàng chần chờ, Hoàng Phủ Ti mỉm cười, tiếp tục bỏ lại càng lời nói.

“Ta lần này đến, nói vậy đã ở trong thành nhắc lên sóng to gió lớn, lấy cá tính bát quái của người trong thành bát, ta nghĩ Hoàng Phủ gia cũng nên nghe thấy tin tức ta trở về, đối với bát quái ở tiếp theo, nàng cùng với đầu khổ đuổi theo điều tra, hỏi tin tức của những người khác, chỉ bằng chính mình ra trận không phải đáng tin cậy hơn sao?”

Viên Nhật Sơ quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ti, mày đẹp nhíu lại, thấy bộ dáng thành thoi của hấn, con ngươi đen yên lặng nhìn nàng, như là chắc chắc nàng nhất định sẽ nhận lời.

Nàng không hiểu, hấn vì sao phải làm như vậy?

“Ngươi hận Hoàng Phủ gia?” Nàng hỏi, nghĩ đến truyền lưu bát quái, hấn ở Hoàng Phủ gia tựa hồ quá không tốt, là vì hận, mới muốn đem nàng đấu với Hoàng Phủ gia đi?

Uống ngụm rượu, Hoàng Phủ Ti thần nhiên mỉm cười, “Không, ta không hận.”

Viên Nhật Sơ hoài nghi nhìn hấn. “Nếu không hận, ngươi vì sao trở về? Nhưng lại cấp cho ta bát quái của Hoàng Phủ gia, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thường thức lấy chiết phiến trong tay, Hoàng Phủ Ti ngả ngón nhìn nàng, môi cười thủy chung chưa giảm. “Vấn đề về đáp án, nếu hiện tại nói cho nàng nghe, sẽ chơi không vui” Hấn đánh bí hiểm, không cho nàng giải đáp. “Như thế nào? Nàng muốn chơi với ta sao?”

Viên Nhật Sơ nheo lại mắt, biết rõ là cạm bẫy, lại chịu không nổi dụ hoặc, trầm tư một chút, chỉ phải cắn răng bước đi vào.

“Như thế nào chơi? Nhờ cậy phúc của ngươi, Hoàng Phủ gia hận ta tận xương, ta không nghĩ mình sẽ có khả năng tiếp cận Hoàng Phủ gia.”

“Lấy thân phận nương tử của ta, nàng có thể đi vào Hoàng Phủ gia.” Hoàng Phủ Ti nói được vân đạm phong khinh, giống như lời nói của hấn rất bình thường vậy.

“Hà?” Viên Nhật Sơ lập tức trừng lớn mắt đẹp, kinh ngạc nhìn mắt hấn. “Nương tử? Ngươi đang đùa giỡn cái gì?”

“Ta sẽ mở loại vui đùa nhàm chán với nàng sao?” Hoàng Phủ Ti nhíu mày, thường thức biểu tình kinh ngạc khó có được của nàng.

Viên Nhật Sơ trừng mắt hấn, thấy hấn thật sự không có chút ý định muốn đùa giỡn, một hồi lâu mới mở miệng. “Hoàng Phủ Ti, mỗi người đều biết nói

năm đó là do ta, người mới có thể rời đi, hơn nữa người tám năm nay không chút tin tức, ngày đầu tiên mới trở về, ta biến thành nương tử của người, loại lời nói dối này ai sẽ tin?” hần nghĩ người khác là ngu ngốc sao?

“Năm đó nàng chính là cái tiểu cô nương, trăm ngàn lần không nghĩ tới một chút bất quải lại sẽ làm hại ta rời đi, vì thế nàng khổ sở lại chột dạ, trần trọc muốn biết đến tin tức của ta, cùng ta liên hệ với nhau, ta cũng không so đo với nàng, hai người bắt đầu lên lui tới, ai ngờ tình chính vì vậy mà sinh, vì thế đôi ta tu đỉnh cả đời, sớm thành thân, nàng quyết định đem cả đời của nàng bồi cho ta, vì chuyện năm đó chuộc tội.”

Nói xong, Hoàng Phủ Ti dừng một chút, nhìn biểu tình kinh ngạc của Viên Nhật Sơ, đôi nàng ngả ngón trong nháy mắt, “Như thế nào, câu chuyện này không tệ đi? Dù lãng mạn không?”

Viên Nhật Sơ sớm nghe đến mắt choáng váng, “Loại sự tình này..... Không có người sẽ tin.....” Nàng muốn phản bác, nhưng là thanh âm cũng rất mỏng manh.

“Phải không?” Hoàng Phủ Ti nhìn nàng, bên môi cười tự tin lại cuồng vọng. “Nàng xác định người trong thành sẽ không tin?”

Sẽ! Bọn họ sẽ tin, nhưng lại sẽ tranh cãi về bất quải này, một truyền mười, mười truyền trăm, đều tự tưởng tượng càng phong phú hơn, sau đó đồn đại lẫn nhau.

Bởi vì, người nào mà không có lòng hiếu kỳ cùng tò mò, đó cũng là phương diện khiến người ta mê mẩn.

Viên Nhật Sơ có điểm không cam lòng nhìn nam nhân trước mắt, xem bộ dáng hần tự tin, một bộ dáng nàng chắc chắn nhất định sẽ nhận lời.

Nam nhân này ngay từ đầu liền thiết kế cạm bẫy thật hoàn hảo, rồi chờ nàng tiến vào!

Nhưng cố tình, nàng chính là không thể cự tuyệt, người ta nói lòng hiếu kỳ giết chết một con mèo, hôm nay, nàng chính là con mèo kia.....

“Được, ta đáp ứng.” Nếu không cam nguyện(*), nhưng nàng vẫn là chịu bắt buộc bởi hần.

(*) cam tâm + tình nguyện.

“Tốt lắm.” Biết nàng nhất định sẽ nhận, Hoàng Phủ Ti cười đến đắc ý, đứng dậy đi hướng nàng, ngả ngón vỗ về mặt của nàng. “Nương tử, về sau thỉnh chi giáo nhiều.”

Hần một bên nói nhỏ, một bên lấy ngón tay qua lại vỗ về hai má trắng nõn của nàng, cảm xúc trơn trượt nuốt nà làm cho con người đen xẹt qua một chút hào quang.

Viên Nhật Sơ lấy tay hần ra, mắt đẹp trừng mắt hần, cảm thấy sắc mặt hần đắc ý rất là chói mắt, nhin không được muốn mở miệng đấm hần.

“Người là muốn lấy đến tài sản Hoàng Phủ gia sao? Nếu là trong lời nói, người chỉ sợ danh bất chính, ngôn không thuận đi? Năm đó bà đỡ giúp người nương đỡ đẻ, là chính tai nghe được đối thoại của phụ mẫu người” nàng dự tính khiêu khích hần, chờ mặt hần biến sắc.

Ai ngờ hần lại nở nụ cười, tay ôm eo của nàng.

“Người làm cái gì?” Viên Nhật Sơ cả kinh, vội vàng muốn đẩy hần ra.

Không nhìn giấy dựa của nàng, hần bá đạo đem nàng kéo vào trong lòng, khuôn mặt anh tuấn đi theo dám hướng nàng.

“Hoàng Phủ Ti, người muốn làm vậy?” Viên Nhật Sơ trừng lớn mắt, làm khuôn mặt anh tuấn gần sát, bạc môi kia giống như muốn dán lên môi của nàng, nàng không khỏi lập tức nhắm mắt lại.

Hơi thở nóng rực đảo qua môi của nàng, ngược lại dòi về tai của nàng, thanh âm trầm thấp dễ nghe ản ản ngậm lấy ý cười, ở bên tai nàng nhẹ nói. “Nương tử, khi trò chơi mới bắt đầu, trước cho nàng cái ngon ngọt! Bà mụ đỡ đẻ năm đó, đã sớm bị ta thu mua.”

Cái gì?!

Viên Nhật Sơ mở mắt ra, còn không kịp nói chuyện, môi ẩm áp ở trước miệng của nàng không khách khí đi đến, bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng mê người kia.....

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Dại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Viên Nhật Sơ sanh mắt to, ngây ngốc trừng mắt khuôn mặt anh tuấn cơ hồ dán trên mặt nàng —

Môi của nàng bị Hoàng Phủ Ti hôn lấy, lưỡi dài trơn trượt của hắn sớm tham nhập đàn khẩu, khẽ liếm qua khoang miệng ướt át. Thấy nàng ngốc ra, Hoàng Phủ Ti cũng không khách khí, đầu lưỡi lửa nóng bá đạo trượt tiến cái miệng nhỏ nhắn, nhấm nháp vị ngọt của nàng.

Như hắn suy nghĩ, nàng thực ngọt, tốt đẹp làm cho hắn lần nữa khẽ liếm, đảo qua hàm răng khéo léo, mút lấy đỉnh hương hồng nhạt quần mút lấy, làm cho hơi thở nàng biến mềm.

“Úm.....” Cảm giác mau thò không nổi làm cho Viên Nhật Sơ trong kinh ngạc hoàn hồn, “Không..... Úm.....” Nàng chạy nhanh giẫy dụa, muốn tách rời khỏi miệng của hắn.

Nhưng hắn lại đem nàng đặt ở trên bàn, đem tay nàng áp chế ở sau người, miệng lưỡi cuồng tứ hút lưỡi của nàng, cướp lấy hơi thở của nàng.

Viên Nhật Sơ trừng mắt hắn, đầu lưỡi liễu mình né tránh, mắt thấy tránh không ra, muốn dùng đỉnh lưỡi đưa hắn đẩy dôi đi, thân thể cũng đi theo giẫy dụa mà vụn vẹo.

Nhưng nàng lại không phát hiện, thân thể hai người gắt gao dán sát, chặt chẽ không một tia khe hở, vụn vẹo của nàng chính là làm cho chính mình cọ xát hắn, hai luồng ngực nhũ no đủ ở trong ngực của hắn áp đẩy, theo giẫy dụa của nàng thẳng đập ngực của hắn.

Con người đen thâm trầm cùng nàng nhìn nhau, giẫy dụa cùng giận dữ của nàng, càng khiến cho hắn hứng thú, nhất là vụn vẹo của nàng, làm cho hạ phúc của hắn dấy lên một chút hỏa diễm.

Hắn cuốn lấy phần lưỡi đang chống đẩy của nàng, ở khi đầu lưỡi nàng nghĩ đẩy hắn ra, hắn lại phản cuốn lấy nàng, dùng sức liếm mút, hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ, hạ thân cũng kề sát nàng, nóng rực nhanh ao ở chỗ bụng dưới của nàng, lửa nóng làm cho người ta không dám bỏ qua.

Mắt Viên Nhật Sơ trừng lớn hơn nữa, trong mắt đẹp có lửa giận thiêu đốt, cho dù không hiểu việc đời, cũng biết để ở chỗ dưới bụng nàng là cái gì. =]]

Hồn trưởng sắc phôi này!

Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn giết chết nam nhân trước mắt, vừa vụn vẹo lại bị khống chế, hoàn toàn không thể động đậy, liền ngay cả hơi thở cũng dồn dập không dừng, tất cả mùi trong miệng mũi đều thuộc loại mùi của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng biến đỏ bừng, bởi vì lửa giận, cũng bởi vì miệng lưỡi của hắn xâm lược, quần mút môi của nàng, làm cho nàng sắp không thể hô hấp.....

Viên Nhật Sơ vừa tức vừa giận, hơi thở vì kích động mà càng thấy dồn dập, dưới sự phấn nộ, nàng tức giận đến há mồm muốn cắn đứt lưỡi của hắn.

Ai ngờ động tác của hắn nhanh hơn, dẫn đầu dùng sức cắn môi dưới của nàng —

“A!” Viên Nhật Sơ ăn đau đến thét kêu.

Hắn buông ra môi của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm qua môi dưới bị hắn cắn nát.

“Người.....” Viên Nhật Sơ không thể tin trừng mắt hắn, “Người cắn ta?”

Hồn dân này, hôn nàng còn chưa đủ, thế nhưng còn cắn nàng?

Hoàng Phủ Ti nhún vai, khuôn mặt anh tuấn cười đến phóng đảng lại mê người. “Ai kêu nàng muốn cắn ta?” Hắn chính là tiên hạ thủ vi cường.(*)

(*) ra tay trước là dành được lợi thế.

“Người.....” Viên Nhật Sơ là lần đầu tiên giận đến nói không ra lời, chỉ có thể tức giận trừng mắt hắn, quen bình tĩnh như nàng khi đối mặt với hắn toàn bộ mất tích.

“Ừ? Rất đau sao?” Hoàng Phủ Ti nhún mày, con người đen xẹt qua một chút tà tứ. “Ta đây giúp nàng liếm một chút là tốt lắm!”

Nói xong, hắn cúi đầu, lại muốn ngậm lấy cái môi dưới sớm sưng đỏ tươi bị hắn hôn lại cắn.

Viên Nhật Sơ kinh sợ, chạy nhanh đẩy Hoàng Phủ Ti ra, cách hắn rất xa. “Cút ngay! Không cho phép người gấp mặt ta.” Nàng trừng mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ cảnh giác.

Thấy nàng tránh né, Hoàng Phủ Ti đáng tiếc nhún nhún vai, ưu nhân ngồi vào ghế, ung dung nhìn nàng.

“Được rồi! Không chạm vào thì không chạm vào.” Dù sao còn nhiều thời gian, hiện tại thực đem nàng chọc giận, làm cho nàng chạy mất cũng không tốt.

Viên Nhật Sơ kinh nghi(*) nhìn Hoàng Phủ Ti, phản ứng của hắn làm cho nàng ngẩn ra.

(*) kinh sợ + nghi ngờ.

Nguyên tưởng rằng hấn sẽ lại bắt nàng, không để ý phản kháng của nàng, lại hôn nàng, không nghĩ tới hấn lại ngồi vào ghế, thần sắc tự nhiên rót rượu đến uống.

Không lường được phản ứng của hấn, ngược lại làm cho nàng không biết phải làm sao, không biết nên đối phó hấn như thế nào.

Nam nhân này, nhất cử nhất động đều ngoài ý liệu của nàng, làm cho người ta đoán không ra hấn muốn làm gì, mà nàng chỉ có thể ngây ngốc bị hấn đùa giỡn như chong chóng.

Không được! Nàng phải tỉnh táo lại.....

Viên Nhật Sơ hít sâu, theo bản năng mím môi, kết quả lại đụng tới miệng vết thương ở môi dưới, làm cho nàng nghĩ đến cái hôn vừa rồi, nỗi lòng lại nổi lên dao động.

Liền ngay cả trong lúc hôn, tất cả cũng lưu lại mùi của hấn.....

Ngực nhin không được một trận rung động, nàng vội vã áp chế, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại. Chỉ có bình tĩnh, nàng mới có thể đối phó hấn, bằng không vẫn thua hấn, loại cảm giác này thực sự rất đáng chết.

“Muốn uống rượu sao?” Hoàng Phủ Ti giúp nàng đỡ chén rượu, ý bảo nàng ngồi xuống, trong ánh mắt có ý cười thần nhiên, như là đang nhìn nàng có dám hay không.

Viên Nhật Sơ thờ sâu, không cho chính mình chịu khiêu khích của hấn, lập tức làm cho chính mình tỉnh táo lại, tao nhã ngồi xuống, nâng chén rượu lên nhẹ nhấp một ngụm. “Người vừa mới nói bà mụ đỡ đỡ cũng bị người thu mua, cho nên lời nói của bà đỡ là giả?” mắt đẹp khôn khéo nhanh theo dõi hấn.

Đối với bộ dáng nàng lập tức tỉnh táo lại, con người đen xẹt qua một tia tán thưởng, Hoàng Phủ Ti cười khẽ hỏi lại: “Nàng nói đâu?”

Viên Nhật Sơ neho lại mắt nhìn nam nhân trước mắt, thực tại đoán không ra hấn đang nghĩ cái gì. Nếu lời nói của bà mụ đỡ đỡ là giả, vậy hấn vì sao phải làm như vậy?

Hấn như là một đoàn mê, làm cho người ta nhìn không thấu, lại tò mò, không thể phủ nhận, tất cả lòng hiếu kỳ của nàng đều bị hấn gọi lên.

Nhưng nàng biết, nam nhân trước mắt này sẽ không dễ dàng nói cho nàng đáp án, biểu tình trên mặt hấn nói cho nàng biết: nếu muốn biết hết thấy, liền chính mình tìm kiếm.

“Người nếu muốn Hoàng Phủ gia, lấy năng lực của người tuyệt đối có thể lấy đến!”

Hấn nhìn như phóng đảng không kèm chế được, nhưng nếu thật sự xem nhẹ hấn, đến lúc đó người xem thường hấn thật sự sẽ bị hấn nuốt vào bụng!

Hoàng Phủ Ti cười khẽ, một tay duỗi ra dựng trên má phải, con người đen ngả ngón đối nàng nhẹ chớp. “Nhật Sơ, nàng thực sự xem trọng ta.”

Thấy hấn lấy thái độ tán mạn ứng phó nàng, Viên Nhật Sơ trừng mắt hấn, biết hấn hạ quyết tâm muốn giả ngu, cũng không truy vấn.

Không sao cả, hấn là mê, nàng liền nhất nhất đem bí ẩn cởi bỏ, lại biến thành bát quái phát đi ra ngoài, cho hấn biết lợi hại của nàng!

Một ngụm đem rượu uống hết, Viên Nhật Sơ buông chén rượu, tuy rằng hạ quyết tâm không hỏi, lại vẫn là nhin không được hỏi ra một câu. “Sau khi rời đi Hoan Hi thành, vài năm này người đi đâu?”

Tuy rằng thấy bộ dáng hấn hiện tại khẳng định sống không tệ, nhưng năm đó hấn rời đi dù sao chính là danh thiếu niên(*), đâu có thể nào không có chịu khổ?

(*) nổi tiếng.

Biết rõ không phải lỗi của nàng, nàng chính là bị thiết kế, nhưng nàng cũng cảm thấy áy náy, dù sao năm đó nàng quả thật cũng là gặp lợi mù mắt.

Đáng giận! Nàng không có việc gì đối với loại xấu xa này cảm thấy áy náy?

Hoàng Phủ Ti bị hỏi như vậy, mâu quang trốn tránh, bực môi ần ần gọi lên một chút đùa cợt, như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

Viên Nhật Sơ không khỏi ảo não đồ mặt trừng mắt hấn. “Không nói thì thôi!” Dù sao nàng cũng không trông cậy vào hấn sẽ trả lời cho nàng.

“Ừ..... Ta quả thật là ăn không ít khổ, còn có bữa ăn không no, thiếu chút nữa đói chết ở đầu đường.” Hoàng Phủ Ti trả lời, khuôn mặt anh tuấn lại ôm lấy tươi cười không đứng đắn.

“Phải không?” Vẻ mặt của hấn làm cho Viên Nhật Sơ thực hoài nghi, nhưng lại bởi vì lời nói của hấn làm cho lòng nàng càng thêm áy náy.

Thấy nàng muốn tin lại không dám tin, ánh mắt lại ần ần mang theo áy náy, bộ dáng đáng yêu chọc cho Hoàng Phủ Ti nhin không được nở nụ cười.

“Nàng cảm thấy ta năm đó đã thiết kế hết thảy, lại có thể cho cuộc sống chính mình trải qua thậm tệ như vậy sao?” Hần là người tự bạc đãi chính mình như vậy sao?

“Ngươi.....” Biết chính mình lại bị đùa giỡn, Viên Nhật Sơ tức giận đến đứng lên. “Hoàng Phủ Ti, ngươi đi chết đi!” Bỏ lại câu này, nàng xoay người muốn đi.

Đáng giận, đầu óc nàng nhất định là có vấn đề mới có thể đối với hỗn đản này cảm thấy áy náy!

“Đợi chút!” Thấy nàng thực giận, Hoàng Phủ Ti giữ chặt nàng, tay dùng sức, đem nàng kéo hướng chính mình, khóa tiến trong lòng.

“Ngươi làm cái gì? Buông!” Viên Nhật Sơ tức giận đến gãy dựa, dùng sức muốn tránh thoát kiềm chế của Hoàng Phủ Ti, thoát ly ôm ấp của hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Hoàng Phủ Ti gắt gao khóa lấy nàng, làm cho nàng ngồi ở trên đùi chính mình, nhưng nàng vẫn vận vẹo, viên móng cọ ở hạ phúc của hắn, con ngươi đen thâm lại, hiện lên ánh lửa nhỏ. “Nàng lại động, ta ngay tại đây muốn nàng.”

Thanh âm của hắn biến ách, mới vừa rồi hôn nhau đã sớm dẫn động dục hòa của hắn, hắn thật vất vả mới khắc chế xuống dưới, nhưng nếu nàng lại lộn xộn, hắn cũng không dám cam đoan.

Cảnh cáo của hắn làm cho thân thể Viên Nhật Sơ cứng đờ, cũng nhận thấy được móng dưới nóng rực, xấu hổ ảo não trừng mắt hắn. “Vậy ngươi buông ta ra!”

“Sau đó cho nàng đi sao?” Hoàng Phủ Ti nhú mày xem nàng, ngón tay khẽ vuốt quá của nàng mặt. “Đừng quên, nàng vừa mới đáp ứng ta, muốn cùng ta cùng nhau về Hoàng Phủ gia.”

“Vậy chuyện này với chuyện ngươi ăn ta đậu hủ thì giải thích ra sao?” Viên Nhật Sơ hừ lạnh.

“Nàng đã quên thân phận nàng muốn ngự trang sao? Nương tử.” Hoàng Phủ Ti nhắc nhở nàng.

“Làm bộ thành ngươi nương tử không có nghĩa là cũng bị ngươi sờ sảng, buông!” Viên Nhật Sơ gầm nhẹ. Chết tiệt! Thân thể hai người dán với nhau gần như vậy, làm cho nàng không thể bình tĩnh tự hỏi.

“Đừng tức giận, đừng tức giận.” Hoàng Phủ Ti giúp nàng vỗ vỗ ngực, “Giận dữ như vậy, sẽ thương tâm lại thương thân, tướng công nàng là ta sẽ rất đau lòng”

“Ngươi.....” Viên Nhật Sơ trừng mắt tay Hoàng Phủ Ti, tức giận đến giọng the thé: “Hoàng Phủ Ti, tay ngươi đừng vào đâu!”

“Ừ?” Hoàng Phủ Ti nhìn tay chính mình, sau đó cách quần áo cảm một cái no đủ, gật gật đầu. “Ừ..... Một tay không cách nào nắm giữ, không tệ.”

“Hoàng, Phủ, Ti” Oanh một tiếng, lý trí hoàn toàn bay mất, Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn dùng tay thưởng cho Hoàng Phủ Ti một cái tát.

Hoàng Phủ Ti không tránh, ở bàn tay sắp đổ xuống, hắn phun ra một câu. “Nàng nghe qua Liên Vân mục trường?”

Gi? Viên Nhật Sơ dừng lại động tác, tay cách khuôn mặt anh tuấn chỉ có một thước, phản ứng không kịp, ngây ngốc nhìn hắn.

Liên Vân mục trường.....

Tư liệu trong đầu lập tức chạy đến Liên Vân mục trường ở tám năm về trước đột nhiên xuất hiện ở phương Bắc, chuyên môn đào tạo tuần mã, ngựa đào tạo đi ra thậm chí không thua kém Hãn Long quốc tuần mã. (Hãn Huyết bảo mã hay nói trong tiểu thuyết or truyền hình)

Triều đình hàng năm lấy vạn lượng mua ngựa đào tạo từ Liên Vân mục trường, làm cho Liên Vân mục trường vốn dĩ vô danh nháy mắt biến thành thiên hạ đệ nhất mục trường.

Mà trừ bỏ đào tạo tuần mã ta, Liên Vân mục trường cũng khai phá thương đội, cùng các quốc gia giao dịch, nhập khẩu các loại dị bảo cổ quái quý hiếm, lại từ đó chào hàng, kiếm được rất nhiều tiền.

Ngắn ngủn trong mấy năm, Liên Vân mục trường nghiêm nhiên đứng đầu mục trường ở phương Bắc, nhưng chủ nhân Liên Vân mục trường cũng rất thần bí, mặc kệ nàng như thế nào đều tra cũng không đều tra ra....

Đợi chút! Liên Vân mục trường tám năm trước xuất hiện.....

Viên Nhật Sơ chậm rãi sanh mắt to, kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Ti.

“Đúng vậy, chủ nhân Liên Vân mục trường chính là ta.” Hoàng Phủ Ti lần đầu trả lời nghi hoặc của Viên Nhật Sơ.

“Sao, làm sao có thể.....” Viên Nhật Sơ thấp giọng, nếu hắn có được Liên Vân mục trường, như vậy hắn trở về Hoàng Phủ gia làm cái gì? Hoàng Phủ gia tài phú căn bản không sánh bằng Liên Vân mục trường một phần nha!

Đang muốn mở miệng hỏi, một trận tiếng bước chân rầm rập theo cầu thang truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, một gã nam nhân kích động chạy lên lầu, nhìn đến Hoàng Phủ Ti lập tức vui mừng rống to: “Thiếu gia! Thật là người đã trở lại!”

Nhìn đến người tới, Hoàng Phủ Ti mỉm cười. “A Toàn, đã lâu không thấy.”

“Thiếu gia!” A Toàn kích động khóc. “Người đã trở lại. .... Thật tốt quá! Ta nghe người trong thành nói, còn chưa tin đâu! Đúng rồi, lão gia cùng phu nhân bọn họ cũng đều nghe qua tin tức này, phải ta lại đây nhìn xem có phải hay không là thật sự, thiếu gia, lão gia bọn họ đều đang ở nhà chờ người đó!”

“Phụ thân đạo gần đây sống tốt không?” Hoàng Phủ Ti nhẹ hỏi.

“Tốt! Tốt lắm!” A Toàn chạy nhanh gạt đầu. “Nhưng mà lão gia rất nhớ người, thiếu gia, chúng ta mau trở về. .... Ách, nữ nhân họ Viên này như thế nào cùng thiếu gia ở chung một chỗ?”

A toàn thể này mới chú ý tới Viên Nhật Sơ, hơn nữa nàng còn ngồi ở trên đùi thiếu gia, này. ....

Nghe được A Toàn xưng hô, Hoàng Phủ Ti nhin không được nở nụ cười. “A Toàn, ta với người giới thiệu, nữ nhân họ Viên này chính là phu nhân của thiếu gia nhà ngươi chính là ta”

“Nha?” Nghe được lời nói của Hoàng Phủ Ti, A Toàn ngốc lảng ra.

Không chỉ là A Toàn, ngay cả người tránh ở cầu thang phía dưới cũng nghe đến gây ngẩn cả người.

Mà Hoàng Phủ Ti như là ngại còn chưa đủ náo nhiệt mà nâng lên cằm nhỏ của Viên Nhật Sơ, vô cùng thân thiết nhìn nàng. “Nương tử, ngoan, chúng ta phải về nhà.” Nói xong, hắn ôm lấy nàng.

“Hoàng Phủ Ti, ngươi làm cái gì?” Viên Nhật Sơ kinh hô, vội vàng muốn giãy dụa.

“Hừ. .... Tất cả mọi người đang nhìn đó!” Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ, “Đừng quên, nàng đáp ứng muốn chơi với ta, nương tử.” Hắn cố ý tăng thêm hai chữ cuối cùng.

“Ta. .... Ngươi. ....” Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Ti, thấy đắc ý trong mắt hắn, biết hắn là cố ý, nàng thở sâu, giờ lên một chút cười, tay quần lấy gáy của hắn, yêu kiều chính mình dựa vào người hắn. “Được, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Nàng nói ngọt, lại tự nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí thanh âm nhỏ nhẹ ở bên tai Hoàng Phủ Ti nói: “Hoàng Phủ Ti, có một ngày ta nhất định sẽ đem người chặt ra cho chó ăn!”

Nghe xong lời của nàng, Hoàng Phủ Ti cất tiếng cười to. “Ta sẽ chờ mong một ngày này.”

Hắn cười hưởng ứng khiêu khích của nàng, sau đó ở nàng kinh sợ nhìn chăm chăm hắn, hôn lấy môi của nàng.

Nữ nhân này, thú vị đến làm cho hắn yêu thích không buông tay nha!

Hỗn đản này, dám ở trước mặt mọi người hôn nàng!

Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn cắn chết hỗn trướng vương bát đản Hoàng Phủ Ti, nhưng nàng căn bản tìm không thấy cơ hội, trước mắt bao người, nàng chỉ phải giả bộ thẹn thùng mà thôi.

Gặp bộ dáng Hoàng Phủ Ti đắc ý, nàng liền tức giận đến nghiến răng lợi, nhưng nàng hoàn toàn không thể hành động, bởi vì A Toàn ở một bên vẫn nhìn nàng.

A Toàn này, là trung phó của Hoàng Phủ Ti nha!

Theo Hoàng Phủ Ti rời đi Hoan Hi thành, A Toàn nhìn đến nàng hoàn toàn không hoà nhã sắc, chỉ kém không đối nàng nhỏ ra nước miếng mà thôi.

Đương nhiên, đối nàng không hoà nhã sắc không chỉ có A Toàn một người, chỉ cần là người của Hoàng Phủ gia, bọn họ đều như vậy.

Đứng ở trước Hoàng Phủ phủ, cước bộ Viên Nhật Sơ có điểm chần chờ. Nàng có thể hay không chết ở bên trong, không thể đi ra được nữa?

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng.” Hoàng Phủ Ti ôm thắt lưng của nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Tuyệt đối sẽ làm cho nàng có mệnh bước ra Hoàng Phủ gia.”

Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Ti một cái, dùng sức捏 tay hắn một phen, “Nói chuyện xin cứ nói, không cần sò loạn!”=]]

Không để tâm đau trên tay, Hoàng Phủ Ti đem nàng ôm càng chặt, khuôn mặt anh tuấn cười đến mê người. “Ta sợ nàng lâm trận lùi bước nha!” Nói xong, tay hắn theo thắt lưng thon thả chậm rãi hướng lên trên mà đi.

Viên Nhật Sơ chạy nhanh bắt lấy tay hắn. “Hoàng Phủ Ti, đem tay ngươi buông ra cho ta!” Nàng tức giận đến hất tay hắn ra, hung tợn trừng hắn một cái,

dẫn đầu tiến vào đại môn.

Hoàng Phủ Ti khẽ cười một tiếng, phe phẩy quạt, tự nhiên theo ở phía sau nàng.

Dọc theo đường đi, nhìn đến nàng bước vào Hoàng Phủ gia, toàn thể gia nhân kinh ngạc mở to mắt, như là không thể tin được nàng sẽ vào cửa.

Mà vừa đến đại sảnh, người trong đại sảnh vừa thấy đến nàng, cũng toàn trường lớn mắt.

“Viên Nhật Sơ, người tới này làm cái gì?” Hoàng Phủ Hiên nhíu mày, trên mặt tuần tú nhả nhận có chút chán ghét không thể nào che giấu.

“Đại ca, là đệ đệ cho nàng vào.” Đi theo phía sau là Hoàng Phủ Ti cũng đã bước vào đại sảnh, đối với huynh trưởng đã lâu không gặp mỉm cười.

“Ti, thật là đệ!” Hoàng Phủ Hiên vừa mừng vừa sợ, nhưng thần sắc lại mang theo một tia phức tạp.

Thiếu phụ xinh đẹp ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Hiên cũng kích động đứng lên, vẻ mặt kinh hỉ (ngạc nhiên+vui mừng), hốc mắt ửng đỏ, phiếm lệ quang.
“Ti ca ca, huynh thật sự đã trở lại.....”

“Đại tẩu, đã lâu không gặp.” Hoàng Phủ Ti đối thiếu phụ cười nhẹ, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang mặt hai người khác. “Phụ thân, đại nương, nhi tử đã trở về.”

Hoàng Phủ phu nhân vẻ mặt lãnh đạm, mà Hoàng Phủ lão gia kích động nhìn Hoàng Phủ Ti, khó thờ mắng: “Con, đứa nhỏ này, nói đi là đi, vừa đi chính là tám năm, ngay cả phong thư cũng không có, là muốn tức chết Lão Tử ta sao?”

Hoàng Phủ Ti cười đến vô tội. “Phụ thân, thân thể phụ thân cường tráng mạnh khỏe, theo nhi tử thấy, phụ thân sống đến tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề, nhi tử nghĩ tức chết phụ thân chỉ sợ là rất khó?”

“Ti, đệ như thế nào cùng phụ thân nói chuyện như vậy?” Hoàng Phủ Hiên nhíu mày.

“Không sao cả.” tay Hoàng Phủ lão gia ngăn lại, một đôi mắt vẫn đang trừng mắt tiểu nhi tử. “Con nha, nói chuyện vẫn là như xưa, không lớn không nhỏ.”

Nói là nói như vậy, ngữ khí của hắn cũng không có một chút trách cứ.

“Phụ thân không phải thích nhi tử nói chuyện cùng phụ thân như vậy sao?” Hoàng Phủ Ti cười đến thực không đứng đắn, thậm chí ngả ngón đối lão phụ thân nháy mắt.

“Con, tiểu tử này!” Hoàng Phủ lão gia nhìn không được nở nụ cười, cũng chỉ có tiểu nhi tử này, mới có thể đem ông chọc đến cười to như vậy.

Viên Nhật Sơ ở một bên im lặng quan sát hết thấy, nàng phát hiện khi Hoàng Phủ lão gia nở nụ cười, vẻ mặt Hoàng Phủ phu nhân lạnh hơn, mà biểu tình của Hoàng Phủ Hiên càng cô đơn, vẻ phần Hoàng Phủ Hiên phu nhân..... Nàng nhớ rõ kêu Đường Vân Vân đi? Theo Hoàng Phủ Ti vừa vào cửa sau, ánh mắt cũng không dời đi Hoàng Phủ Ti, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Ti..... Tuyệt không giống đại tẩu xem tiểu thúc!

“Đúng rồi, con vì sao lại cho nữ nhân họ Viên này tiến vào đây?” Hoàng Phủ lão gia nhìn về phía Viên Nhật Sơ, ý cười trên mặt lập tức thu hồi, thay bằng tầm mắt hờn giận.

“Phụ thân, ta thú nàng.” Hoàng Phủ Ti cười ôm Viên Nhật Sơ. “Nhật Sơ, đến, kêu phụ mẫu, còn có đại ca đại tẩu.”

“Cái gì? Con thú nàng?!” Hoàng Phủ lão gia sợ hãi rống, không dám tin nhìn con. “Ti nhi, con chẳng lẽ không biết năm đó chính là nàng hại con phải rời đi sao?”

“Phụ thân, nhi tử đương nhiên biết.” Hoàng Phủ Ti cười đến vô vị.

Hoàng Phủ lão gia nhíu mày, đang muốn mở miệng, Hoàng Phủ phu nhân ở một bên lại nói. “Hừ! Lão gia, ông nhìn xem nhi tử này của ông, biến mất tám năm còn chưa tính, lại còn thú lại nữ nhân không đứng đắn này về đây, là muốn bại hoại gia phong của Hoàng Phủ gia chúng ta sao? Hay là chê người ngoài chê cười còn chưa đủ?”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lời Hoàng Phủ phu nhân vừa nói ra, không khí nhất thời cứng đờ.

“Phu nhân!” Hoàng Phủ lão gia không hồn giật nhìn về phía nương tử.

“Ta chẳng lẽ nói không đúng sự thật sao?” Hoàng Phủ phu nhân hừ lạnh, “Cũng không giấu lại, chính là bởi vì nữ nhân này, mới có thể làm cho Hoàng Phủ gia chúng ta bị người ngoài chê cười, bây giờ còn đem nàng thú về đây, hừ! Đây là đứa con tốt mà ông nói sao!”

“Đủ!” Hoàng Phủ lão gia phát giận, “Tỉ nhi mới quay về, bà không nên tìm hấn phiền toái!”

“Ta nào có tìm hấn phiền toái?” Hoàng Phủ phu nhân rống giận. “Ta nói là lời nói thật, ở trong mắt trong lòng ông chỉ có Tỉ nhi của ông, vậy ông đem Hiên nhi của chúng ta đặt ở đâu?”

“Nương, người không cần cùng phụ thân âm ỷ.” Hoàng Phủ Hiên chạy nhanh tiến lên khuyên.

“Phụ thân, đại nương nói đúng, việc này quả thật nhi tử có sai.” Hoàng Phủ Tỉ cười cười, “Nhưng mà Nhật Sơ năm đó chính là cái tiểu cô nương mười hai tuổi, nàng cũng là vì sinh kế; Hơn nữa năm đó nhi tử sẽ rời đi, nàng căn bản không hiểu rõ tình hình. Sau lại nàng tới tìm nhi tử xin lỗi, chúng con âm thầm lui tới vài năm, nhi tử đối nàng động tâm, liền thú nàng làm vợ.”

Hoàng Phủ Tỉ nói xong, sau đó nhẹ bóp eo của Viên Nhật Sơ một cái.

Viên Nhật Sơ cong lên khuỷu tay, ám dùng sức đụng phải bụng của hấn, có điểm không cam lòng nguyện gọi lên áy náy cười, đối Hoàng Phủ lão gia nói: “Năm đó chuyện của con thật sự thực có lỗi, năm đó nhà của con nghèo, không có cách nào, chỉ phải dựa vào loại phương pháp này kiếm tiền, lại không nghĩ rằng sẽ phát triển đến như vậy, thực xin lỗi, mời các người tha thứ cho con.”

Hoàng Phủ lão gia nhìn Viên Nhật Sơ một cái, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Tỉ, mắt sắc bén hơi hơi nhú lại. “Tỉ nhi, các con thành thân đã bao lâu?”

“Ước chừng một năm, xin lỗi, vẫn không thông báo cho các người một tiếng, nhi tử vẫn không biết nên như thế nào trở về, là Nhật Sơ bức nhi tử, nhi tử mới dám bước vào trong thành.” Đối với ánh mắt phụ thân xem kỹ, Hoàng Phủ Tỉ cười đến tự nhiên, ngữ điệu cũng thực tự nhiên.

“Phải không?” Hoàng Phủ lão gia nheo mắt, không hề nói thêm cái gì. “Được rồi, phụ thân hiểu được, con vừa trở về thành, trước nghỉ ngơi một chút đi! Đến bữa tối, chúng ta mới hảo hảo tâm sự.”

“Cái gì? Ông tính liền như vậy quên đi sao?” Gặp phu quân như vậy liền nhận, Hoàng Phủ phu nhân lại càng không cam nguyện. “Người liền như vậy sùng hấn sao? Hay là hấn vừa trở về, ông liền tính đem Hoàng Phủ gia giao cho hấn? Vậy Hiên nhi đâu? Ông muốn đem Hiên nhi làm sao bây giờ?”

“Đủ!” Hoàng Phủ lão gia chịu không nổi tức giận lên. “Tỉ nhi vừa mới trở về mà thôi, bà không cần lại âm ỷ này!”

“Ta âm ỷ này?” Hoàng Phủ phu nhân giọng the thé. “Trong lòng ông chỉ có Tỉ nhi, vậy Hiên nhi đâu? Ông nói đi!”

Hoàng Phủ lão gia chịu không nổi xoa cái trán. “Hiên nhi, đem nương của con mang về phòng, làm cho bà bình tĩnh một chút.” Ngữ tắc, ông dẫn đầu đi ra đại sảnh.

“Nương, đi! Con mang nương trở về phòng.” Hoàng Phủ Hiên nâng mẫu thân dậy.

Hoàng Phủ phu nhân oán hận trừng mắt Hoàng Phủ Tỉ. “Ta nói cho ngươi biết, Hoàng Phủ gia là của Hiên nhi, ngươi đừng mơ tưởng cùng Hiên nhi hưởng!” Bỏ lại câu này, bà oán hận rời đi.

Mà Đường Vân Vân đi theo phía sau, khi lướt ngang qua trước mặt Hoàng Phủ Tỉ, nàng dừng lại cước bộ, ánh mắt u oán nhẹ đảo nhìn đến Viên Nhật Sơ, cuối cùng dừng ở trên người Hoàng Phủ Tỉ.

“Tỉ.....”

“Đại tẩu, người nên gọi ta là tiểu thúc mới đúng.” Hoàng Phủ Tỉ cười đánh gãy Đường Vân Vân.

Đường Vân Vân ủy khuất cắn cắn môi, vẻ mặt càng ai oán. “Ngươi..... Thật sự cưới nàng?”

“Đúng.” Không nhìn Đường Vân Vân vẻ mặt ai oán, đáng về Hoàng Phủ Tỉ tự nhiên, ý cười bên môi chưa giảm.

“Ngươi..... Ngươi làm sao có thể.....” Hốc mắt phỉ lộ, Đường Vân Vân sâu kín nhìn Hoàng Phủ Tỉ, ánh mắt oán hận lại nhìn về phía Viên Nhật Sơ.

Viên Nhật Sơ mặc danh kỳ diệu(*) bị oán hận, hiện tại là cái tình hình gì?

(*) không thể giải thích được

Đường Vân Vân lại nhìn hướng Hoàng Phủ Tỉ, khi đang muốn mở miệng nói chuyện, thanh âm Hoàng Phủ Hiên lại truyền đến.

“Vân Vân!” Hoàng Phủ Hiên đứng ở cửa, vẻ mặt buộc chặt lại phức tạp.

Đường Vân Vân cắn môi, không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ có thể lưu luyến lại oán hận nhìn Hoàng Phủ Tỉ liếc mắt một cái, mới đi hướng cửa, cùng Hoàng Phủ Hiên rời đi.

“Nhà người. .... Cũng thật náo nhiệt nha!” Mới vào cửa không bao lâu liền làm cho túi bụi, cuối cùng còn quỹ dị kết thúc.

“Rồi nàng sẽ thành thói quen thôi.” Hoàng Phủ Ti cười nhẹ, vẻ mặt khinh bỉ tràn đầy, khoe môi ôm lấy một chút thần nhiên trào phúng.

Viên Nhật Sơ nhìn hần, không hề nhìn xót vẻ mặt trào phúng của hần, ngực có loại cảm giác nói không nên lời. Nhà nàng mặc dù nghèo, nhưng trong nhà cũng rất ấm áp; Mà nhà hần tuy rằng giàu có, Hoàng Phủ phu nhân lại xem hần như cái đinh trong mắt, tuy rằng Hoàng Phủ lão gia thương hần, nhưng hần một ngày ở trong Hoàng Phủ gia sợ là qua không tốt đi?

Hoàng Phủ Ti nhìn nàng một cái, bạc môi gọi lên một chút trêu chọc, “Sao? Nàng ở đồng tình ta sao?”

Bị xem thấu, Viên Nhật Sơ một trận quần khốn(Quần bách+khốn đốn), lại quật cường không nghĩ thừa nhận, mím môi tức giận trả lời: “Ai đồng tình người? Ta có vẻ đồng tình đại ca người, người không phải cùng đại tẩu người có chuyện không tiện nói đi?” Nàng nhăn mũi hừ lạnh.

“Tùng! Ta từng có yêu nàng.” Ai ngờ Hoàng Phủ Ti lại thừa nhận, nhún nhún vai, hần nở nụ cười, “Hơn nữa, còn từng muốn thú nàng, nhưng mà cuối cùng thú nàng lại là đại ca của ta.”

Viên Nhật Sơ lại cười không nổi, “Ách. ....” Nàng nói quanh co, không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào? Đồng tình ta sao?” Hoàng Phủ Ti vẫn như cũ mà cười, giống như hần đang nói chuyện cười vậy.

Viên Nhật Sơ nhìn lấy hần, đột nhiên toát ra một câu, “Khi đó, tâm của người nhất định rất đau đi?”

Lời của nàng làm cho Hoàng Phủ Ti ngẩn ra, khuôn mặt anh tuấn lần đầu thu hồi cười ngả ngón, con ngươi đen lợi hại yên lặng nhìn nàng.

Mà nàng cũng lẳng lặng nhìn thẳng hần, ánh mắt thuần tịnh kia giống như muốn nhìn thấu hần vậy, lay động ngực của hần.

Hần nhìn không được thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu còn thật sự nhìn nàng. “Nàng nha, còn như vậy xem ta, ta sẽ đem nàng khóa lại, cho nàng rời đi không được.”

Viên Nhật Sơ kinh hãi, bộ dáng hần giống như lời tuyên cáo, làm cho nàng có điểm sợ hãi, cũng không biết vì sao, lại trốn không ra.

Hai trái tim, lẫn nhau rung động; Hai đôi mắt, cho nhau cái nhìn chăm chú.

Về sau, Hoàng Phủ Ti lại cúi đầu xuống, hôn lấy Viên Nhật Sơ, mà lần này, nàng không có né ra. ....

Môi lưỡi hai người quấn quít giao lấy, đầu lưỡi ẩm ướt nóng càng không ngừng liếm mát, làm cho hơi thở Viên Nhật Sơ hỗn loạn.

“Ừ. ....” Viên Nhật Sơ cảm thấy toàn thân hư nhuyễn(*), đầu óc cũng một mảnh hỗn loạn, làm cho nàng không thể tự hỏi, chỉ có thể theo bản năng đáp lại hần.

(*) trống rỗng + mềm nhũn.

Phân lưỡi cùng hần đóng quần, đôi lấy hơi thở lẫn nhau, hưởng ứng của nàng rước lấy phản ứng càng cuồng tứ của hần, hai người hôn trở nên càng kịch liệt.

Lưỡi ẩm ướt nóng ở trong cái miệng nhỏ lật quấy, liếm mát mặt tân trong cái miệng nhỏ nhắn, đem ngọt của nàng toàn bộ cướp lấy.

Kịch liệt hôn làm cho hơi thở hai người càng dồn dập, lưỡi ở trong giao quần, kích mát mà ra, nước bọt tràn ra khoe môi, thẳng ẩm ướt càng dưới hai người.

Mà tay hần cũng đi theo phúc thượng một cái rất tròn no đủ, cách quần áo, ngón tay thu nạp, vuốt ve mềm mại tốt đẹp kia.

Mới nhu làm vài cái, nhũ tiêm nhạy cảm đã kiên đỉnh, đỉnh lấy quần áo. Theo xoa bóp của hần, vải dẹt cũng đi theo cọ làm nhũ lồi, làm cho nàng cảm thấy một tia tê dại.

“Ừ a. ....” Cái loại cảm giác kỳ dị này làm cho Viên Nhật Sơ nhìn không được nhẹ giọng ừm, mâu nhi vì tình dục mà sưng mủ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đi theo phiếm thượng một chút đỏ bừng xinh đẹp.

Nhìn đến bộ dáng nàng mê người như vậy, mâu quang Hoàng Phủ Ti chuyển thâm, khẽ cắn cánh môi đầy đặn của nàng, thông thả đi xuống liếm mát.

Bàn tay to kéo vạt áo tuyết trắng xuống, làm cho quần áo trên thân nàng cởi ra một nửa, lộ ra cái tiểu yếm màu tím, bàn tay tham nhập áo lót(yếm), dùng sức cảm một đoàn nộn nhũ, làm càn vuốt ve nhũ thịt trắng mịn, ngẫu nhiên kéo làm nụ hoa đỏ bừng, khiêu khích nhạy cảm của nàng.

Môi ẩm ướt nóng đi vào ngực nhũ phía trước, cách tiểu yếm ngậm lấy đỉnh nhọn, lấy lưỡi khẽ liếm, ở trên nhũ tiêm vòng quanh vòng quanh, áo lót mỏng manh bị hần liếm ẩm ướt, nhũ tiêm cũng kiên đỉnh đỉnh lấy tiểu yếm.

Hần há mồm ngậm lấy, dùng sức hút, thậm chí cách áo yếm khinh thị nhũ thịt, làm cho vải dẹt bao vây lấy rất no đủ dính lên ẩm ướt.

“A.....” Viên Nhật Sơ yêu kiều, khóa ngồi ở trên người hắn, nơi riêng tư cùng hắn nóng rực dán lấy, nhịn không được lắc lắc thân mình, làm cho nơi riêng tư nhẹ ma cứng rắn của hắn.

Nhiệt tình của nàng càng thêm câu động dục hỏa của hắn, hắn di động thân thể, cách vài dẹt nhẹ đụng phải hoa tâm nhu thuận. Đang lúc hắn muốn kéo áo lót xuống, cửa lại truyền đến một tiếng nhọn kêu.

“A! Ngươi, các ngươi.....”

Đường Vân Vân lại đi trở về đại sảnh, không nghĩ tới mới đến tới cửa liền nhìn đến loại hình ảnh này, sợ tới mức thét chói tai.

Thanh âm của nàng đánh thức Viên Nhật Sơ, Viên Nhật Sơ lập tức hoàn hồn, thể này mới phát hiện chính mình quần áo đã bị cởi ra phân nửa, tư thế ái muội ngồi ở trên đùi Hoàng Phủ Ti, nhất thời cảm thấy choáng váng.

Bởi vì Đường Vân Vân nhọn kêu, cũng đi theo đưa người khác tới.

“Làm sao vậy? Thiếu phu nhân, phát sinh chuyện gì?”

Gia nhân bốn phía chạy nhanh đuổi tới cửa, cũng nhìn đến cảnh tượng trong đại sảnh, nhất thời toàn bộ xấu hổ choáng váng.

Mà Hoàng Phủ Ti vừa nghe đến thét chói tai, động tác sớm bay nhanh đem quần áo Viên Nhật Sơ chỉnh trang đàng hoàng, thần sắc tự nhiên nhìn mọi người.

“Không có gì, các ngươi toàn lui ra.” Hắn cười khẽ, nhẹ liếc mắt thiên hạ trong lòng, chỉ thấy nàng sớm xấu hổ quần bách đem mặt vui vào trong lòng hắn, căn bản không dám ngẩng đầu.

Viên Nhật Sơ hoàn toàn nói không ra lời, chỉ cần nghĩ đến phản ứng ban nãy của chính mình, vừa thẹn vừa giận.

Ông trời! Nàng chẳng những không phản kháng, thậm chí còn thích thú, nhưng lại bị nhiều người như vậy nhìn đến.....

Nàng đòi này chưa từng mất mặt qua như vậy, cái này nàng thật sự không mặt mũi gặp người!

Nghe được lời nói của Hoàng Phủ Ti, bọn người hầu chạy nhanh xấu hổ lui ra, còn lại Đường Vân Vân một người đứng ở cửa, phẫn nộ nhìn bọn họ.

“Ngươi..... Các ngươi cũng không biết xấu hổ, lại ngay tại đại sảnh.....” Nàng nhanh dắt khăn tay, lấy thanh âm nhu nhược khinh bỉ lên án, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Ti mang theo nồng đậm oán hận.

“Đại tẩu, thực ngượng ngùng, cho đại tẩu chê cười, ai bảo Nhật Sơ rất mê ngươi, làm cho ta đã quên đây là ở đại sảnh.”

Hoàng Phủ Ti thật có lỗi đối Đường Vân Vân cười, sau đó cúi đầu vô cùng thân thiết đối Viên Nhật Sơ nói: “Chúng ta trở về phòng lại tiếp tục.” Nói xong, muốn ôm nàng lên.

Viên Nhật Sơ nghe xong cả kinh, xấu hổ ảo não ngẩng đầu, căm giận trừng mắt hắn. “Ai muốn với ngươi trở về phòng lại tiếp tục? Buông!” Nàng chạy nhanh giẫy dụa suy nghĩ muốn đứng dậy.

Nhưng Hoàng Phủ Ti cũng không buông ra nàng, thậm chí đem nàng ôm càng nhanh.

“Sơ Nhi, nàng là đang thẹn thùng sao? Ta biết, chuyện kia vừa mới bị nhìn thấy, nàng thực ảo não đúng hay không?”

“Hoàng Phủ Ti, ngươi cảm niệm!” Viên Nhật Sơ mặt đỏ lên, nghĩ đến vừa mới mất mặt, lại thấy vẻ mặt làm trò tràn đầy treu ghẹo, tức giận đến mất đi lý trí.

Ba! Nàng dùng sức đánh hắn một cái tát.

Vung tay lên, Viên Nhật Sơ liền ngậy ngấn cả người, nàng thu hồi tay, nha nha nhìn Hoàng Phủ Ti cùng ấn bàn tay thật rõ ràng trên mặt hắn.

“A!” Đường Vân Vân một bên lập tức kinh ngạc kêu, chạy nhanh xông lên trước, “Ngươi như thế nào đánh Ti ca ca? Ti ca ca, huynh có sao không?”

Ngay tại Đường Vân Vân sốt ruột, khi tay nhỏ bé định xoa Hoàng Phủ Ti, Hoàng Phủ Ti lập tức ra tiếng. “Đại tẩu, ta không sao.” Hắn cố ý cường điệu xưng hô phía trước.

Đường Vân Vân lập tức dừng lại thân mình, cảm nhận được cự tuyệt của hắn, nàng cắn môi, hốc mắt lập tức phồng hòng, ai oán nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ti không để ý tới ánh mắt Đường Vân Vân, hắn nhìn về phía Viên Nhật Sơ, giờ lên tươi cười, bắt lấy tay nàng dán sát vào mặt trái chính mình.

“Sơ Nhi, hết giận sao? Nếu còn không có, nơi này lại cho nàng đánh.” Hắn cười đến vô cùng thân thiết lại ôn nhu, hoàn toàn bất đồng với thái độ xa cách khi hắn nhìn Đường Vân Vân.

Phản ứng của hắn làm cho Viên Nhật Sơ ngây ngốc, cắn cánh môi, có điểm không biết làm sao, “Ngươi..... Không đau sao?” Nhìn má phải của hắn đỏ hồng, nàng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Ti nhíu mày, “Nàng cảm thấy lấy tay nàng đánh, sẽ không đau sao?” Hiện tại, má phải của hắn còn từng trận co rút đau đớn đâu!

Nhưng mà, ngoan ngoãn bị đánh quả nhiên là đúng, xem kìa, nàng hiện tại không phải cảm thấy áy náy? =]]

“Là..... Là ngươi không tốt, ngươi xứng đáng!” Cho dù cảm thấy áy náy, Viên Nhật Sơ vẫn là vẻ mặt quật cường, nàng chạy nhanh theo trên người hắn nhảy ra, bắt lấy vật áo hỗn độn, hung tợn cảnh cáo hắn, “Lần sau, ngươi dám gặp mặt ta, ta sẽ cho ngươi bị chết rất khó coi!”

Bỏ lại cảnh cáo, nàng không dám lại nhìn hắn, chạy nhanh rời đi.

“Sơ Nhi, ngươi muốn đi đâu?” Hoàng Phủ Ti lập tức muốn đuổi theo nàng.

“Ti ca ca, huynh là cố ý đúng hay không?” Gặp chính mình bị bỏ qua, Đường Vân Vân chạy nhanh mở miệng gọi Hoàng Phủ Ti lại.

Hoàng Phủ Ti dừng lại thân mình, khó hiểu nhìn Đường Vân Vân. “Đại tẩu, ta không hiểu ý tứ của đại tẩu.”

Đường Vân Vân ưỡn khuỷu nhìn hắn. “Huynh nhất định phải bảo muội là đại tẩu sao? Huynh trước kia không phải Vân Nhi, Vân Nhi bảo muội sao?”

Hoàng Phủ Ti cười nhẹ, tươi cười có lãnh đạm. “Đại tẩu gả cho đại ca, ta đương nhiên phải gọi nàng là đại tẩu, nàng cũng phải bảo ta tiểu thúc mới phải, đừng bảo ta Ti ca ca, đỡ phải làm cho người ta nghe được hiểu lầm thì phải làm sao.”

“Huynh đang hận muội gả cho Hiên ca ca đúng hay không? Cho nên mới đối với muội lãnh đạm như thế.” Đường Vân Vân nhin không được khóc, bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm cho người ta thương tiếc.

Đáng tiếc, người nên thương tiếc nàng, cũng không phải hắn.

Hoàng Phủ Ti nhăn mày, ngữ khí càng đậm. “Đại tẩu, đó là lựa chọn của đại tẩu, không phải sao?” Năm đó, là chính nàng lựa chọn không cần hắn.

“Muội.....Muội cũng không nguyện ý nha!” Đường Vân Vân vờ mặt ai oán. “Mệnh lệnh của phụ mẫu, muội không dám làm trái! Nhưng mà người muội yêu chính là....”

“Đại tẩu!” Hoàng Phủ Ti đánh gãy nàng, “Nếu đại tẩu gả cho đại ca, nên quên đi chuyện trước kia, hơn nữa ta cũng cưới vợ, trong lòng của ta chỉ có nương tử của ta, không có người khác.”

“Không! Muội không tin!” Đường Vân Vân lắc đầu, kích động muốn xông lên trước ôm lấy Hoàng Phủ Ti.

Hoàng Phủ Ti chạy nhanh thối lui. “Đại tẩu, thỉnh tự trọng.” Hắn lạnh lùng nhìn nàng.

Đường Vân Vân không tin lời nói của hắn, không tin hắn không hề yêu nàng, “Muội không tin huynh sẽ thú nàng, huynh là cố ý lấy nàng để chọc giận muội đúng hay không? Huynh vẫn là yêu muội đúng hay không? Huynh lần này trở về, muốn mang muội rời đi nơi này, đúng hay không?” (Mơ cũng còn sớm ~.~)

Đôi mắt kích động của Đường Vân Vân, thái độ của Hoàng Phủ Ti càng nhanh lãnh đạm, ánh mắt nhìn nàng cũng thực lạnh.

“Đại tẩu, ta nghĩ đại tẩu nên bình tĩnh một chút, ta đi trước đây.” Ngữ tắc, Hoàng Phủ Ti không hề để ý tới nàng, xoay người rời đi.

“Ti ca ca.....” Đường Vân Vân không ngừng gọi hắn, gặp Hoàng Phủ Ti cũng không quay đầu lại rời đi, nàng nhin không được khóc rống. “Muội sẽ không tin! Muội biết huynh yêu vẫn là muội, huynh yêu muội....”

Đường Vân Vân không ngừng tự nói. “Muội sẽ không buông tay! Sẽ không.....”

Nàng phải cùng với hắn ở cùng một chỗ, cùng Ti ca ca của nàng.....

.....

Viên Nhật Sơ hoàn toàn không dám gặp người, lao ra đại sảnh sau, nàng thuận miệng hỏi gia nhân phòng ở đâu, sau khi tiến vào phòng, nàng liền ngồi lại ở trong phòng, căn bản không dám ra cửa.

Liên ngay cả bữa tối, nàng cũng lấy cớ mệt mỏi mà ở trong phòng dùng bữa, không đi ra đại sảnh.

Không có biện pháp, nàng còn không biết nên như thế nào đối mặt với Hoàng Phủ Ti, chỉ phải trốn tránh, một người ngốc ở trong phòng.

Nghĩ đến chuyện ban ngày, nàng liền ảo não rất muốn cắn chết chính mình.

Nếu không có cái Đường Vân Vân kia xuất hiện, có lẽ nàng đã sớm bị Hoàng Phủ Ti ăn vào bụng! (Gần rồi ạ, chị chạy k thoát đâu =]])

Nga..... Tưởng tượng đến đây, nàng nhin không được đem mặt vui vào trong chăn bông, ảo não thấp giọng kêu to.

Chết tiệt! Nàng chắc chắn là đầu óc có vấn đề, nếu không làm sao có thể không giãy dụa, không phản kháng, liền ngoan ngoãn như vậy bị Hoàng Phủ Ti lại hôn lại sờ, thậm chí còn say mê trong đó, nhiệt tình hưởng ứng hẳn.....

Nghĩ đến phản ứng ban nãy của mình, còn phun ra rên rĩ xấu hổ kia, Viên Nhật Sơ ảo não càng nhanh, tức giận đến dùng sức tự đánh mình. Ông trời! Nàng là trúng tà sao? Nàng như thế nào biến thành như vậy.....

Nàng không ngừng ở trong lòng bén nhọn kêu, đem hết thấy lỗi toàn bộ đều đổ trên người Hoàng Phủ Ti.

Đều là hẳn! Không có việc gì đối nàng nói những lời này, không có việc gì dùng cái loại ánh mắt này xem nàng, làm cho lòng của nàng rung động, chỉ có thể chìm đắm trong ánh mắt của hẳn.....

Không đúng! Rung động? Say mê? Đây là chữ gì?

Nàng thích hẳn sao?

“Không có khả năng!” Viên Nhật Sơ lập tức kêu to.

“Cái gì không có khả năng?” Một cái trầm thấp thanh âm hỏi lại.

“Ta mới sẽ không thích cái hôn trưởng vương bát đần kia!” Viên Nhật Sơ trả lời như đinh chém sắt

“Ồm..... Hôn trưởng vương bát đần, nàng là chỉ ta sao?” Thanh âm ần ần mang theo cười.

“Ngươi.....” Viên Nhật Sơ tức giận theo trong chăn bông ngẩng đầu, vừa thấy đến khuôn mặt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Ti, lập tức cầm thanh, sanh mất to. “Ngươi..... Ngươi như thế nào ở đây?”

Hoàng Phủ Ti nhún vai, “Đây là của phòng của ta, ta không ở nơi này thì phải ở đâu?” Hẳn chậm rãi cời bỏ hai nút áo.

Thấy hẳn bắt đầu cời quần áo, ánh mắt Viên Nhật Sơ càng tròn, kinh hoàng hỏi: “Ngươi..... Ngươi muốn làm sao?”

“Ngủ nha!” Hoàng Phủ Ti ngạo nghễ liếc mắt nàng một cái, cời áo khoác, lộ ra ngực gầy gò rắn chắc, sau đó đi hướng giường.

“Không cần lại đây!” Viên Nhật Sơ quát khê, “Ngươi ngủ dưới đất đi!”=]]

Nói giỡn hay sao! Cùng hẳn ngủ cùng nhau, ai biết tên sắc phiê(*) này sẽ làm gì?

(*) dùng đủ miêu tả những người háo sắc có tâm hồn không trong sáng.

Hoàng Phủ Ti nhìn Viên Nhật Sơ, như cũ leo lên giường.

“Này! Hoàng Phủ Ti, ta không cho phép ngươi lên.....”

“Hur!” Hoàng Phủ Ti ý bảo nàng chớ có lên tiếng, “Ngoài cửa có người ở giám thị.”

“Cái gì? Giám.....”

Không cho nàng nói hết, tay Hoàng Phủ Ti che miệng của nàng, sau đó thuận thế áp đảo nàng.

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ trừng mắt hẳn, liều mình giãy dụa. Hẳn muốn làm gì?

“Đừng kích động.” Hoàng Phủ Ti dỗ nàng, lấy thân thể áp chế nàng, “Nàng muốn người bên ngoài hoài nghi sao?”

“Ưm ưm.....” Buông ra tay ngươi!

“Vậy nàng nói nhò thôi.” Hẳn nhẹ giọng nói, hơi thở nóng cháy nhẹ phẩy hướng mặt của nàng.

Tim Viên Nhật Sơ đập không khỏi biến mau, nàng chạy nhanh gạt đầu. Khi hẳn buông tay ra, nàng lập tức quát khê: “Ngươi không cần đè nặng ta, cách ta xa một chút!”

“Không được.” Hoàng Phủ Ti lắc đầu cự tuyệt. “Phụ thân ta phái người ở bên ngoài giám thị, ông không tin ta thú nàng làm vợ, cho nên chúng ta chứng minh một chút.”

“Phụ thân ngươi?” Viên Nhật Sơ nghĩ đến ánh mắt khôn khéo của Hoàng Phủ lão gia.

“Đúng vậy, phụ thân ta không dễ bị đánh lừa như vậy.” về mặt Hoàng Phủ Ti bất đắc dĩ.

“Vây...vây phải làm thế nào?” Viên Nhật Sơ trừng hấn.

“Chúng ta chứng minh một chút.” Hoàng Phủ Ti cười đến tà khí.

Viên Nhật Sơ nuốt nuốt nước miếng, thấy hấn cười đến tà tứ, trong lòng có dự cảm không tốt. “Sao, như thế nào chứng minh?”

“Đương nhiên là cho âm thanh nàng kêu ra một chút” Hoàng Phủ Ti đem mặt thông thả đi hướng nàng, đại chương không dấu vết theo phía dưới cầm một cái no đủ.

vú hạ duyên cầm hữu nhũ.

Viên Nhật Sơ lập tức trừng lớn mắt. “Hoàng..... Uml”

Nàng tức đến rống giận, nhưng miệng mới hé ra, thanh âm lập tức bị ngăn chặn, nàng tròn tròn mắt, cảm giác hơi thở bị cướp lấy.....

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Ừm...ừ..." Viên Nhật Sơ hung tợn trừng mắt Hoàng Phủ Ti, phần lưỡi dùng sức ngăn cản, muốn chạy trốn khỏi sự dây dưa của hấn.

Nhưng lưỡi hấn đuổi theo rất mãnh liệt, bá đạo cuốn lấy cái lưỡi thom tho, không để ý kháng cự của nàng, hơi mút lấy, nhẹ liếm, ném đến từng chỗ ngọt trong miệng nhỏ nhắn.

Hơi thở nàng vì hấn hôn mà chuyển gấp, khuôn mặt đỏ bừng, cả người sắp thở không nổi, bộ ngực cao ngất bị hô hấp nhanh làm nhấp nhô dồn dập, cao thấp phập phồng. Lòng ngực hấn trần trụi, dán lên ngực nàng, từng chút từng chút nhẹ cọ sát.

Sắc Lang này !...

Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn dùng răng cắn hấn, nhưng hấn lại phát hiện ra mục đích của nàng, bạc môi chạy nhanh thoái lui, con ngươi đen thâm thuyt tà khí nhìn nàng.

"Không tốt sao ? Nếu ta không cẩn thận kêu lớn tiếng, ngày mai trong phủ sẽ truyền ra những lời đồn đãi là nàng làm cho ta sung sướng cỡ nào..."

Hấn không đứng đắn nói nhỏ, khuôn mặt anh tuấn câu lên tươi cười phóng đảng lại mê người, thân thể ép tới càng nhanh, kề sát hai luồng miên nhũ no đủ. Viên Nhật Sơ dùng sức đẩy hấn ra, trừng mắt nhìn hấn, nhỏ giọng gầm nhẹ: "Chết tiết ! Ngươi cách ta xa một chút, còn có, cái gì giám thị ? Ta nghe ngươi cái rầm, căn bản là chẳng nghe thấy âm thanh nào..."

Nàng còn chưa nói xong, đã thấy âm thanh vụn nhỏ bên ngoài bay tới.

"Kỳ quái, như thế nào còn chưa có âm thanh gì ? Có phải bị phát hiện rồi không ?".

"Hừ...Ngươi nói nhỏ thôi, chúng ta đợi lát nữa xem sao..."

Viên Nhật Sơ lập tức im lặng, nhìn Hoàng Phủ Ti, nói không ra lời. Hoàng Phủ Ti nhìn nàng nhíu mày, vô tội nói: "Xem đi, ta rõ ràng không lừa nàng."

"Vây, vậy phải làm sao đây ?" Viên Nhật Sơ không phục trả lời: "Ta, ta chỉ giả làm nương tử của ngươi, không có nghĩa là phải chịu đựng ngươi sờ sảng, cút ngay !"

Nàng bắt đầu giãy giụa, nhưng sức của nàng không cách nào đẩy được hấn ra, ngược lại khiến hai thân thể càng cọ sát, tuy rằng cách lớp quần áo, nhưng da thịt vẫn ần ần nóng lên.

Mặt Viên Nhật Sơ càng hồng, hô hấp càng loạn, thân thể dần biến đổi, làm cho kháng cự của nàng ngày càng trở nên mềm mại vô lực.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ti cũng dần thâm lại, hấn vốn dĩ cũng không tính sẽ nhẫn nhịn kiềm nén, đoá hoa hồng trắng đầy gai này, hấn sớm muốn ăn vào bụng rồi !

Cảm giác thấy nàng dần dần biến hoá, ngay từ đầu vốn chỉ là cảm thấy hứng thú, muốn trêu chọc nàng, muốn thấy được tình trạng không khống chế được của nàng, hấn sẽ cảm thấy sung sướng. Nữ nhân giống như nàng, thật dễ dàng gọi lên sự khiêu khích đối với nam nhân, đến chính phục lấy, khiến nàng thần phục dưới chân.

Mới bắt đầu hân hạnh xác là nghĩ vậy, rất muốn chinh phục nàng, dù nàng có gai, nhưng hắn sẽ nhổ đi tất cả, sẽ thuần phục được nàng. Nhưng nàng lại dùng một câu xuyên thấu tâm hắn, dùng ánh mắt trong suốt nhìn thấu lớp che đậy của hắn. Một câu "Rất đau đi" khiến hắn toàn bộ tan rã.

Trong nháy mắt kia, chỉ xác định, nữ nhân này...hắn muốn.

Cho dù đêm nàng độc chiếm, hắn cũng sẽ tuyệt không buông. Cho dù nàng không thương hắn, hắn vẫn muốn đoạt được lòng nàng. Hơn nữa hắn biết, đối với hắn, nàng cũng không phải không động tâm. Nhất cử nhất động của hắn đều ảnh hưởng đến nàng, làm cho nàng mất đi bình tĩnh, ha ha ! Hắn thích bộ dáng không khống chế được của nàng, hơn nữa "đầu sỏ" lại chính là hắn...Cảm giác này thật không tệ.

Hoàng Phủ Ti nhìn khuôn mặt xin xắn của Viên Nhật Sơ, đôi má ửng hồng, hơi thở nàng dồn dập, mâu nhi ẩn ẩn hiện lên thủy quang mê người.

"Sơ Nhi, Sơ Nhi, nàng muốn ta đứng không ?"

Hắn khẽ nói, thanh âm trầm thấp mang theo nồng đậm dụ hoặc, làm cho người nghe khó kháng cự.

"Ai muốn ngươi chứ ? Đúng là tự mình đa tình...Ừm,," Lời còn chưa dứt, tay hắn đột nhiên thâm nhập cổ áo, cách áo yếm niết lấy một bên no đủ, làm cho nàng thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng. Nàng lập tức cắn răng nhịn xuống, nhưng hơi thở lại không cách nào kiềm chế được mà hỗn loạn.

"Vậy tại sao nơi này của nàng lại cứng lên ? Hừ ???" Hắn mút lấy môi dưới đầy đặn, ngón tay nhẹ miết đỉnh nụ hoa.

Phản ứng trên cơ thể bị vạch trần, Viên Nhật Sơ không khỏi vừa thẹn vừa giận, nghiêng mặt tránh đi môi hắn, tay dùng sức đẩy người hắn ra:" Ai cần ngươi lo, cút ngay !"

Nhưng hắn lại không nghe lời nàng, môi mỏng dùng sức bắt lấy môi nàng, bàn tay to kéo yếm xuống, không chút khó khăn cầm lấy nộn nhũ trắng mịn.

"Vật nhỏ khẩu thị tâm phi, nàng càng trốn, chi càng làm ta càng muốn nàng." Cẩn nhẹ môi thủy nộn, rồi há mồm khinh suyễn, đầu lưỡi lập tức thâm nhập liếm qua khoang miệng ướt át, bắt nạt phần lưỡi tròn tránh của nàng, mạnh mẽ dây dưa.

Đầu gối cũng theo đó cong lại, cách vài dẹt áp lấy tư hoa, dùng đỉnh gối cọ lấy nơi mềm mại kia, xoay tròn tựa như mài lấy. Bàn tay to xoa bóp nhũ nộn, nắm ngón tay nắn bóp, dùng lực lớn vuốt ve nơi no đủ. Mà nơi đó, bởi vuốt ve của hắn mà ấn xuống dấu vết ửng đỏ. Hai ngón tay kẹp lấy nụ hoa, theo tiết tấu vừa xoa vừa kéo chơi đùa. Lưỡi nóng cháy vẫn quất quýt môi đỏ mọng, mút phần lưỡi, kịch liệt hôn mang theo nồng đậm tình dục, khiến hơn thở nàng càng cuồng loạn, đầu óc bị sương mù phủ lấy.

"Không..." Lý trí còn sót lại khiến Viên Nhật Sơ bắt đầu phản kháng, nhưng tay nhỏ bé chống đỡ vô lực, bụng dưới truyền đến cảm giác nóng cháy, tron ướt xa lạ kia khiến nàng thật xấu hổ, quần bách.

Đầu gối đặt ở nơi riêng tư của nàng, cảm giác được ẩm ướt, Hoàng Phủ Ti tà tứ cong môi, đầu gối càng dùng sức áp lấy nơi mềm mại.

"A...." Viên Nhật Sơ nhịn không được khẽ ngậm, nơi riêng tư truyền đến chút tê dại. Loại cảm giác kỳ quái này bắt đầu lan ra toàn thân, khiến nàng thấy vừa nóng vừa khó chịu.

"Nhanh như vậy đã ẩm ướt ? Nàng cũng thích...phải không ?" Mút lấy môi nàng, hắn trầm giọng nói nhỏ, bàn tay hơi dùng lực tiếp tục xoa nắn nhũ thịt.

Lời nói của hắn làm nàng hơi khôi phục lại chút lý trí, cả kinh, vội vàng giẫy giụa "Không cần ! Buông...Ừm..."

Lời kháng nghị từ miệng nàng bị hắn nuốt trọn, lưỡi nóng hút lấy ngọn ngào trong miệng nhỏ nhắn, không thêm để ý đến phản kháng của nàng.

"Ừm..." Nụ hôn kịch liệt mang theo nồng đậm tình dục, làm loạn cả lòng nàng. Lý trí vừa khôi phục lại chút gì lại bắt đầu tán loạn, khiến nàng choáng váng. Biết rõ nên phản kháng, nếu không tất sự sẽ bị hắn ăn vào bụng, nhưng đầu óc nàng lại vì nộ hôn kia mà hỗn loạn, cần bản không thể suy nghĩ. Chỉ cảm thấy cơ thể nóng quá, nóng đến nàng không thể hô hấp, lưỡi của hắn ở trong miệng nàng khuấy đảo, đầu lưỡi quất quýt lấy nàng, nàng đẩy không ra. Chỉ có thể không tự chủ được phối hợp cùng hắn, mút ra nước bọt đem cầm dưới hai người nhiễm ẩm ướt, phát ra âm thanh ái muội kích tình.

Bàn tay nam tính càng xoa bóp nhũ thịt tuyết trắng, cảm xúc mịn màng làm hắn yêu thích không muốn buông tay. Cuối cùng, Hoàng Phủ Ti vẫn là nhịn không được buông ra môi mềm, dòi xuống phía dưới, há miệng ngậm lấy một đoàn nộn nhũ. Môi ẩm ướt liếm mút, ngẫu nhiên dùng răng nanh khẽ cắn, làm cho nhũ nộn vừa ẩm ướt lại đỏ hồng, sau đó mới vừa lòng buông ra, tiếp tục ngậm nụ hoa đỏ bồng trên nhũ thịt.

Hắn dùng lực mút đỉnh đỏ ầu, mút vào trong khoang miệng, cũng không buông tha nhũ thịt tuyết trắng, đầu lưỡi nhẹ bắn một chút, thỉnh thoảng khẽ cắn nhũ tiếm đỏ bồng.

Bàn tay to còn lại cũng không buông tha một bên no đủ khác, ngón tay xoa nắn, âu yếm vùng ngực trắng mịn, môi lưỡi đi theo chơi đùa.

"Không...A..." Viên Nhật Sơ nhẹ thở gấp, rõ ràng muốn mở miệng ngăn cản, nhưng xuất khẩu lại lộ ra thanh âm rên rỉ xấu hổ.

Nàng nhịn không được cắn môi, cố nhịn xuống từng đợt khoái cảm từ trên ngực truyền xuống nhưng không được, miệng lại thoát ra tiếng kêu yêu kiều.

Thanh âm rên rỉ hoặc kia càng kích thích hoá dục của Hoàng Phủ Ti, hắn dùng lực liếm mút non mềm của nàng, bàn tay to cầm một khối, lấy ngón tay vuốt ve, môi cũng làm càng liếm mút nhay cắn.

Hai luồng miên nhũ bị hấn liếm mát đến sung đỏ không chịu nổi, nhũ lõi đỏ tươi cũng nhiễm đầy nước bọt, nhìn càng kiều diễm mê người.

Hắn vừa lòng ngẩn đầu, à từ nhẹ nhàng liếm môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ý loạn tình mê, gương mặt anh tuấn câu lên nụ cười tà mị, dụ hoặc lòng người. Tay hắn cời bỏ bím tóc của nàng, ngón tay chải lấy tóc. Mà nàng sau khi bím được cời ra, sự thanh lệ kia vẫn không hề thuyên giảm, tỏ thêm chút diễm lệ, xem càng mê người.

Hoàng Phủ Tỉ nhẹ nâng sợi tóc mềm mại lên, hôn lấy tóc trong tay, con ngươi đen thật sâu nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ bừng.

Mâu nhi của nàng ngậm tràn sương mù, dính lấy thủy quang mệnh môn, cái miệng nhỏ nhắn khê mở, bộ dáng mê người kia làm cho hắn nhìn không được cúi đầu xuống hôn nàng. Hắn hôn lấy môi ngọt ngào, dùng đầu lưỡi liếm cánh môi, thâm nhập cái miệng nhỏ nhắn, mà phần lưỡi cũng đi theo đón nhận, lưỡi hai người dán chặt quấn quít lấy nhau, hấp thu hơi thở lẫn nhau, nhiều loạn lý trí lẫn nhau.

Bàn tay to cũng đi theo dời xuống, dùng sức kéo vấy nàng xuống, vận bung cặp chân dài ra, hạ thân chen giữa, cách lớp vải dệt mỏng manh, lửa nóng nam tính nhẹ đè ở chỗ mẫn cảm lõm xuống.

Tiết khổng màu trắng sớm bị nhiễm ẩm ướt, vải dệt dưới bụng hắn lập tức cũng nhiễm lây ẩm ướt, hắn nhìn không được di động mệnh, nhẹ đụng vào nơi mềm mại kia.

"Ừm...ừ..." Viên Nhật Sơ nhẹ thở gấp, phần lưỡi cùng hắn nhiệt liệt giao quấn, hạ thân truyền đến khoái ý, làm cho nàng không khỏi thở hổn hển. Dịch ẩm ướt theo động tác cọ sát của hắn mà tràn ra, đem tiết thổ đơn bạc nhiễm càng ẩm ướt, đoá hoa đỏ bừng kề sát tiết khô ướt đầm, làm vải dệt trước người hắn cũng ẩm ướt càng nhiều.

Nhận thấy được tình triều tràn ra, Hoàng Phủ Tỉ càng dùng sức va chạm, thậm chí từ mài, chuyển sang cọ hoa tâm mềm mại.

"A...ừ..." Cảm giác tê dại làm Viên Nhật Sơ không kiềm nổi lại bật ra yêu kiều, nhiệt tình nâng lên tuyệt đồn, nhẹ cọ nam tính nóng rực của hắn. Lửa nóng tình dục làm cho lý trí nàng sớm biến mất, chỉ có thể thuận theo bản năng, khác vọng càng nhiều, giống như một trận hoà hoãn cần tiếp nước.

Nhiệt tình của nàng làm cho nam tính càng nóng rực, Hoàng Phủ Tỉ thở gấp, dùng sức mát cắn môi nàng, bàn tay nâng lên đùi phải, làm hạ thân càng gần sát. Hẹp môn đánh càng dùng sức, vải dệt của hai người sớm ẩm ướt, nam tính thô dài đặt ở tư hoa, chống đối loay hoay.

Theo đụng chạm của hắn mà cơ thể nàng không ngừng tích lũy càng nhiều khoái ý tê dại, mới nếm thử khoái cảm kì dị làm cho Viên Nhật Sơ không ngừng than nhẹ, nàng nhìn không được nhấc chân ôm lấy eo hắn, tuyệt đồn hoạt động, cùng hắn va chạm cọ xát, khiến khoái ý càng tăng nhanh một bậc.

"Sơ Nhi của ta...Nàng thật nhiệt tình..." Hoàng Phủ Tỉ gầm nhẹ, mồ hôi đọng lại trên trán, da thịt hai người dán sát, thân thể ẩm ướt chia sẻ luồng nhiệt nóng cho nhau. Nhiệt tình của nàng làm cho dục vọng nơi hắn càng đậm, hẹp môn rắn chắc rất nhanh di động, va chạm thêm lớn dần, dùng sức ma sát hoa tâm nhạy cảm.

Hoa dịch dồn dào không ngừng tràn ra đem giữa chân hai người nhiễm một mảng dính ngấy, phỉm lấy mùi tình dục đậm đặc. Mà tay hắn cũng đi vào đánh sát giữa hai chân hai người, ngón tay cách tiết thổ ẩm ướt tìm được châu nhụy, đầu ngón tay dùng sức đè ép....

"Ân...a...a..." Viên Nhật Sơ cả người một trận rung rẩy, thân thể nháy mắt buộc chặt, bên trong nhiễm ngọn lửa tình dục vô hình, làm cho tiếng yêu kiều từ miệng nàng toát ra càng thêm bén nhọn.

Trước mắt một mảng sương mù, đầy đủ yêu dịch nháy mắt chảy ra, thân thể nàng đã lập tức trống rỗng, mềm mại...

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Dại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Sơ Nhi, nàng thật mẫn cảm, như vậy liền trào ra ?" Hoàng Phủ Tỉ liếm môi Viên Nhật Sơ, hạ phúc buộc chặt, dục vọng bùng bùng chưa được giải tỏa làm cho hắn khó chịu cả người.

Viên Nhật Sơ nhắm mắt lại nhẹ thở gấp, ngực nhũ cao thấp phập phồng, trong cao trào vẫn còn chưa thanh tỉnh.

Nhưng hắn chưa có ý định buông tha nàng, cúi xuống, kéo ra tiết thổ đã sớm ướt đầm. Không còn sự ngăn trở, hắn tình tường nhìn đến khu rừng thần bí đã nhiễm lên một tầng thủy quang mỏng manh, mà bên dưới che dấu lại chính là đoá hoa dụ hoặc lòng người chìm đắm như ẩn như hiện, xem đến mê hoặc.

Nhận thấy được hạ thân lạnh băng, Viên Nhật Sơ hơi hơi thanh tỉnh, lập tức mở mắt ra: "Không cần..." Nàng khê kêu, gấp rút muốn cách ly.

Hoàng Phủ Tỉ lập tức ngăn chặn nàng, ngón tay ở trong hoa khâu nhẹ nhàng chơi đùa đoá hoa ẩm ướt.

"Ừm..." Đụng chạm của hắn làm thân thể Viên Nhật Sơ mềm nhũn, nàng khẽ giãy giụa căn cứ không ra khí lực gì cả.

"Nàng muốn...nàng xem, nàng thật ướt át, ngón tay ta mới chạm vào, tất cả đều là yêu dịch của nàng." Hắn tà tử trêu chọc.

Ngón tay ở miệng hoa hơi hơi trên chọc, dịch trơn bóng lập tức nhiễm ẩm ướt tay hắn, hắn đưa tay lên, ngón tay khẽ động, làm cho nàng nhìn thấy dịch ẩm ướt bên trong khe hở. Nhìn đến thứ làm nàng xấu hổ kia, mặt Viên Nhật Sơ càng hồng, vừa thẹn vừa quẩn lại vừa giận, hỗn loạn cảm xúc làm cho nàng không biết phản ứng thế nào với hắn.

Hoàng Phủ Ti gọi lên môi cười, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, khẽ liếm yêu dịch trên đầu ngón tay. "Hào ngọt..." Hắn tà mị nói, màu đen màng đầy tà khí nhìn nàng.

Viên Nhật Sơ tròn tròn mắt, không thể tin được hành động vừa rồi của hắn. "Người...người..." Nàng há to miệng, không nói thành lời.

Mà Hoàng Phủ Ti lại thừa cơ đem ngón tay chứa đầy dịch yêu ẩm ướt tiến nhập cái miệng nhỏ nhắn, hai ngón khép lại, ở trong miệng nhỏ đảo khuấy.

"Ừm..." Qua ngón tay của hắn, Viên Nhật Sơ nếm thấy tư vị động tình của chính mình, nàng vừa sợ vừa thẹn, đầu lưỡi chống đỡ, muốn đem ngón tay đáng ghét kia đuổi đi. Nhưng ngón tay hắn lại kẹp lấy lưỡi nàng, dùng lực nhẹ đùa giỡn, ở trong miệng nhỏ nhắn trườn đưa ra vào, không cho phép nàng trốn thoát. "Đừng kháng cự, tận lực nếm thử tư vị chính mình đi, rồi nàng sẽ thích..." Thanh âm hắn trầm thấp màng nồng đậm khiêu khích.

Mà tay còn lại thì ở bên ngoài miệng hoa nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay dè bên trên nhẹ đảo tròn, lại lướt qua miệng hoa, kẹp lấy châu nhụy đỏ tươi phía trước. Ngón tay trong miệng trêu chọc lưỡi nàng, một chút lại một chút đưa đẩy trong miệng nhỏ, kéo theo phần lưỡi chơi đùa.

"Ừm...ừ...Ừm..." Phần lưỡi không tự chủ cuốn lấy tay hắn, theo sự đưa đẩy của hắn ngậm nuốt.

Mà viên móng, cũng nhịn không được nhẹ nhàng vận vẹo, nhụy châu mẫn cảm sớm sung đỏ tươi, lại còn bị hắn nhẹ nhàng niết, vách tường thịt run rẩy, càng nhiều hoa dịch thấm ra.

Phần lưỡi ẩm ướt không ngừng liếm nuốt ngón tay hắn, Hoàng Phủ Ti híp lại mắt, nhìn đôi màu quang trong trẻo của nàng thêm một lần nhiễm lên tình dục. Khuôn mặt nhỏ nhắn xin đẹp ý loạn tình mê, ngón tay hắn hơi hơi tìm hiểu, phần lưỡi lập tức bò lên, nhiệt tình liếm. Cái miệng nhỏ phía dưới cũng vậy, khi bị thô ráp tiến nhập vào bên trong hoa thịt chặt ních trơn trượt lập tức hấp lấy ngón tay hắn. Hấp lấy lợi hại như vậy, khiến cho nửa người dưới của hắn cũng phản ứng mà nhói lên trận đau đớn, hận không thể lập tức vùi vào hoa huyết mê người kia thật nhanh.

Ngón tay dùng sức lôi kéo châu nhụy, đem châu nhụy kẹp ở hai ngón tay, nhẹ nhàng ma sát hoa châu, khiêu khích mẫn cảm của nàng.

"Ừm...ummm...a" Viên Nhật Sơ nhịn không được lác mòng tuyết trắng, khiêu khích của hắn làm cho nàng chiếm được khoái ý, vừa vận cơ thể lại cảm thấy hư không khó chịu. Nhà nhịn không được cầu xin nhìn hắn, đoá hoa bị ngón tay cạo đã ướt đầm, muốn hắn giúp nàng đánh tan cảm giác hư không. Yêu dịch trong suốt không ngừng tuôn ra, hương vị ái muội khiến lòng người mê đắm. Ngón tay tùy ý niết, ẩm ướt tràn đầy làm cho hơi thở của hắn càng thêm nóng rực.

Hắn nheo mắt nhìn hai phiến hoa tiếp run rẩy sái ẩm ướt cả đoá hoa, yêu dịch trơn bóng cứ tuôn ra, tràn ngập mùi ngọt ngậy. Hơ thơm thập phần nồng, khiến dục vọng hắn bùng bùng phần chấn, dự hắn nhịn không được cúi đầu, há miệng ngậm lấy hai cánh hoa hồng trước đoá hoa---Khi rời đi, liên kết thành sợi chỉ bạc dụ tình. Hắn lại cúi đầu xuống, lấy lưỡi liếm nuốt, uống hết yêu dịch ngọt ngào, lưỡi dài nhẹ đảo hoa khâu hồng nhạt, lại hướng lên liếm nuốt, ngậm lấy hoa châu sớm đỏ sung không chịu nổi.

"Ừ...a..." Không có ngón tay cản lại, yêu kiều ngọt ngào ngập ra cánh môi, Viên Nhật Sơ nhịn không được nâng lên mông nhỏ, khẩn cầu hắn cho nàng càng nhiều âu yếm.

Nghe được tiếng rên rỉ mê người xinh đẹp kia, Hoàng Phủ Ti hơi cúi đầu, ngậm lấy hoa châu, khăn khăn thì thầm: "Sơ Nhi, thanh âm của nàng thật dễ nghe." Nhưng còn chưa đủ, hắn muốn nghe được thanh âm đẹp hơn nữa. Dùng lực hút hoa châu, ngẫu nhiên dùng răng nang nhẹ cắn, trêu chọc nhụy châu mẫn cảm, ngón tay cũng theo đẩy đoá hoa ra, ở hoa khâu đầu ngón tay nhẹ nhàng khuấy đảo.

Khi đầu lưỡi hút hoa châu, ngẫu nhiên cũng đi xuống liếm nuốt hoa khâu, nhẹ nhàng xâm nhập vách tường thịt ở bên trong, rồi lập tức rời khỏi.

Ngón tay dài tại miệng hoa nhẹ nhàng thâm dò, ở trong hoa khâu thông thả vòng vài cái, dính lên yêu dịch ướt át.

"Ừm....a...Không cần..." Viên Nhật Sơ chịu không nổi nhẹ hô. Nàng nhịn không được lác lư thân thể, chân tâm trong lúc đó theo hắn đùa bỡn truyền đến cảm giác gãi ngứa khó nhịn, khiến nàng chịu không nổi nắm chặt đệm giường:"Thật khó chịu..."

Mắt đẹp phiếm thủy quang mông manh, cơ thể đói khát dục vọng khó nhịn nhìn hắn, như cầu xin không cần đùa bỡn nàng, nàng chịu không nổi....

Thân thể giống có lửa đang đốt cháy nàng vậy, làm nàng cảm thấy rất nóng, cảm giác trống rỗng từ nơi riêng tư truyền khắp tứ chi, làm cho nàng khó không thôi.

"Khó chịu như thế nào?" Hoàng Phủ Ti ngừng đầu, bạc môi cùng cằm dưới sớm bị yêu dịch nhiễm ẩm ướt, làm cho hắn xem ra càng tà mị, càng mê người.

"Ừm....Thân thể nóng quá..." Viên Nhật Sơ nhịn không được kẹp lấy hai chân, muốn cạo sát chân tâm, lại vừa vận đem tay hắn kẹp lấy.

Hoàng Phủ Ti nhú mảy, ngón tay hơi hơi tiến nhập vách tường hoa, lại không hoàn toàn tiến vào, ở đoá hoa bên ngoài nhẹ chuyển, lấy ngón tay thô ráp xoa chuyển hoa thịt mềm mại ẩm ướt.

"Như vậy thì sao ? Còn nóng không ?" Hắn vẫn giữ ý định trêu đùa nàng, không dễ dàng thoả mãn nàng như vậy, con ngươi đen thật sâu nhìn khuôn mặt ửng hồng trước mắt.

Đem tóc đen để ra đệm giường, thân thể mềm trắng cùng khuôn mặt thanh lệ kiều diễm, làm cho nàng giống như một đoá hoa hồng đang nở rộ, xinh đẹp đến cực điểm.

Viên Nhật Sơ cắn môi, khiêu khích của hắn làm cho nàng cảm thấy thân thể càng nóng. Nhịn không được chủ động nâng mông lên phía trước, mà vừa động một cái, lại vừa vận đem ngón tay hắn xâm nhập vào hoa thịt.

"Ha...a..." Ngón tay dài tiến vào làm nàng cảm thấy một tia khoái ý, vách tường hoa co rút nhanh, theo bản năng nàng di động mông nhỏ, làm cho ngón tay trong hoa thịt di động.

Nhiệt tình của nàng làm Hoàng Phủ Ti kinh ngạc, ngón tay nhanh quấy dừng lại ở vách tường hoa làm cho hắn sáng tỏ nàng có bao nhiêu ẩm ướt. Hắn nhịn không được vận bung đùi tuyết trắng ra, ngón tay dài theo hoa dịch ở trong hoa huyết đưa đẩy, khi tiến vào, thỉnh thoảng ma sát ở vách tường mềm mại, kích thích mãnh cảm của nàng.

Hai mảnh ẩm ướt trước miệng hoa theo ngón tay ra vào lại mở lại đóng, theo ngón tay hắn qua lại phun nuốt ra vào, hình ảnh dâm mỹ càng thêm câu dẫn dục hoả của Hoàng Phủ Ti.

Hương vị ngọt ngào theo ngón tay ra vào, cùng đi theo quấy ra, ngón tay trơn bóng, làm cho hắn ra vào càng thông thuận. Đôi mắt Hoàng Phủ Ti híp lại, tiến nhập thêm một ngón tay, hai ngón tay xâm nhập hoa huyết, ra vào hoa huyết chặt ních.

"A...Ừ..." Ngón tay thô ráp đem vách tường hoa chặt hẹp khai phá, Viên Nhật Sơ hơi cảm thấy tia đau nhói, nhưng tia đau ấy lại mang tới càng nhiều khoái cảm. Nàng khẽ nhú lông mày, hưởng thụ sung sướng trong đau đớn, nâng bụng lên, hòa đón theo ngón tay ra vào lắc lắc mông, để ngón tay dài cọ xát trong vách tường hoa, mang đến càng nhiều tê dại vui thích.

Nhiệt tình của nàng làm cho Hoàng Phủ Ti nhẹ giọng nở nụ cười: "Sơ Nhi, nhiệt tình của nàng thật làm ta yêu thích".

Tay hắn hướng lên cầm một bên nộn nhũ, ngón tay dùng sức vuốt ve no đủ, để đẩy nhũ thịt trắng mịn, ngón tay chơi đùa nhũ lõi đỏ ửng, một chút một chút nhẹ day.

Ngón tay trong hoa huyết đưa đẩy cũng không dừng động tác ra vào, ngón dài thậm chí xoay tròn tiến vào hoa huyết, làm ướt át vách tường hoa.

"Ừm...a..." Viên Nhật Sơ căn bản nghe không lọt lời nói của hắn, chính bản thân đối với hoa khẩu nhẹ bắn, lại thâm nhập hoa kính, ngón tay cong lên, để ép đưa đẩy hoa thịt.

"A...a..." Viên Nhật Sơ nhịn không được lên tiếng ngâm nga, vách tường hoa vì khoái ý mà co rút lại, yêu dịch tư tư chảy ra ngoài.

Cảm giác hưng phấn của nàng, ngón tay dài đột nhiên chạy nhanh tăng tốc, lưỡi nóng ẩm ướt theo mồm to uống xuống hoa dịch ngọt ngào. Hắn một bên liếm mát yêu dịch, đầu lưỡi một bên trêu đùa hoa hạch, ngón tay cũng không ngừng đưa đẩy trong hoa huyết, giao kích ra thanh âm dụ tình ái muội.

Nghe được thanh âm xấu hổ kia, thân thể nàng cảm thấy hưng phấn, khoái cảm không kiềm hãm được, một lần lại một lần đánh úp nàng, làm cho ngón chân nàng nhịn không được cong lên. Vách tường hoa chặt ních do khoái ý mà co rút nhanh hơn, thân thể trắng nõn nổi lên tầng hồng xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng yêu kiều: "A...Nóng quá...Hoàng Phủ Ti..."

Biết nàng rất nhanh sẽ đạt đến đỉnh, ngón tay phủ lấy yêu dịch trơn ướt, Hoàng Phủ Ti lại đi tiến nhập vào một ngón, đem hoa huyết non mềm toàn bộ mở ra.

"A...đau..." Viên Nhật Sơ khẽ nhú mảy, cảm thấy một chút đau ý, nhưng ngón tay lại thả nhanh tốc độ ra vào, ngón cái cũng ở trước kìm lấy hoa châu đỏ xinh.

Lưỡi nóng ướt ngâm lấy đoá hoa, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, ngón tay dài trong vách tường hoa lại ra lại vào.

Cảm giác hơi đau lập tức bị tê dại chiếm mất, Viên Nhật Sơ lắc lắc mông, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cảm thụ hoa thịt truyền đến từng trận khoái ý co rút.

Ngón tay dài ra sức tăng tốc, đầu lưỡi bắn nhanh hơn, một chút một chút lấy nộn thịt màu hồng, làm cho khoái ý của nàng càng thêm sâu sắc.

Tầng tầng tích lũy khoái cảm mất hồn làm cho Viên Nhật Sơ rốt cuộc chịu không được áp lực, cơ thể cong lên, nhịn không được lên tiếng yêu kiều "A...a"

Ngay khi nàng đến cực điểm, trong nháy mắt Hoàng Phủ Ti nhanh chóng rút tay ra, cởi bỏ quần, đem đùi tuyết trắng nâng lên, làm cho gáy thịt sớm đau đón chịu không nổi đặt ở hoa tâm, hẹp mông nhanh đẩy, dùng sức chen vào hoa huyết chặt ních đang co rút...

"A...Đau..." Viên Nhật Sơ mở to mắt, nam tính thô dài nhay mất đẩy vách tường hoa, thật sâu vùi vào mật viên chặt hẹp.

Đau đớn làm cả người nàng buột chặt, nhưng chỉ có một nháy mắt, quá nhiều cao trào liền xoá tan đau đớn, thịt cô tiến vào ngược lại gây cho nàng càng nhiều khoái cảm bén nhọn.

Vách tường hoa chật hẹp vì nhận được nhiều khoái cảm mà co rút lại, đem nam tính thô dài gắt gao hấp lấy, bị cái loại hút bao lấy mạnh mẽ như vậy, làm cho Hoàng Phủ Ti không cách nào kiềm chế mà thốt ra sướng ý.

Hắn thoáng di động hẹp môn, đem nam tính hơi hơi rời khỏi, lại thật sâu đẩy mạnh một cái tiến vào, đưa đẩy qua lại trong mật huyết. Máu tử nữ hỗn hợp yêu dịch, theo đưa đẩy của hắn một lần lại một lần tuồng ra, làm gây thịt hắn trơn bóng, thúc đẩy sự ra vào dễ dàng hơn. Hắn đem đùi tuyết trắng mở ra, hẹp môn rắn chắc rất nhanh di động, hưởng thụ sự hút chặt của hoa huyết làm hắn hưởng thụ đến càng nhiều khoái cảm sung sướng tuyệt vời.

"Sơ Nhi, nàng hấp ta thật nhanh..." Hắn khàn khàn nói nhỏ, chặt hẹp mau co rút của nàng kích thích dục hoả hắn, nam tính đưa đẩy càng mở rộng biên độ, nhiều lần nhập vào ở chỗ sâu trong hoa huyết. Hắn trên diện rộng và chạm các nơi của hoa huyết, thậm chí lấy phương thức vẽ vòng tròn mà tiến vào thủy huyết, ma sát hoa thịt lẫn cảm.

"a a..." Viên Nhật Sơ nắm chặt lấy đệm giường, mồ hôi theo da thịt đổ ra, va chạm của hắn làm cho thân thể của nàng càng nóng. Nàng nhẹn không được nâng viêm môn lên, khi hắn tiến vào lại vận vẹo, làm cho vách tường hoa càng nhiều ma sát, mà tiến vào của hắn cũng ma sát hoa môi lẫn cảm, làm cho nàng không khỏi run rẩy. Khoái ý theo hoa tâm lan tràn tới toàn thân, làm cho tình dục của nàng tăng vọt, ngực nhũ tuyết trắng nặng trĩu, nụ hồng đỏ bừng sớm biến thành màu hồng xinh đẹp.

Yêu dịch theo đưa đẩy mà chảy ra ngoài, đem giữa hai chân nhiễm ẩm ướt lây lội không chịu nổi, liền ngay cả nam tính cực đại ra vào cũng bị yêu dịch xối vào làm cho một mảnh trơn bóng ánh ra màu sáng trắng.

Nhìn bộ dáng nàng chìm phiêu dạt lại mê người. Hoàng Phủ Ti va chạm nhanh hơn, ở vách tường hoa rung động bốn phía, hưởng thụ chặt hẹp co rút của nàng.

"Sơ Nhi... Thích ta động như vậy không?" Thanh âm hắn khàn khàn, nam tính cực đại lui tới huyết khẩu, lại dùng lực một cái sáp nhập!

"Aa... Thích, thích a..." Viên Nhật Sơ sớm bị tình triều bao phủ, căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể bản năng đáp lại hắn. Nàng lắc môn, hùa đón đưa đẩy của hắn, hai luồng tuyết trắng theo va chạm mạnh mẽ mà nhấp nhô, tạo thành nhiều hình ảnh kích thích thị giác.

Hoàng Phủ Ti hí mắt nhìn hai luồng ngực nhũ đầy mị hoặc kia, thân thủ đem nàng kéo, làm cho nàng ngồi trên người hắn, mặt đối mặt nhau.

Nam tính thô dài của hắn từ đầu đến cuối cũng chưa từng rời khỏi thủy huyết, hắn nâng môn lên, dùng sức hướng lên trên và chạm, ma sát vách tường hoa.

"Ừ a..." Viên Nhật Sơ nhẹn không được hai tay cầm lấy sườn vai của hắn, tư thế này làm cho vách tường hoa co rút càng nhanh, cùng làm cho gây thịt thô dài tiến vào càng sâu. Theo hắn hướng lên trên và chạm, nàng cũng đi theo lắc lắc phần môn, đè ép nam tính cực đại, thân thể hai người kề sát, cảm giác nóng rực của đôi phương. Ngẫu nhiên, đỉnh hồng của hai người chạm nhau, cái loại nhẹ ma sát làm cho hai người đều run rẩy, không khỏi hưởng thụ cái loại cảm giác tê dại này.

Tay Hoàng Phủ Ti theo eo nhỏ của nàng hướng lên trên, bao lấy một ngực nhũ trắng mịn, dùng sức bóp đẩy no đủ, đầu cũng đi theo hàm trụ nụ hoa đỏ tươi. Đầu lưỡi nhẹ vòng quanh, lại dùng lực hút, phát ra tiếng vang chắc chắn, bàn tay to bên kia cũng đẩy miên nhũ no đủ.

Mà hẹp môn cũng không ngừng hướng lên trên đánh, ma sát vách tường hoa non nớt, hưởng thụ hoa thịt thủy nộ đang co rút lại mấp máy.

"A..." Ngực nhũ chịu âu yếm gây cho Viên Nhật Sơ khoái cảm tê ngứa, nàng nhẹn không được ngẩng đầu lên, chân cong kẹp chặt em của hắn, sau đó di động môn nhỏ, cao thấp phung ra nuốt vào nóng rực của hắn.

Yêu dịch theo tiết tấu lại thấm ra, đem lớp thấm nhưng bên dưới hai người nhiễm ướt át, cả nơi riêng tư cũng ướt theo. Bởi có đủ sự ẩm ướt đó, nên mỗi một lần cao thấp đều đảo ra âm thanh đầm nước trơn ướt dầm dề.

"Ừm... Sơ Nhi... Nàng giỏi quá..." Hoàng Phủ Ti nheo mắt hưởng thụ động tác của nàng, hẹp môn cũng theo hướng lên trên nâng động, ở chỗ nàng hướng xuống mà áp vào, hắn dùng sức tiến nhập tận nơi sâu nhất hoa tâm. Mạnh mẽ thâm nhập kia làm cho hai người phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, hắn dùng lực ngấm ướt nhũ thịt tuyết trắng, ngẫu nhiên cắn cắn, đem ngực nhũ nặng trĩu chơi đùa đến hồng lại trương.

"Ừ... Tê dại thật nóng a..." Viên Nhật Sơ cắn môi, mâu nhi vì tình dục mà vẫn đục, đầu nóng tay vì kích tình mà dầm vào hai vai hắn, vẽ ra vết máu bén nhọn. Mà môn trắng cũng di động nhanh hơn, phóng thẳng phun ra nuốt vào nam tính cực đại, thờ dốc cũng càng dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập đỏ hồng xinh đẹp, hoa thịt bắt đầu co rút lại. Thân thể bởi vì phần khoái mà rịn ra mồ hôi đầm đìa, vách tường hoa gắt gao hấp chặt nam tính, cảm giác được nhiệt độ của hắn, đem hoa huyết truyền đến thật nóng, cũng làm cho nàng càng hưng phấn.

Nhưng dù sao cũng là mới nếm trải tình dục, quá nhiều khoái cảm làm cho thể lực Viên Nhật Sơ mất hết, mới di động vài cái, động tác càng ngày càng chậm.

"Ừm... Ta muốn..." Đau khổ vì nhanh đến lại chưa tới, làm cho nàng lấy thân thể cọ xát hắn, cầu hắn cho, đánh ta đau khổ của nàng.

Hoàng Phủ Ti ngậm đầu hôn lấy nàng, thô lưỡi phóng thẳng ngấm phần lưỡi, hút mật ngọt trong miệng nhỏ nhắn, thân thể mang mồ hôi ẩm ướt cũng đi theo áp đảo nàng, đem hai chân nàng hướng lên trên. Hẹp môn ra sức động, làm nam tính lửa nóng dùng sức cắm vào hoa huyết thủy nộ, rất nhanh

rung động đưa đẩy, mà sát hai cánh môi hoa đỏ bùng

"Ừm...a...." Đưa đẩy nhanh chóng của hắn gây cho nàng rất nhiều khoái ý, phần lưỡi nàng tìm hiểu, đôi môi phía trên cùng hắn kịch liệt giao quần. Nước bọt trong suốt nuốt không kịp mà tràn ra cánh môi, thẳng chảy ướt cằm, nhưng nàng không để ý, đầu lưỡi quần quít lấy lưỡi hắn, trao đổi hơi thở nóng rực.

Yêu dịch ngọt ngấy bị đưa đẩy theo độ cong thẳng xuống miệng dưới, nhiễm ẩm đệm giường, hình thành một đầm nước ướt át.

Nam tính thủy lượng ở trong hoa huyết qua lại đâm đẩy, kích quấy trạch trạch yêu dịch, hỗn hợp thanh âm mà thân thể đánh ra cùng tiếng rên rỉ thô suyền hai người, ở trong phòng lang thang quanh quẩn.

Mãnh liệt đưa đẩy làm cho tình triều của Viên Nhật Sơ sắp huy thiên diệt địa, nhất nhất đem nàng bao phủ, ở trong thân thể khuếch tán mở ra.

"A...À...Không..." Nàng nhin không được phát ra yêu kiều uyển chuyển, thân thể nháy mắt buộc chặt, quá nhiều cao trào làm cho vách tường hoa rất nhanh mấp máy co rút.

Hưởng thụ hoa huyết co rút mấp máy, Hoàng Phủ Ti ngừng đầu lên hẹp miệng di chuyển nhanh càng dùng sức, đại độ va chạm hoa huyết.

"Nhanh...chờ ta...Sơ Nhi..." Hắn gầm nhẹ, nam tính thật sâu nhập mạnh một cái xuyên vào, ở tiếng kêu của nàng, yêu dịch lập tức trào ra, cọ rửa nam tính của hắn.

Luồng nhiệt lưu kích thích Hoàng Phủ Ti theo sau dùng sức đẩy vào cái, há mồm hôn lấy môi nàng, thân thể cường tráng run rẩy. Bạch dịch nóng rực đi theo phun trào, rưới vào hoa hồ, cùng hỗn hợp yêu dịch ngọt ngào hoà quyện...

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Từ Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Viên Nhật Sơ ngủ thật sự rất say.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng sang một bên, cánh môi bị hôn lại hồng lại sưng hé mở, hai má do phiếm tình dục qua đi đỏ ửng, tóc dài hỗn độn rối tung ở trên lưng trắng mịn.

Hoàng Phủ Ti nheo mắt, ngón tay thon dài xoa gương mặt tinh xảo, ở trên lưng nhẹ nhàng xoa xoa, có chút giống như vẽ vòng tròn.

Trên người nàng lộ ra dấu vết hắn lưu lại, nhiều ấn ký ái muội làm cho hắn dương môi, khuôn mặt anh tuấn vẽ lên nụ cười thỏa mãn.

Đóa hoa hồng này, hắn tháo xuống!

Ngọt cùng nhiệt tình của nàng, làm cho hắn thưởng đến vui thích xưa nay chưa từng có, thậm chí trầm luân trong đó, luyến tiếc buông tay.

Hắn cúi đầu ở bên gáy nàng nhẹ mát, ăn cắn da thịt mẫn cảm

"Ừm! Ngứa....." Viên Nhật Sơ rụt vai, không hồn giận nhẹ giọng lẩm bẩm. "Tiểu Tiểu, đừng nháo..... Để cho tỷ ngủ tiếp một chút....."

Nàng ngủ mơ hồ, tưởng tiểu muội của nàng đang nháo, lại đã quên tiểu muội sớm xuất giá

Mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ đệm giường, ôm lấy chăn gấm mềm mại, đùi nhai nhui giờ lên, tìm cái tư thế thoải mái ngủ, lại nặng nề nhắm chặt mắt.

Nhưng động tác của nàng lại làm cho đóa hoa lộ che giấu ở phía dưới lộ ra, hai cánh hoa bối vì kích tình đêm qua mà sưng, theo di động của nàng, dịch trơn trong huyết mật hơi hơi chảy ra.

Đôi mắt Hoàng Phủ Ti chuyển thâm, nhìn tư hoa mê người xinh đẹp, nam tính nóng rực dưới bụng lập tức cứng rắn to lớn giờ cao.

Hắn đưa tay đến hoa khẩu, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc hai cánh hoa bối, ngón tay dài tham nhập khá cạn, ở hoa kính qua lại ra vào vài cái.

Vách tường hoa chật ních trơn trượt ẩm ướt lại nóng, người lưu lại yêu dịch đêm qua, làm cho ngón tay hắn ra vào cực kỳ thông thuận, thậm chí vài cái ra vào liền quấy ra càng nhiều trù dịch.

"Ừ....." Hơi thở Viên Nhật Sơ biến suyền, tay nhỏ bé hơi hơi sử lực cầm lấy chăn gấm, đôi mày vì khoái ý mà khẽ nhíu.

Thấy nàng động tình, nhưng vẫn chưa tỉnh, Hoàng Phủ Ti nhú mảy, rút ngón tay ra, bàn tay to nâng lên viên tuyết đồn, đem nam tính để hoa tâm, đối với hai cánh hoa mỗi nhẹ nhàng mài làm vài cái.

Rất nhanh yêu dịch thấm ra nhiễm ướt lên viên đỉnh to lớn, theo dịch nhả mịn ẩm ướt, hần lui mông đem hoa môi đẩy ra, đem huyết khẩu chặt ních tạo ra, một cái dùng sức, liền đem nam tính thô dài tiến vào hoa huyết mềm mại lại ẩm ướt.

“Ừ a.....” Mới vừa tiến vào, tiểu huyết mềm nộn gắt gao hút chặt nam tính thẳng đứng của hần, khoái ý sung sướng cực độ kia làm cho Hoàng Phủ Ti ngẩng đầu lên, hưởng thụ khoái cảm bị gắt gao hấp buộc.

Hần nhìn không được di động hẹp mông, ở phạm vi nhỏ của thủy huyết đưa đẩy, bàn tay to cầm lấy kiều mong hướng lên trên, nắm ngón tay cảm đến một đoàn nộn nhũ, dùng sức xoa bóp.

Đưa đẩy của hần làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy sung sướng, nhưng lại cảm thấy chưa đủ, một cổ cảm giác tê dại lại khó nhịn đánh tình nàng.

Mơ hồ mở mắt ra, còn chưa chân chính thanh tỉnh, nóng thiết lại đột nhiên dùng sức một cái tiến vào, “Ừ a.....” Nàng nhìn không được dặt ra yêu kiều.

“Tỉnh?” Khuôn mặt anh tuần dần hướng nàng, khẽ liếm má của nàng, bàn tay to đè đẩy nộn nhũ tuyết trắng, nhẹ dặt nụ hoa trên nhũ trắng.

“Ừm ừ..... Hoàng Phủ Ti..... Ngươi..... A!” Nàng muốn nói, nhưng hần lại luật động, làm cho lời của nàng ngữ trở nên rời rạc.

Lần này, nàng thật sự tỉnh!

Nhưng nàng lại tình nguyện chính mình chưa tỉnh, vừa tỉnh đến, thân thể lập tức nói cho nàng biết, tối hôm qua phát sinh chuyện gì, hình ảnh kia làm cho nàng thật xấu hổ.

Liền ngay cả hiện tại, nàng muốn kháng cự, vừa vặn lại tự nhiên tiếp nhận hần, thậm chí không tự chủ được xoay mông hòa đón theo sự đưa đẩy của hần.

“Đừng kháng cự, nàng muốn, đứng hay không?” Hoàng Phủ Ti cắn vành tai Viên Nhật Sơ, ở lỗ tai non mềm của nàng ách thanh hỏi.

Hẹp mông rắn chắc thả chậm đưa đẩy, ngược lại lấy phương thức xoay tròn tiến nhập tiểu huyết, một chút một chút ma sát vách tường hoa ướt át.

“À không.....” Viên Nhật Sơ lắc đầu, tay nhỏ bé nắm chặt đệm chăn dưới thân, lý trí nói cho nàng, nên phản kháng, nên đẩy ra hần, nhưng thân thể của nàng nhưng không cách nào kháng cự.

Thông thả ra vào của hần làm cho nàng thật là khó chịu, dục hòa thống khổ sắp thiêu đốt nàng, làm cho nàng nhìn không được than nhẹ khẩn cầu.
“A..... Mau một chút a.....”

“Mau một chút, như vậy sao?” Bàn tay to cầm chặt mông của nàng, Hoàng Phủ Ti đưa đẩy nhanh hơn, va chạm hoa tâm ở chỗ sâu bên trong.

“Ừ a.....” Tiết tấu nhanh hơn làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy một tia khuây khoả, nhưng là không đủ, nàng khát cầu càng nhiều. “Mau nữa a.....”

Hoàng Phủ Ti gọi lên môi, thanh âm vì tình dục mà tích kinh, nhưng cũng càng hoặc nhân, “Bảo ta tên, cầu ta.....”

“Ừm.....” Viên Nhật Sơ cắn môi, rõ ràng trầm luân ở trong tình dục, lại không cam lòng, làm cho nàng không chịu như hần mong muốn.

Thấy nàng không cầu hần, Hoàng Phủ Ti nhú mảy. “Không cần thì thôi.” Nói xong, hần làm bộ muốn rút ra thân mình.

Cảm giác được hần phải rời khỏi, Viên Nhật Sơ nhìn không được mở miệng. “Không.....” Nàng đỏ mặt, vách tường hoa vì kinh hoàng mà dùng sức, ngược lại đem nam tính buộc càng nhanh.

Hút chặt của nàng làm cho cả người Hoàng Phủ Ti buộc chặt, thiếu chút nữa nhìn không được mà phun ra, hần cắn răng nhìn xuống, kiên trì muốn nghe nàng cầu hần.

“Vậy ngươi muốn nói gì?” Tay hần đi phía trước, chuyển qua hoa khâu, nhẹ nhéo nhụy châu đỏ tươi, nóng thiết cũng đi theo nhẹ nhàng đỉnh đầu, ma sát hoa thịt.

“A.....” Viên Nhật Sơ đem mặt vui vào cắn gặm, tình triều làm cho nàng bất chấp quật cường, cảm thấy then mở miệng. “Hoàng Phủ Ti..... Cầu ngươi.....”

Vừa nghe đến tuyệt vời cầu xin kia, Hoàng Phủ Ti rốt cuộc không thể áp lực chính mình, di động kiện mông, rất nhanh ở trong thủy huyết đưa đẩy.

Hần cuồng dã ra vào, nhiều lần nhập vào ở chỗ sâu trong hoa tâm, mỗi một lần hai thân thể tiếp xúc liền vỡ ra tiếng vang ‘Ba, ba, ba’.

Mà ngón tay cũng đi theo tiết tấu ra vào bằng cách lôi kéo hoa châu, xoa làm hai phiến hoa môi ẩm ướt, làm khoái ý của nàng càng thêm sâu sắc.

“Ha a.....” Viên Nhật Sơ nhanh dặt đệm giường, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chôn ở trong đệm giường, lại dẫu không được kiều thanh.

Yêu dịch theo đưa đẩy nhất nhất bị lời mà ra, theo đuôi chạy xuống, đem chỗ liên kết của hai người nhuộm đầm tron ướt lầy lội.

Hoa dịch đầy đủ kia làm cho ra vào của hấn càng thêm thông thuận, mỗi một cái tiến vào, hấn đều cố ý ma sát hoa thịt non nót, làm sâu sắc khoái ý đưa đẩy.

“Ừm à.....” Khoái cảm tăng tăng tích lũy, cơ hồ mau bao phủ nàng, Viên Nhật Sơ nhìn không được cắn đệm giường, cảm giác trong cơ thể truyền đến nhất ba ba cao trào dày đặc.

Cảm giác được trong vách tường hoa co rút mấp máy, đè đẩy hấp lấy nam tính, làm cho Hoàng Phủ Ti cảm thấy thực cốt mất hồn(*).

(*) Cảm giác sung sướng cực hạn khi hoan ái.

Hấn càng tăng sức đâm vào, lấy tiết tấu xoay tròn đưa đẩy thủy huyết, ngón tay dặt lấy hoa châu cũng đi theo dùng sức đè đẩy.

“Ừm..... A a.....” Viên Nhật Sơ nhìn không được lên tiếng yêu kiều, yêu dịch ẩm ướt nhiều đi theo mặt huyết mà ra.

Hoàng Phủ Ti cũng đi theo dật ra một tiếng gầm nhẹ, nam tính ngay trước phòng lên, dùng sức đâm vài cái, mồm móng nóng rực phun trào ra, toàn bộ nhồi vào chỗ sâu bên trong hoa tâm xinh đẹp kia....

.....

A a ——

Cái gì kêu tiền mất tạt mạng, chính là đang chỉ nàng a!

Viên Nhật Sơ ảo não ngồi ở mái đình, nâng lấy đầu, không ngừng ở trong lòng rỗng to kêu lên.

Nàng giận, nàng nảo(ảo não), nàng nôn a.....

Không đến một ngày, ngay cả xương cốt của nàng cũng đều bị Hoàng Phủ Ti cắn đi xuống, ăn sạch sẽ, ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa lại.

Hơn nữa, còn không chỉ bị ăn một lần.

Mấy ngày nay, mặc kệ nàng chạy như thế nào, trốn như thế nào, phản kháng như thế nào, kết quả cuối cùng nhất định sẽ bị đắm chìm dưới thân của Hoàng Phủ Ti, mặc hấn chiếm lĩnh thân mình, sau đó hồi tưởng lại hận không thể tự sát bởi vì thanh âm xấu hổ kia.

A a..... Nàng là chuyện gì xảy ra a? Như thế nào không có biện pháp kháng cự hấn?

Chỉ cần đối mặt với Hoàng Phủ Ti, nàng sẽ mất đi bình tĩnh vốn có, hấn tùy ý trêu chọc nàng một cái, cho dù nàng vẫn cảnh cáo chính mình muốn trầm ổn, không cần để ý hấn, không cần theo hấn khởi vũ, nhưng khi đối mặt với hấn, lý trí sẽ biến mất, chính là sẽ không áp lực được tính tình của mình, một chút một chút trở nên không giống chính mình.

Đối mặt địch nhân, một khi nôn nóng, sẽ thua.

Mà nàng đối mặt hấn, không chỉ là thua, quả thực là thảm bại, bại đến ngay cả thân mình đều đền cho hấn!

Như thế nào như vậy a? Nàng rõ ràng chính là muốn bắt quái mà thôi a! Cho dù vì bắt quái, nàng cũng không cần phải dâng lên thân mình đi?

Nhưng là cố tình..... Cố tình.....

“A! Viên Nhật Sơ, có phải đầu óc nguoi có vấn đề không?” Như thế nào gặp phải Hoàng Phủ Ti, liền bị bại thảm như vậy?

Ai! Chẳng lẽ tên kia thật sự là khắc tinh của nàng sao? Viên Nhật Sơ nhìn không được thở dài, trong đầu lại muốn đến Hoàng Phủ Ti.

Hấn giống như một đạo mê, luôn gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng.

Sau hi vào Hoàng Phủ phủ, hơn nữa nàng xuyên thấu qua vài cái ống dẫn(*) hỏi thăm xuống dưới, đối với Hoàng Phủ gia, nàng có nhận thức càng sâu.

(*) Hỏi thăm vài người.

Đường Vân Vân cùng hai huynh đệ Hoàng Phủ gia là thanh mai trúc mã, Đường gia cùng Hoàng Phủ gia cũng là thế giao, vốn, Đường Vân Vân cùng Hoàng Phủ Ti cũng rất thân thiết, hai người cảm tình tốt rất lắm, nhưng sau lại lại gả cho Hoàng Phủ Hiên, thành đại tẩu của Hoàng Phủ Ti.

Thanh danh Hoàng Phủ Ti ở trong thành vốn là phóng đảng không kèm chế được, sau khi Đường Vân Vân gả cho Hoàng Phủ Hiên, hành vi Hoàng Phủ Ti lại càng phóng đảng, mỗi ngày lưu luyến bụi hoa, thành tay ăn chơi nổi danh.

Viên Nhật Sơ không khỏi nghĩ đến, Hoàng Phủ Ti nói khi đó hấn từng có yêu Đường Vân Vân, về mặt của hấn giống đang nói cười, như là không quan tâm, cũng không biết vì sao, nàng lại có thể tưởng tượng khi đó hấn đau thế nào.

Nếu thật sự từng yêu qua, không có khả năng sẽ không quan tâm

Khi đó hành vi hấn phóng đấng, là vì Đường Vân Vân sao?

Hắn..... Còn yêu Đường Vân Vân sao?

Tâm, vì ý tưởng này, mà ần ần phiếm đầu.

Viên Nhật Sơ nhủ mày, nhịn không được xoa ngực, cảm thấy kia đau tới thành linh xảy ra, làm cho nàng kinh hãi lại bối rối.

Vì sao vừa nghĩ đến Hoàng Phủ Ti còn có thể yêu Đường Vân Vân, nàng lại đau lòng? Chẳng lẽ nàng.....

“Không có khả năng!” Viên Nhật Sơ chạy nhanh quãng sau ột, “Áo giác — này nhất định là ảo giác!”

Nàng không ngừng mặc niệm lấy thuyết phục chính mình.

Thở sâu, nàng không cho chính mình lại nghĩ loạn, tiếp tục phòng đoán.

Năm đó, Hoàng Phủ Ti thiết kế hết thảy, ngay cả bà mẹ đỡ đẻ cũng bị hắn thu mua, vậy tỏ vẻ, hắn đã sớm muốn rời Hoàng Phủ gia đi rồi!

Nhưng hắn tìm phương pháp rời đi không được, đành phải mượn dùng lực lượng dư luận, làm cho chính mình có thể thuận lợi rời đi, vậy..... Hắn không phải con của Hoàng Phủ lão gia, cũng là giả sao?

Những tin bất quá này là do người khác biết được truyền đi ra, hay là hắn chính mình truyền ra đi, là muốn giúp mình đạt mục đích rời đi Hoàng Phủ gia.

Viên Nhật Sơ càng nghĩ càng cảm thấy đúng, lấy sự đa mưu túc trí của hắn, vô cùng có khả năng sẽ làm ra loại sự tình này.

Nhưng nàng không hiểu, nếu lúc trước lựa chọn rời đi, hiện tại lại vì sao phải trở về?

Nếu vì tài sản Hoàng Phủ gia, đó là không có khả năng a! Hắn một tay sáng tạo Liên Vân mục trường, tài lực cũng không thua kém Hoàng Phủ gia.

Vậy hắn trở về là vì cái gì?

“Chẳng lẽ là vì Đường Vân Vân.....” Viên Nhật Sơ thấp giọng, bởi vì ý tưởng này làm tâm của nàng không hiểu co rút lại một chút.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến Đường Vân Vân, nàng liền không hiểu cảm thấy không thoải mái, nàng đối Đường Vân Vân rõ ràng không có gì hi ác nha! Vì sao nàng sẽ có loại này quái dị tâm tình?

Viên Nhật Sơ nhủ mày, đáp án ở trong lòng, nàng ần ần biết được, lại không nghĩ đi thừa nhận.

“Đáng giận!” Hết thảy đều là lỗi của Hoàng Phủ Ti!

Viên Nhật Sơ đứng dậy, quyết định đi tìm Hoàng Phủ Ti tính sổ. Hắn là bắt nguồn của những bí ẩn, chỉ có hắn mới có thể cấp giải đáp cho nàng.

Nếu hắn thật sự là vì Đường Vân Vân trở về, vậy nhanh chút đem Đường Vân Vân mang đi, đỡ phải làm cho nàng phiền lòng!

Mím môi, Viên Nhật Sơ xoay người muốn rời mái đình đi, chỉ thấy Đường Vân Vân đang đứng ngoài mái đình, sâu kín nhìn nàng.

Viên Nhật Sơ sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn Đường Vân Vân.

Nàng ta ở đây đã bao lâu? Nàng như thế nào cũng chưa phát hiện?

Nàng nhủ mày, cùng Đường Vân Vân đối diện, Đường Vân Vân cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt vừa oán lại nhu nhược dòm ngó nàng, thấy thể Viên Nhật Sơ cảm thấy không thoải mái.

Bộ dạng Đường Vân Vân ôn nhu yếu đuối, tựa như đoá hoa mảnh mai, có thể dễ dàng gọi lên sự bảo hộ của người khác, làm cho người ta nhìn đã nghĩ muốn che chở.

Nhưng là, nàng cũng không phải nam nhân, nàng dùng loại ánh mắt này xem nàng làm cái gì?

Thanh thanh yết hầu, Viên Nhật Sơ dẫn đầu ra tiếng. “Đại tẩu, ngươi tìm ta sao?”

“Không cần bảo ta đại tẩu!” Đường Vân Vân khế trách, mắt đẹp nhiễm lên một chút đỏ oán(Đỏ kị+oán trách). “Ngươi không có tư cách bảo ta đại tẩu.”

“Ohm!” Viên Nhật Sơ nhún nhún vai, cũng không để ý, cánh môi gọi lên một chút đạm cười. “Vây..... Hoàng Phủ phu nhân, xin hỏi ngài tìm ta có việc gì sao?”

“Ngươi.....” Đường Vân Vân cắn cắn môi, trong mắt ghen ghét quết tới, mắt đẹp phiếm lệ quang. “Ta cầu ngươi, đem Tỉ ca ca trả lại cho ta được không?”

“A?” Cái gì?

Nắm vò khăn tay, Đường Vân Vân sâu kín nói: “Ta biết Tỉ ca ca lần này trở về là vì mang ta rời đi, hấn căn bản không có khả năng thú ngươi, hấn chính là dùng ngươi để làm ta giận, bởi vì ta gả cho Hiên ca ca, đối với ngươi là bất đắc dĩ nha!”

“Có cái gì mà không được?” Viên Nhật Sơ nhin không được hỏi, biết rõ chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng cá tính tò mò chính là sửa không được.

“Cha mẹ ta nhất định phải ta gả cho Hiên ca ca, ta không có biện pháp phản kháng nha!” Đường Vân Vân vẻ mặt đau thương lại ủy khuất.

“Vi sao không có biện pháp phản kháng? Nếu quả thực ngươi không muốn gả cho Hoàng Phủ Hiên, ai bức được ngươi? Hơn nữa, Hoàng Phủ lão gia thương Hoàng Phủ Tỉ như vậy, vì sao phụ mẫu ngươi nhất định phải ngươi gả Hoàng Phủ Hiên?”

“Cha mẹ nói Tỉ ca ca dù sao cũng là thứ xuất(*), không có khả năng tiếp chưởng Hoàng Phủ gia, cho nên ta nhất định phải gả cho Hiên ca ca, ta tuy rằng không muốn, nhưng là thân mẫu dùng thái độ thật cứng rắn, nếu ta không làm theo, bọn họ sẽ không nhìn nhận nữ nhi này...”

(*) Con của thiếp.

“Ohm.....” Viên Nhật Sơ đã hiểu, “Vậy Hoàng Phủ Tỉ có từng bảo ngươi cùng hấn rời đi?”

Nếu Hoàng Phủ Tỉ đã sớm tính phải rời khỏi Hoàng Phủ gia, không có khả năng bỏ lại Đường Vân Vân một người rời đi?

“Có thể nào cùng nhau rời đi?” Đường Vân Vân bất đắc dĩ khóc. “Rời đi, chúng ta phải đi đâu? Cho nên.....”

“Cho nên ngươi cự tuyệt!” Viên Nhật Sơ nheo lại mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn gọi lên một chút trào phúng. “Ngươi sợ chịu khổ, sợ sau khi rời đi, sẽ chịu khổ, cho nên lựa chọn gả cho Hoàng Phủ Hiên, phải không?”

“Không, không phải.....” Đường Vân Vân nghĩ muốn phản bác, nhưng thanh âm lại cực mỏng manh, nàng cắn môi, vì chính mình cãi lại. “Ta không có biện pháp nha, ta cũng không phải cố ý, là phụ mẫu bức ta.....”

Viên Nhật Sơ hừ lạnh, không khỏi nóng giận, “Nếu ta là ngươi, nếu ta thật sự yêu thương Hoàng Phủ Tỉ, liền sẽ không có khả năng gả cho người khác! Không cần tìm lý do chính mình nhất gan, cái gì tuân theo chỉ mệnh của phụ mẫu? Chỉ cần cùng hấn một chỗ, chịu khổ ta cũng vui vẻ chịu đựng.”

“Ngươi..... Ngươi căn bản không hiểu!” Đường Vân Vân hồng mắt, tức giận nhìn Viên Nhật Sơ. “Ngươi căn bản không hiểu ta có bao nhiêu đau khổ (Dịch giả: Là bà tự chuốc lấy!), hơn nữa Tỉ ca ca yêu là ta, cho dù ta thương qua hấn, hấn yêu vẫn là ta, hấn mới sẽ không yêu ngươi!”

“Phải không?” Viên Nhật Sơ cười lạnh, “Vậy chúng ta đây liền mỗi mắt mong chờ, xem Hoàng Phủ Tỉ sẽ lựa chọn ngươi vẫn là lựa chọn ta!”

Nói xong, không nghĩ lại cùng Đường Vân Vân nhiều lời một câu, nàng lập tức xoay người rời đi.

.....

Đáng giận! Nữ nhân Đường Vân Vân kia thật sự làm cho người ta giận dữ!

Viên Nhật Sơ mím môi, thở phì phì bước vào sân.

Nguyên bản đối Đường Vân Vân không hi ác(Không vui cũng không có ý niệm tà ác), nhiều lần nhìn đến nàng, ngực có điểm không thoải mái mà thôi; Nhưng ban nãy đối thoại cùng Đường Vân Vân, làm cho lửa giận của nàng toàn bộ dâng lên.

Nữ nhân kia, căn bản không đáng để Hoàng Phủ Tỉ yêu!

Cái gì không có lựa chọn nào khác, không có biện pháp, không phải cố ý..... Tất cả đều là chó má! Nàng ta thật sự yêu Hoàng Phủ Tỉ, sẽ không gả cho Hoàng Phủ Hiên, cũng sẽ không có nhiều cái cớ như vậy

Nàng ta cũng biết, nàng ta gả cho Hoàng Phủ Hiên, lần tổn thương sâu đậm đến Hoàng Phủ Tỉ.....

Viên Nhật Sơ nghĩ đến Hoàng Phủ Tỉ không quan tâm cười, làm cho lòng của nàng phiếm đau, làm cho nàng lần đầu nhìn đến bề ngoài không đúng đắn của hấn, kỳ thật cũng từng chịu qua tổn thương vì tình.....

Hấn như vậy, làm cho nàng không hiểu lại đau lòng, giống như nhìn đến cái bí mật gì không nên nhìn thấy, làm cho tâm nàng hoảng ý một phen, lại đi đuổi mù, tâm không khỏi rung động.

Trong nháy mắt kia, nàng biết nàng trầm luân. Cho dù không nghĩ thừa nhận, Nhưng..... Nàng biết nàng đã đánh mất tâm

Bởi vậy, đối mặt hẳn, nàng luôn không thể bình tĩnh, một câu của hẳn, tổng có thể làm cho nàng thờ phỉ phỉ, trở nên không giống chính mình.

“Đáng giận!”

Tiền mất tật mang, mất thân lại đã đánh mất tâm, mà nam nhân kia lại vẫn đang là câu đố, nàng đoán không ra hẳn, chỉ biết là hẳn từng có yêu Đường Vân Vân, mà hiện tại — hẳn là còn yêu Đường Vân Vân nữa không?

Tâm, lại co rút đau đớn lên.

Đáng giận! Cái loại nữ nhân này có bao nhiêu tốt mà đi yêu? Cái loại nữ nhân nhu nhược này thật làm cho người ta chán ghét!

Viên Nhật Sơ nắm chặt quyền đầu, mới tiến vào sân vài bước, chợt nghe đến bên trong truyền đến một câu chất vấn tràn đầy tức giận —

“Đệ vì sao trở về? Đệ căn bản không nên trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Dại Minh Lãng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Viên Nhật Sơ dừng lại cước bộ, vừa vặn đứng ở sau bụi hoa che giấu đi bóng dáng của nàng, cũng làm cho nàng nhìn được người đứng trong mái đình.

Chính là Hoàng Phủ Hiên!

Nàng nhú mày, lẳng lặng đứng ở tại chỗ, đem đôi thoại nghe tiến vào trong tai.

“Nếu đã rời đi, vì sao phải về đây?” Nhìn đến đệ đệ cùng cha khác mẹ, ánh mắt Hoàng Phủ Hiên rất phức tạp.

Từ nhỏ đến lớn, hẳn cũng không bằng đệ đệ này, trong mắt phụ thân chỉ có Hoàng Phủ Tỉ, mặc kệ hẳn cố gắng như thế nào, chính là không thắng được Hoàng Phủ Tỉ, phụ thân cũng chưa bao giờ nhìn thẳng vào hẳn.

Cho dù Hoàng Phủ Tỉ thái độ không đứng đắn như thế nào, lúc nói chuyện với phụ thân lại có thể chọc cho phụ thân vui vẻ cười to; Mà hẳn cho dù cố gắng thế nào, giữ lấy gia nghiệp của Hoàng Phủ gia, phụ thân cũng chưa bao giờ đối với hẳn có một câu khen ngợi.

Thậm chí liền ngay cả Hoàng Phủ Tỉ rời đi, phụ thân cũng luôn nhớ kỹ hẳn, nói là muốn hẳn ở đây, mới có thể đem sự nghiệp của Hoàng Phủ gia phát triển rộng lớn hơn.

Đối với đệ đệ này, hẳn rất ghen tị.

Liền ngay cả nữ nhân hẳn yêu, trong lòng cũng chỉ mỗi có Hoàng Phủ Tỉ.

Ba người thanh mai trúc mã lớn lên, nhưng Đường Vân Vân luôn đi theo phía sau Hoàng Phủ Tỉ, luôn nhìn không thấy hẳn; Cho dù gả cho hẳn, nhưng người trong lòng của nàng lại là Hoàng Phủ Tỉ.

Này bảo hẳn làm sao không hận?

Tám năm trước, Hoàng Phủ Tỉ vô thanh vô tức (không tiếng không động) rời đi, mà hẳn tận tâm hết sức chắn giữ sản nghiệp của Hoàng Phủ gia, thậm chí cho rằng chỉ cần hẳn cố gắng, có thể đoạt lại ánh mắt của phụ thân, còn có tình yêu của Đường Vân Vân.

Cũng không nghĩ đến, Hoàng Phủ Tỉ lại đột nhiên trở về. Hẳn một hồi đến, ánh mắt của phụ thân lại dừng ở trên người hẳn, liền ngay cả Đường Vân Vân cũng. .... Cũng dừng lại ở trên người Hoàng Phủ Tỉ, đó là ánh mắt nhìn người yêu say đắm, làm cho Hoàng Phủ Hiên hẳn nhìn đến rất ghen tị.

“Đệ trở về làm cái gì? Nếu rời đi, đệ lại trở về làm chi?” Hoàng Phủ Hiên chất vấn, ánh mắt mang theo nồng đậm ghen ghét.

Nhìn huynh trưởng, Hoàng Phủ Tỉ hơi hơi nheo mắt, tia chua xót chợt lóe lại biến mất nhanh chóng.

“Đại ca, huynh không hy vọng đệ trở về sao?”

Hoàng Phủ Hiên nắm tay, “Nếu năm đó đệ bỏ xuống hết thảy rời đi, sẽ không nên trở về đây, đệ trở về chỉ làm cho gia đình này càng thêm rối rắm!”

Hoàng Phủ Tỉ thở sâu, nhìn thẳng về phía huynh trưởng. “Đệ trở về, chính là muốn giải quyết chuyện phiền toái của năm xưa.”

Năm đó, hẳn liều lĩnh rời đi, nguyên tưởng rằng chỉ cần hẳn rời đi, vấn đề sẽ giải quyết, Hoàng Phủ gia sẽ trở nên an nhàn hoà thuận vui vẻ, không hề

bước chặt khác khẩu. Không nghĩ tới qua tám năm, vấn đề lại giống nhau tồn tại, bởi vậy, hắn mới lựa chọn trở về.

“Đệ chính là phiền toái!” Hoàng Phủ Hiên trừng mắt hắn. “Đệ chính là nguồn gốc của sự phiền toái, đệ quay về, liền cướp đi sự chú ý của phụ thân, liền ngay cả Vân Vân.....”

Hắn cắn răng phần hận(Phần nộ+oán hận) nhìn Hoàng Phủ Ti, “Đệ trở về là vì muốn mang Vân Vân đi? Nói cho đệ biết, đừng mơ tưởng! Vân Vân là đại tẩu(chị dâu) của đệ.....”

“Đệ biết nàng là đại tẩu đệ.” Hoàng Phủ Ti đánh gãy lời nói của hắn, bạc môi gọi lên một chút cười. “Đại ca, chuyện của đệ cùng Vân Vân đã qua đi.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Hiên không tin hừ lạnh. “Thật sự trôi qua sao? Đệ thật sự đã từng xem nàng là đại tẩu sao? Năm đó, đệ không phải bởi vì Vân Vân gả cho huynh mới rời Hoàng Phủ gia mà đi sao?”

“Nàng lựa chọn huynh.” Hoàng Phủ Ti cười nhẹ. “Từ giây phút nàng gả cho huynh, nàng chính là đại tẩu của đệ, hơn nữa huynh đã quên sao? Đệ muốn thú Nhật Sơ làm thê tử.”

“Viên Nhật Sơ không phải là tấm bình phong đệ dùng để lừa gạt mọi người sao?” Hoàng Phủ Hiên hoài nghi nhìn Hoàng Phủ Ti, căn bản không tin lời nói của hắn. “Đệ nghĩ huynh giống như bọn họ tin đệ thật sự thú Viên Nhật Sơ kia sao? Đệ rốt cuộc đang muốn làm cái gì? Đệ có phải hay không nghĩ cướp lấy Hoàng Phủ gia, đem Vân chiếm làm của mình?”

“Nếu đệ lúc trước lựa chọn rời đi, liền tỏ vẻ ta đối với Hoàng Phủ gia, còn có Vân Vân, hoàn toàn là không còn lưu luyến.” Hoàng Phủ Ti khẽ thở dài, biết rõ huynh trưởng nghe không vào, nhưng hắn vẫn là lại cường điệu. “Đại ca, Vân Vân đã là của huynh.”

“Ha!” Hoàng Phủ Hiên trào phúng nở nụ cười. “Nàng thật sự là của huynh sao? Không, trong lòng nàng vẫn chỉ có mình đệ, cho dù gả cho huynh, nhưng trong lòng nàng chỉ có đệ, chỉ có mình đệ....”

Hắn thì thầm, khuôn mặt anh tuấn có đau khổ, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Ti lại hiện lên nồng đậm ghen ghét.

“Đều là đệ! Đệ không nên trở về!” Hắn thống hận nhìn Hoàng Phủ Ti. “Đệ vì sao không chết bên ngoài kia, vì sao lại quay về? Đệ đã có được rất nhiều thứ, vì sao lại còn muốn đến cướp của huynh?”

Thật sự là đủ! Đứng ở bụi hoa sau Viên Nhật Sơ nghe không nổi nữa!

Nàng có ý ra tiếng: “Ti!” Sau đó tự tại theo bụi hoa sau đi ra, nhìn đến Hoàng Phủ Hiên, nàng kinh ngạc nhíu mày.

“Nha? Đại ca, huynh cũng ở nơi này nha!” Nàng nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn gọi lên tươi cười thiên chân.

Nhìn đến nàng, Hoàng Phủ Hiên vội vã kích động, nhẹ nhàng hưởng ứng nàng.

“Ti, chàng đang cùng đại ca nói chuyện phiếm sao?” Viên Nhật Sơ đi đến bên người Hoàng Phủ Ti, giống cái tiểu nương tử ôn nhu, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay hắn.

Mềm mại của nàng làm cho Hoàng Phủ Ti giật mình, giật mi không nhúc nhích nhìn nàng.

Viên Nhật Sơ tươi cười nhìn về phía Hoàng Phủ Hiên, “Hai huynh đệ các người giống như tán gẫu thật vui vẻ, muội ở bên ngoài kia, cũng nghe đến giọng nói của huynh đệ các người.”

Nghe lời nói của nàng, hiểu được lời nói vừa rồi nàng hoàn toàn nghe rõ, mặt Hoàng Phủ Hiên lập tức đỏ lên, vẻ mặt xấu hổ.

Viên Nhật Sơ híp lại thu hút, cũng không tính liền như vậy đình chỉ, nàng gọi lên một chút cười hồn nhiên, giống như không chút để ý mở miệng. “Muội vừa mới ở đình bên ngoài gặp được đại tẩu, nàng cùng muội trò chuyện một chút, thật sự kỳ quái. Gần nhất lưu hành tiết mục cầu xin đệ muội đem tiểu thức trả lại cho nàng, cùng đại ca cảnh cáo đệ đệ không cần cướp đại tẩu sao?”

“Người!” Hoàng Phủ Hiên thẹn quá thành giận trừng mắt Viên Nhật Sơ.

“Nhật Sơ!” Hoàng Phủ Ti cũng nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Viên Nhật Sơ vô tội nháy mắt, “Muội là đang nói bát quái dạo gần đây mới phát sinh ra ở thành Nam, biểu tình của hai người vì sao lại khó coi như vậy?”

Hoàng Phủ Hiên cắn răng, biết rõ nàng ở chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng lại không thể chửi, chỉ có thể oán hận nhìn hai người liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Hiên vừa rời đi, Viên Nhật Sơ lập tức buông Hoàng Phủ Ti ra, hai tay chống thắt lưng, trừng mắt bóng dáng Hoàng Phủ Hiên.

“Khiếp, nhà người là nơi ở của cả một đóng yêu ma quỷ quái có phải hay không? Cái quỷ gì cũng có thể nói ra!” Nàng tức giận nói xong, quay đầu trừng Hoàng Phủ Ti, “Kỳ quái, người làm sao có thể ngoan ngoãn nghe hắn nói chuyện ma quỷ này?”

Bình thường câu nói đầu tiên có thể tức giận đến nằng oa oa kêu, hẳn làm sao có thể đối Hoàng Phủ Hiên nén giận?

Thấy nằng tức giận, Hoàng Phủ Ti ngược lại nở nụ cười, đem nằng kéo vào trong lòng, cúi đầu không đứng đắn nhìn nằng.

“Sơ Nhi, nằng là đang ở bệnh viện kẻ yếu như ta sao?” Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Ti, đột nhiên cảm thấy cười trên mặt hẳn thực chứng mắt, nhìn không được vươn hai tay dùng sức chụp hai má của hắn.

“Đừng cười, khó coi chết đi được!” Nằng nắm lấy hai má của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rất thật tình. “Không nghĩ cười thì đừng cười, ta lại không yêu cầu ngươi nhất định phải đối ta cười.”

Hoàng Phủ Ti kinh ngạc nhìn nằng, hai má bị nằng vỗ nắn thật sự rất đau, mà trong lòng lại vì nằng mà rung động. Cặp mày nhí trong suốt kia yên lặng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn có nồng đậm không hồn giận, lại làm cho tâm của hắn cảm thấy rất ấm áp.

“Ngươi rất kỳ quái nha! Làm sao ngoan ngoãn nghe ngươi đại ca ngươi nói vậy, nương tử chính mình quản không được, không đi kiểm điểm bản thân mình lại đi trách người khác, phụ thân thương nhi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa(*), làm ơn, là đứa trẻ hay sao mà đi ghen tỵ những chuyện chịu sùng này sao? Đây là ngươi có thể quyết định sao? Lại nói đến Đường Vân Vân, hẳn đã đều thú nằng rồi còn muốn gì nữa? Chính mình bất không được tâm của nương tử còn đi chỉ trích người khác, làm cái quỷ gì vậy...”

(*) Chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

“Ha ha,.....” Không đợi nằng nằng xong, Hoàng Phủ Ti đã đem mặt vui vào trong gáy của nằng, cúi đầu cười ra tiếng. Viên Nhật Sơ trừng hắn, bị hắn cười đến không tự nhiên.

“Ngươi cười cái gì?”

“A! Sơ Nhi, nằng thật đáng yêu.” Hắn nhắm mắt lại, bàn tay to đem nằng ôm càng nhanh, “Làm sao bây giờ..... Đối với nằng, ta càng ngày càng không nghĩ buông tay.”

Tiểu nhân nhĩ(*) đáng yêu như vậy, nằng trộm tâm của hắn, mà hắn biết rõ, lại vẫn không thể tự kềm chế đem tâm giao cho nằng. Nằng nha...Giây phút này, làm cho hắn rốt cuộc không thể buông tay.

(*) Dùng để gọi người yêu.

Mặt Viên Nhật Sơ đỏ lên, bên gáy cảm giác được hơi thở của Hoàng Phủ Ti, làm cho nằng càng thêm mặt tự nhiên. “Ngươi..... Ngươi đang nói linh tinh gì thế?”

Nằng nhìn không được lấp bắp, tay muốn đẩy hắn ra.

“Năm đó, ta nghĩ rồi đi là có thể giải quyết tất cả.” Hoàng Phủ Ti đột nhiên mở miệng, lần đầu nói ra năm đó chuyện.

Viên Nhật Sơ giật mình, tay đang đẩy hắn ra đột ngột dừng lại.

“Ta cũng không nghĩ kế thừa Hoàng Phủ gia, ta nghĩ dựa vào hai bàn tay của ta làm ra sự nghiệp, hơn nữa, có ta ở đây, ai cũng không vui vẻ.” Thanh âm của hắn rất thấp, mang theo một tia trào phúng. “Phụ thân rất thương ta, đại nương mặc dù đối ta không tốt, nhưng vì bảo hộ đại, hai người vì ta mà luôn cãi nhau, đại ca cũng bởi vì ta tồn tại mà đau khổ, còn có Vân Vân.....”

“Ngươi..... Còn yêu nằng sao?” Lần này trở về, là vì mạng Đường Vân Vân rồi đi sao?

Câu cuối cùng kia, nằng không dám hỏi ra miệng, chỉ dám hỏi ở trong lòng.

“Vân Vân mảnh mai mỹ lệ, tổng có thể kích lên thương tiếc của nam nhân, cũng bao gồm ta khi còn trẻ, lúc đó, ta thực yêu nằng, thậm chí muốn cùng nằng kết hôn, thú nằng vì vợ.”

“Đúng, phải không.....” Viên Nhật Sơ cắn môi, theo miệng ném đến một tia chua xót.

“Ta cũng đã cho Vân Vân cơ hội lựa chọn, nhưng cuối cùng, nằng vẫn lựa chọn gã cho đại ca ta, khi đó ta từng hận qua, cũng từng oán qua.”

“Lúc trước ngươi từng lưu luyến kỹ viện, cũng là bởi vì nằng?” Viên Nhật Sơ nhìn không được hỏi.

Hoàng Phủ Ti cười nhẹ, không thừa nhận. “Coi như một nửa đi? Nửa kia chính là muốn phụ thân thất vọng vì ta, như vậy ta mới có thể ra đi.”

Viên Nhật Sơ nhấp mí mắt, nhìn không được lại hỏi: “Khi đó, ngươi từng yêu cầu Đường Vân Vân với ngươi cùng nhau rồi đi, nằng cự tuyệt, đúng không?”

Đối với vấn đề của nằng, Hoàng Phủ Ti tuyệt không ngoài ý muốn, “Xem ra, vừa rồi nằng tựa hồ cùng Vân Vân nói không ít chuyện đi?”

Viên Nhật Sơ hừ lạnh. “Là không ít, nữ nhân kia thực làm cho người ta giận dữ.”

“À!” Lời của nàng lại làm cho hắn nở nụ cười. “Vân Vân cực tuyệt, ta một chút cũng không ngoài ý muốn, thậm chí nó đã nằm trong dự kiến của ta, dù sao ta lúc ấy là thiếu niên, mà nàng chính là một thiên kim tiểu thư, đâu có thể nào theo ta đi bên ngoài chịu khổ?”

“Hừ, đó là bởi vì nàng không đủ yêu người, nếu là ta, ta. ....” Nhận thấy được chính mình trong lời nói không đúng, Viên Nhật Sơ lập tức không lên tiếng.

“Nàng như thế nào?” Hoàng Phủ Ti ngẩng đầu nhìn nàng, tuấn mi khẽ giật.

“Không, không có gì!” Viên Nhật Sơ xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng.

“Ồm?” Hoàng Phủ Ti hứng thú nhìn nàng, thấy biểu tình khốn quẫn(khốn đốn+quẫn bách) của nàng, bực môi câu càng sâu. “Phải không? Thật sự không có gì sao?”

Về mặt giống như nhìn thấu hết thảy làm cho Viên Nhật Sơ không giữ được bình tĩnh, nàng cắn môi, ý đồ nói sang chuyện khác. “Năm đó truyền lưu lời đồn đãi người không phải con của Hoàng Phủ lão gia, cũng là người truyền ra đi sao?”

Nhưng Hoàng Phủ Ti cũng không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại tà khí bức hướng nàng, “Sơ Nhi, nàng yêu ta, phải không?”

“Mới, mới không có!” Viên Nhật Sơ theo bản năng phản bác, nhưng ánh mắt mất tự nhiên cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khiến cho lời nói của nàng một chút thuyết phục cũng không có.

“Ồm? Phải không?” Hoàng Phủ Ti không tin nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn vẽ lên bề ngoài thản nhiên tự tại.

Viên Nhật Sơ trừng hắn, ánh mắt của hắn làm cho nàng cảm thấy khó chịu, như là mọi bí mật đều bị hắn nhìn thấu, làm cho nàng quẫn khốn.

“Người không nói thì thôi.” Nàng lập tức xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Ti thế nào hứa cho nàng rời đi? Hắn lập tức giữ chặt nàng, đem nàng đặt ở trên bàn đá, thân thể dán vào nàng. “Đừng nghĩ trốn, nàng chính là cái vật nhỏ khẩu thị tâm phi(*).”

(*) Nói một đằng làm một nẻo.

“Ta, ta nào có?” Viên Nhật Sơ quát cường phản bác, lắc lắc thân mình, tay chống ở trong ngực của hắn. “Người làm cái gì? Mau thả ta ra!”

“Không thả.” Hoàng Phủ Ti bắt tay nàng, lấy thân thể áp chế nàng, con ngươi đen cực còn thật sự nhìn chăm chú nàng.

“Đời này, ta cũng không thả nàng.” Lời nói của hắn thực kiên định, như là lời thề.

“Người. ....” Chăm chú của hắn làm cho lòng của nàng kinh hoàng, nàng cắn môi, đầu hàng. “Người lần này trở về, là vì Đường Vân Vân trở về sao?”

“Không.” Hắn cúi đầu, khẽ liếm môi của nàng. “Ta vì nàng mới quay về.”

Lời này không giả, vào mùa đông tám năm trước gặp được cái tiểu cô nương, không biết vì sao, lại làm cho hắn thật sâu nhớ trong lòng, thậm chí còn cho người ta đi hỏi thăm tin tức của nàng.

Năm đó rời đi, hắn nghĩ đến rời đi của hắn sẽ hồi phục sự yên tĩnh an ổn cho Hoàng Phủ gia, ai ngờ không như mong muốn. Hắn mặc dù rời đi, nhưng khi đó ở Hoàng Phủ gia tạo ra ảnh hưởng vẫn còn tồn tại, bởi vậy hắn mới trở về, tính hoàn toàn giải quyết hết thảy. Trừ lần đó ra, nguyên nhân chân chính là hắn muốn gặp nàng, muốn nhìn nàng thay đổi ra sao.

Ngay từ đầu, hắn chính là tò mò, chính là muốn chinh phục lấy đóa hoa hồng có gai này, biết nàng chán ghét hắn, vì thế hắn thiết kế cạm bẫy này, lấy bát quái dụ hoặc nàng, đem nàng giữ tại bên người, từ từ chinh phục nàng.

Ai ngờ càng cùng nàng tiếp xúc, hắn lại càng chịu hấp dẫn, đến cuối cùng. ....Người bị chinh phục ngược lại là hắn.

“Phải không?” Viên Nhật Sơ không tin nhủ này, há mồm dùng sức cắn môi của hắn, “Ta không phải là tấm mộc người lấy để đối phó Đường Vân Vân sao?”

Trong thanh âm, có chút chua không dễ phát hiện ra, nhưng Hoàng Phủ Ti nghe ra đến đây!

Hắn thấp giọng nở nụ cười, “Ừ. .... Ngay từ đầu ta tính như vậy.” Hắn thực thành thực thừa nhận.

Thành thực của hắn chọc giận nàng. “Tránh ra! Ừm. ....”

Không cho nàng có tức giận cơ hội, Hoàng Phủ Ti hôn lấy nàng, liếm mát cánh môi, thanh âm khàn khàn lại mê người.

“Nhưng mà ta hiện tại lại hy vọng tấm người tấm mộc này thân phận là thật. ....”

“Ừm. ....” Viên Nhật Sơ nhẹ nhàng, phần lưỡi muốn né tránh, lại bị hắn cuốn lấy, phóng thẳng hút dây dưa, làm loạn hô hấp của nàng.

Mà bàn tay to cũng đi theo tham nhập vào trong váy, xuyên thấu qua lớp vải kìm lấy chỗ mềm mại, lấy ngón tay xoa nhẹ trên châu mềm mại kia.

“A!” Viên Nhật Sơ run rẩy, thân mình nhiệt tình sớm thành thói quen chịu hấn âu yếm thấm ra mấy phần dịch trơn trượt, dính ẩm ướt cả quần.

Hoàng Phủ Ti mút môi của nàng, bá đạo nói nhỏ: “Năm đó, Vân Vân còn có cơ hội lựa chọn, nhưng nàng. .... Chỉ có thể lựa chọn ta.”

Năm đó, hấn thả Đường Vân Vân đi, là vì hấn hiểu được, so với thương hấn, nàng càng yêu chính mình. Bởi vậy, nàng cự tuyệt cùng hấn rời đi, tuy rằng mất mát, nhưng hấn sớm đoán ra.

Hấn từng oán qua, sau này nhìn thấu, đối Đường Vân Vân, hấn chỉ dư lạnh nhạt.

Yêu một người, hấn sẽ điên cuồng mà yêu; Mà khi lựa chọn của đối phương không phải là hấn, hấn sẽ thu hồi yêu của hấn. Bởi vậy, khi Đường Vân Vân lựa chọn Hoàng Phủ Hiên, thành đại tẩu của hấn, hấn liền thu hồi yêu của hấn, hoàn toàn đem nàng làm như đại tẩu đối đãi.

Nhưng Viên Nhật Sơ không giống, yêu một người, nàng sẽ chuyên chú, sẽ điên cuồng, sẽ liều lĩnh, nàng có cùng hấn linh hồn, cho nên, nàng xem thấy chân chính hấn.

Tâm của hấn thật sâu bị nàng rung động, cũng bị nàng hấp dẫn thật sâu. Đối nàng, hấn vĩnh viễn sẽ không buông tay. .... Hấn mút cắn môi dưới đầy đà của nàng, cố ý cắn đau nàng.

“Đau. ....” Viên Nhật Sơ kháng nghị nhú mày, môi bị hấn thô lỗ cắn nát, thấm ra tia máu.

Hoàng Phủ Ti liếm đi, đầu lưỡi dính máu, tham nhập trong miệng nàng, hôn kích cuồng, cướp lấy hơi thở của nàng.

“Sơ Nhi. .... Nàng là của ta. .... Ta vĩnh viễn sẽ không buông tay. ....”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lãng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Ừ. ....” Phấn lưỡi của Viên Nhật Sơ tìm hiểu hút lấy đầu lưỡi của Hoàng Phủ Ti, đầu lưỡi cứng hấn giao quần, đập mút hơi thở nóng cháy của hấn.

Ngực hấn rung động vì lời nói của nàng, không thể không thừa nhận, nàng quả thật đã động tâm với hấn rồi!

Có lẽ, từ tám năm trước gặp được cái thiếu niên kia, nàng đã không tự chủ đem hấn ghi tạc vào lòng, cho nên khi hiểu ra chính mình bị lợi dụng, nàng vừa tức vừa giận, nhưng cũng mong nhớ đến hấn.

Tám năm sau, gặp lại hấn, nỗi lòng bình tĩnh của nàng bị hấn khơi dậy, không thể trầm ổn đối mặt nữa, nhất cử nhất động của hấn, đều trêu chọc cảm xúc thật sâu của nàng.

Nàng nguyên tưởng rằng chính mình là chán ghét hấn. Cũng không biết vì sao, chán ghét lại dần dần biến chất.

Nàng so với chính mình nghĩ đến còn tại để ý đến hấn, tâm ngẫu nhiên co rút, điều đó nói cho nàng biết sự thật, nàng đối hấn động tâm!

Cho dù là thế nàng không nghĩ thừa nhận, nhưng nàng nha, lại chìm đắm đi vào.

Viên Nhật Sơ dùng sức hút lưỡi của hấn, khẽ ăn môi của hấn, khiêu khích hấn, mâu nhi nhiễm lên tình dục, mềm mại đáng yêu ôm lấy hấn.

“Ngươi nói. .... Ngươi sẽ không buông tay. ....” Nàng liếm lưỡi của hấn, đùa giống như vòng quanh vòng quanh, tay nhỏ bé cũng tham nhập vạt áo của hấn, nhẹ vỗ về ngực cường kiện.

Ngón tay khẽ niết nụ hoa nam tính ==, nhẹ kéo vỗ về chơi đùa, cảm giác được hơi thở thô suyền của hấn, nàng kiều mỵ nở nụ cười, phấn lưỡi khẽ cắn tai của hấn, hơi thở như lan nói: “Nếu như có một ngày ta yêu ai...Ta cũng sẽ không buông tha cho người đó...”

Không thương liền thôi, nếu một ngày thật sự yêu ai đó, nàng sẽ so với người khác điên cuồng đi yêu, và yêu cầu một chuyện, trừ bỏ nàng, hấn không được yêu những người khác.

Lời nói bá đạo của nàng làm cho Hoàng Phủ Ti thấp giọng nở nụ cười, nhìn đôi mắt đẹp nồng đậm dục vọng giữ lấy, hấn dùng lực hôn lấy nàng.

“Có người đã vẽ hoa hồng này, có người nào nữ nhân so với được với người?” Mút cái lưỡi thom tho, hấn ách nói, ngón tay để ở quần dưới hơi hơi dùng sức, đâm vào hoa khâu chặt kín. [

“A.....” Viên Nhật Sơ thở gấp, đầu lưỡi cùng hân giao quần, liếm hút ra nước bọt kích tình, cũng nâng lên đùi phải vòng chặt thắt lưng của hân, viên mộng nhẹ nhàng, cọ xát ngón tay của hân.

Tay nhỏ bé mềm mại vỗ về chơi đùa trong ngực đi theo dờn xuống, đầu ngón tay giống như gãi ngứa đảo qua da thịt của hân, tham nhập quần lót, sờ lên dục vọng nam tính nóng rực sớm cứng rắn.

“A.....” Hoàng Phủ Ti thô suyễn, nam tính vì đụng chạm của nàng mà trương lớn hơn nữa, làm cho lớp vải dưới thân buộc vốn buột chặt nay lại bị tạo ra.[

Cảm giác được trong tay nóng, Viên Nhật Sơ nheo mắt, lớp thịt non trong lòng bàn tay nhẹ vỗ về nam tính, thậm chí nhẹ nhàng nắm chặt.

“Aaa.....” Hoàng Phủ Ti nhìn không được than nhẹ, “Nàng thật sự là tiểu yêu nữ nhiệt tình!” Hân mút môi của nàng, không cam lòng yếu thế dùng sức kéo quần của nàng xuống. Bàn tay to không hề trở ngại đụng chạm tư hoa mê người, tay lập tức dính đầy yêu dịch ẩm ướt, hân nheo mắt hoa mắt cảm một chút, theo dịch trơn trượt thâm nhập một ngón tay.

“Ừ a.....” Viên Nhật Sơ run rẩy, vách tường hoa vì ngón tay dài tiến vào mà co rút lại, hưng phấn không thôi, tay nắm nam tính nhìn không được hơi hơi sử lực.

Lực đạo vừa đúng kia làm cho dục hỏa của Hoàng Phủ Ti càng nóng. [

“Sơ Nhi..... Dừng tay nàng qua lại sờ.....” Hân ách thanh mệnh lệnh, ngón tay nhẹ cong, dò lấy thịt hoa trơn mịn.

Viên Nhật Sơ lắc lắc mộng hoa huyết cọ xát ngón tay, tay nhỏ bé cũng vâng theo mệnh lệnh của hân, qua lại sờ lấy nam tính thô dài.

Nàng cảm giác nam tính trong tay ngày càng nóng, thậm chí càng lớn, làm cho nàng một tay cầm không xong, sau vài cái qua lại, trong lòng bàn tay dính lên mấy phân trừ(*) dịch, làm cho tay nàng biến trơn, thiếu chút đem gây nóng trong tay trượt rớt.

(*) Sền sệt, đậm đặc ~~~[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao

“Ừm..... Sơ Nhi, lại dùng lực một chút..... Nàng dung tay sờ phía trước.....” Một bên hưởng thụ khoái cảm bị tay nhỏ bé đưa đẩy, Hoàng Phủ Ti một bên chỉ đạo nàng[

Mà ngón tay dài ở trong vách tường hoa cũng không đình chỉ động tác, cứ vòng quanh vòng quanh ở trong hoa miệng, rồi đưa đẩy trong thịt hoa mềm mại, thật cẩn thận ma sát lấy vách tường hoa.

Nghe được mệnh lệnh của hân, tay nhỏ bé biến thành càng dùng sức, thậm chí lấy ngón tay cọ xát dịch trơn trượt thấm ra từ đỉnh nam tính.

“A..... Đúng..... Chính là nơi đó..... Bảo bối..... Nàng giỏi quá.....” Hoàng Phủ Ti run rẩy, phát ra rên rỉ kêu gọi. [

Hơi thở Viên Nhật Sơ cũng biến nóng nảy, rõ ràng là âu yếm hân, nàng lại đi theo bị ảnh hưởng, thân thể trở nên càng nóng, ở chỗ sâu trong hoa tâm cũng truyền đến một chút cảm giác trống rỗng quen thuộc, làm cho nàng xoay mộng, khát cầu càng nhiều. [

“Hoàng Phủ Ti.....”

“Ta biết.....” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuân tâm nhộn nhạo tràn đầy, Hoàng Phủ Ti tà khí gọi lên khoe môi.

“Một ngón tay không thỏa mãn được nàng.....” [Nói xong, hân lại tham nhập thêm một ngón, hai ngón tay dài khép lại, ở trong hoa huyết qua lại ra vào.

“Ha a.....” Dài chỉ ra vào hơi chút thỏa mãn hư không của nàng, nàng nheo lại mắt đẹp, viên mộng phối hợp đưa đẩy của hân nhẹ nhàng đong đưa.

Yêu dịch theo ngón tay dài chảy ra càng nhiều, đem chân thon thả nhiễm lên một mảnh dịch ẩm ướt trơn trượt, cũng làm cho ngón tay khi ra vào đều phát ra trạch trạch tiếng nước.

Thanh âm vừa ám muội lại mê luyến kích thích tình dục hai người, ngón tay dài đưa đẩy càng nhanh, thậm trí khi đưa đẩy thỉnh thoảng cong lên, kim lấy vách tường thịt.

Mà ngón cái cũng đi tới hoa châu đỏ tươi phía trước, ngón cái một trận vô tình đè ép, khiêu khích mãnh cảm cực hạn của nàng.

“Ừ a..... A.....” Hoa châu non nót nhất bị đụng chạm, lập tức gây cho Viên Nhật Sơ một trận khoái cảm tê dại, ngón tay dài không ngừng qua lại ra vào, làm cho vách tường thịt bắt đầu từng trận co rút. Khoái ý sâu sắc mãnh liệt làm cho nàng không thể khống chế được, tay cầm lấy gây nóng thô dài dùng lực nữa, rất nhanh làm đưa đẩy nóng cháy thô dài.

Hoàng Phủ Ti hơi hơi nhíu mi, thân thể hưởng thụ khoái ý thư sướng, ngón tay dài trong thủy huyết đưa đẩy tốc độ cũng nhanh hơn, ngón cái dùng sức kèm nén hoa châu.

Mà tay kia thì cũng dùng sức kéo quần áo trên thân nàng xuống, đem yếm kéo ra, dùng sức cầm lấy một đoàn tuyết nhũ sớm sưng lên.

Ngón tay niết đề nhũ thịt phiếm hồng, thỉnh thoảng kéo đẩy nhũ tiêm khoẻ mạnh, lần nữa kích thích mẫn cảm của nàng, muốn nàng hoàn toàn hồng mắt.

“A a.....” Viên Nhật Sơ lẳng thanh yêu kiều, thân thể mẫn cảm nháy mắt phiếm lên đỏ ửng, yêu dịch ẩm ướt nóng nháy mắt theo ở chỗ sâu trong hoa tâm trào ra.

Mà Hoàng Phủ Ti cũng nhanh chóng rút ngón tay ra, cời bỏ quần lót, dục vọng trong hai chân sớm phát tím, đỉnh thẳm ra từng giọt dịch trơn trượt. Hắn đẩy đùi trắng mịn ra, đem chân nàng gác ở trên khuỷu tay, nóng thiết để ngay đóa hoa ẩm ướt, lui mông thẳng lưng, dùng sức tiến vào hoa huyệt.

“A a –” Hắn mạnh mẽ xâm tiến vào làm cho vách tường hoa đang cao trào nháy mắt buộc chặt, cũng đem Viên Nhật Sơ đẩy vào hố cực sâu khoái cảm.

Vách tường thịt chặt kín lại ẩm ướt nóng, đem nam tính gắt gao hấp buộc, chảy ra yêu dịch cũng đại lực cọ rửa đỉnh nam tính.

Mới mai nhập một cái, khoái cảm hấp quấy thật sâu làm chon am tính sớm mau bùng nổ nháy mắt hồng mắt, Hoàng Phủ Ti thô rống một tiếng, nóng rực bạch dịch lập tức phun trào ra.

“A!” Chất lỏng nóng rực đem vách tường hoa nung đến rất nóng, cũng kéo dài dư vị cao trào, thân mình Viên Nhật Sơ run rẩy, vách tường thịt co rút nhanh, yêu dịch ba ba trào ra.

Yêu dịch ẩm ướt nóng không được nhanh cọ rửa nam tính, hơn nữa vách tường hoa nhanh co rút bao vây kích thích Hoàng Phủ Ti, nam tính chưa mềm xuống nháy mắt cứng rắn lên, bổ sung cho hoa huyệt ẩm ướt nóng.

Hắn di động hẹp mông rất nhanh đẩy cảm vào thủy huyệt, hưởng thụ khoái cảm mất hồn, nam tính ra vào càng mãnh liệt.

“A..... Không.....” Quá nhiều khoái cảm làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy choáng váng nặng nề, mà thân thể cũng không tự chủ hưởng thụ.

Vách tường thịt ẩm ướt nóng co rút lại, theo hắn ra vào, giống như đang kim lấy nam tính, gây cho hai người càng nhiều khoái ý.

Mà hai luồng tuyết nhũ mềm mại vì hắn ra vào va chạm mãnh liệt mà chớp lên chớp sớm, lác ra làn sóng xinh đẹp, hai đóa hồng môi trên nhũ trắng run rẩy kiều diễm.

Tay Hoàng Phủ Ti bắt lấy một đoàn nộn nhũ, ngón tay dùng sức xoa lấy, làm cho chúng nó ở trong tay sung đỏ biến hình, lưu lại dấu vết lằng mĩ.

Mà nóng thiết cũng mãnh liệt ở trong hoa huyệt rung động, yêu dịch không được xói vào nam tính, đem nóng thiết nhiễm đến ẩm ướt lại hồng, vách tường hoa dây đặc gắt gao hấp lấy hắn, làm cho hắn ra vào càng điên cuồng. “Không..... A.....” Viên Nhật Sơ nhẹ ngâm, quá nhiều khoái ý chuyển thành đau khổ, lại làm cho nàng cảm thấy tê đại cực sâu sắc.

Tầng tầng tình triều không ngừng bao phủ nàng, mà hắn lại tiến lên càng dừng mãnh, làm cho nàng không bao giờ nữa có thể thừa nhận càng nhiều.

Nàng nhịn không được tay nghĩ đẩy ra hắn, đầu ngón tay ở trên ngực xước qua tạo thành vết cào, lưu lại máu.

Trên ngực truyền đến đau đớn làm cho Hoàng Phủ Ti ra vào càng kịch liệt, giống như phải đem nàng chơi hư giống nhau, không chút lưu tình qua lại đâm rút.

“Ồ.....” Viên Nhật Sơ khóc, rên rỉ trở nên nhỏ nhất, rốt cục rốt cuộc chịu không nổi nhiều khoái cảm như vậy, lập tức hôn mê, nhưng hoa vách tường vẫn đang co rút lại, đè ép nam tính đang đưa đẩy.

Hoàng Phủ Ti dùng sức niết đề hai luồng miên nhũ, thô dài tím hồng qua lại ra vào hoa huyệt, tư tư yêu dịch bị quấy ra, trơn bóng ra vào của hắn. Thăng đến hắn cảm thấy bên hông một trận tê dại, hắn ra vào càng cuồng liệt, tay lại dùng lực hơn nữa, đem hai đóa hoa hồng bài trừ ở trong khe hở.

“Ừ a.....” Mãnh liệt tiến vào một cái, nam tính vùi vào trong hoa huyệt đang kịch liệt co rút, thân mình hắn run rẩy, ngửa đầu thô rống, mới cam tâm đem bạch dịch nóng rực phun nhập hoa hòe.

Hoàng Phủ Ti thô thở gấp, nhìn thiên hạ dưới thân sớm ngắt, hắn thương tiếc cười, khề hôn môi của nàng.

Rút ra nam tính mềm nhũn, hắn nhặt cái áo yếm lên đem dịch trơn trượt ở hạ thể hai người lau khô, thay nàng mặc quần áo, liền ôm lấy nàng, tỉnh đi vào phòng phía trước. Đi được vài bước, hắn dừng lại cước bộ, nhìn về phía bên đại thụ.

“Đại tẩu, người thường thức đủ đi?” Hắn lạnh nhạt nói nhỏ. Từ lúc hoan ái đến một nửa, hắn liền phát hiện có người tới.

Nhưng hắn không tính đình chỉ, hắn nghĩ yêu bảo bối trong lòng, cũng tính làm cho người tới hết hy vọng.

Đường Vân Vân theo cây cỏ thụ phía sau đi ra, ai oán nhìn hắn.

“Huynh, huynh có thể nào đối muội như vậy.....” Nàng khóc chất vấn hắn.

Hoàng Phủ Ti ôn nhả cười, vẻ mặt lạnh nhạt lại xa cách.

“Đại tẩu, đệ cùng Sơ Nhi là vợ chồng, hoan ái là bình thường, nhưng thật ra đại tẩu ở một bên rình coi cũng không tốt đâu.”

Đường Vân Vân chịu không nổi lạnh nhạt của Hoàng Phủ Ti, nhện không được tiến lên muốn chạm vào hắn.

Hoàng Phủ Ti ôm Viên Nhật Sơ nhanh chóng lùi bước, khuôn mặt anh tuấn trở nên nghiêm khắc. “Đại tẩu, thỉnh tẩu tự trọng.” Hắn đối nàng đã chứa nhiều tha thứ dễ dàng, tính nhẫn nại đã đến cực hạn.

Đường Vân Vân cắn môi, chỉ trích lại oán hận xem xét hắn. “Ti ca ca, muội yêu huynh như vậy, huynh làm sao có thể đối với muội như vậy..... Huynh không hề yêu muội sao?”

“Theo từ khi tẩu trở thành đại tẩu của đệ, đệ đối với tẩu cũng chỉ còn lại phần kính trọng của một tiểu thúc đối với đại tẩu, về phần khác, không có.” Hoàng Phủ Ti nói đến vô tình, đối với người không thương, hắn không nên đa tình.

“Hiện tại, trong tim của đệ chỉ có Sơ Nhi, đại tẩu, đại ca thực yêu tẩu, tẩu nên quý trọng.” Hắn không hề nhiều lời, ôm Viên Nhật Sơ xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Ti vô tình, Đường Vân Vân nhện không được khóc rống, “Không.....” Nhìn bóng lưng vô tình của hắn, Đường Vân Vân nhện không được khóc rống, “Huynh không thể đối với muội như vậy.....”

Nàng thương hắn như vậy, hắn có thể nào như vậy đối nàng? Không! Nàng không tin Ti ca ca không hề yêu nàng, nàng không tin.....

Ti ca ca nhất định là còn tại gian nàng, hắn nhất định gian nàng gả cho người khác, cho nên mới như vậy đối với nàng.

“Muội không tin, huynh là yêu ta, là yêu ta.....” Đường Vân Vân thì thảo tự nói, “Chỉ cần không có Viên Nhật Sơ, huynh sẽ trở lại bên người ta! Chỉ cần không có Nhật Sơ.....”

Đường Vân Vân nở nụ cười, vẻ mặt điên cuồng lại chấp nhất.

Chỉ cần nàng biến mất, Ti ca ca sẽ trở lại bên người nàng.....

“Hi..... Chàng không cần như vậy..... Rất ngứa.....” Viên Nhật Sơ nằm úp sấp ở trên giường, gáy né tránh môi đang nhắm nháp bên gáy, hơi thở trở nên suyễn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm lên một chút hồng nhạt.

“Nàng không vui sao?” Hoàng Phủ Ti dán tại trên người nàng, bàn tay to tham tiến vạt áo, cầm lấy nộn nhũ trắng mịn.

“Vây nàng như thế nào cứng rắn?” Hắn cắn gáy ngọc tuyết trắng, đưa cọt nàng, ngón tay nhẹ dặt nhũ lồi.

Vừa tắm rửa qua đi nàng rất thơm, tóc ẩm ướt thấm ướt áo đơn, làm cho da thịt mềm mại dán vào vải dệt, xem ra rất mê người.

“A..... Chàng xoa như vậy..... Đâu có thể nào không cứng rắn.....” Viên Nhật Sơ khẽ suyễn, nheo mắt tức giận nhìn hắn.

Bộ dáng mê người kia làm cho tình dục Hoàng Phủ Ti bùng bùng phần chấn, một khi thừa nhận thương hắn, nàng không hề lạnh như băng, không hề quật cường, đối mặt hắn, luôn biểu lộ mị tư mê người, làm cho hắn lúc nào cũng đều muốn gục nàng.

“Nàng cái tiểu yêu cơ này, thực biết dụ hoặc nhân.” Cúi đầu hôn lấy nàng, đầu lưỡi tham nhập cái miệng nhỏ nhắn, làm càn liếm hút, mà bàn tay to nắm nộn nhũ cũng xoa bóp thịt tuyết trắng, đối với xúc cảm trắng mịn nõn nà cực kỳ yêu thích, đầu ngón tay chơi đùa đồ dầu trên ngực.

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ khẽ ngậm, phần lưỡi hòa đón hắn, cùng hắn giao triển liếm mát.

“Dụ hoặc chàng sao? Ừm?” Nàng nhẹ ngửi, tay nhỏ bé dò đi xuống, cách quần áo vỗ về nóng rực của hắn.

Hoàng Phủ Ti nhẹ hấp ngậm khí, “Nàng thật sự là cái yêu nữ!” Hắn hôn càng kịch liệt, bàn tay to thô lỗ kéo áo đơn tuyết trắng ra.

“Thiếu gia!” Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm xấu hổ của A Toàn.

“Chuyện gì?” Bị quấy rầy, Hoàng Phủ Ti không hờn giận nhũ này, nhưng môi lại vẫn mút hút cánh môi mềm mại, bàn tay to qua lại âu yếm thân mình trắng mịn.

Nghe được bên trong truyền đến tiếng thở dốc, mặt A Toàn càng hồng, lấp bắp rất nhanh nói xong. “Lão, lão gia tìm người, muốn người lập tức đến thư phòng gặp lão gia.”

Phụ thân tìm hắn? Mặt tuấn tú nhắn càng nhanh, Hoàng Phủ Ti bất đắc dĩ đứng dậy, khẽ liếm cánh môi sưng đỏ, “Nàng ngoan ngoãn ở trên giường chờ ta, ta lập tức quay lại.”

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ nhẹ thở rồi ngồi dậy, áo đơn sớm bị cởi bỏ, ngực nhũ tuyết trắng đi theo thân thể của nàng động đậy, tóc đen xả xuống che khuất hai đóa hồng môi.

Bộ dáng thanh thuần lại gợi cảm làm cho thân thể Hoàng Phủ Ti càng nóng, nhện không được cúi đầu dùng sức hôn nàng, đem môi của nàng hôn lại hồng lại xưng.

“Chết tiệt! Hiện tại đừng dụ hoặc ta.” Hấn cắn răng gầm nhẹ.

“Thiếp nào có?” Viên Nhật Sơ vô tội nháy mắt, phần lưỡi khẽ liếm cánh môi một chút, lại chậm rãi thu hồi.

Còn nói không có? Hoàng Phủ Ti trừng mắt Viên Nhật Sơ, thật muốn trực tiếp ăn nàng.

“Thiếu gia, lão gia đang đợi người nha!” Ngoài cửa A Toàn khẩn trương thúc giục.

Thở sâu, Hoàng Phủ Ti nhìn xuống dục hỏa, rất nhanh mặc quần áo. “Chờ ta trở lại, lại chậm rãi với chơi với nàng.”

“Thiếp chờ chàng.” Nàng cười đến mê người cực điểm. Hoàng Phủ Ti lại hít sâu, xoay người bước nhanh rời đi.

“Hi!” Thấy hấn chặt vật rời đi, Viên Nhật Sơ khanh khách cười khẽ, nhặt lên áo đơn mặc vào, vén tóc lên, lại nghe đến thanh âm mở cửa. “Như thế nào lại trở về.....”

Nàng quay đầu, nguyên tưởng rằng là Hoàng Phủ Ti, nhìn đến người tới lại kinh ngạc nhú mày. “Hoàng Phủ phu nhân, có việc sao?”

Viên Nhật Sơ nhìn Đường Vân Vân, phát hiện mặt nàng tái nhợt, mắt đẹp thâm trầm nhanh nhìn chăm chăm nàng, nàng nhìn không được nhú mày, cảm thấy có điểm không đúng.

“Sắc mặt người rất tệ, thân thể không thoải mái sao?” Nàng xuống giường, không thói quen chỉ mặc áo đơn cùng người ngoài nói chuyện, đi đến tủ quần áo phía trước, cầm lấy áo khoác mặc vào.

Mặc quần áo khi, chậm chạp không có nghe đến thanh âm Đường Vân Vân, nàng vừa nhấc đầu, lại xuyên thấu qua gương đồng nhìn đến Đường Vân Vân cầm bả đao đứng ở nàng phía sau, nàng cả kinh, chạy nhanh né tránh! Một đao vồ hụt, Đường Vân Vân càng kích động, nắm chặt đao, nàng oán hận nhìn Viên Nhật Sơ.

“Viên Nhật Sơ, ngươi đáng chết!”

“Đường Vân Vân!” Viên Nhật Sơ nhìn nàng, “Ngươi điên rồi có phải hay không? Bình tĩnh một chút!”

Nàng một bên rống to, một bên hiện lên công kích của Đường Vân Vân.

“Đi tìm chết! Ngươi đi chết ——” Đường Vân Vân điên cuồng gào thét: “Chỉ cần ngươi chết, Ti ca ca sẽ trở về bên người ta, đều là ngươi. .... Đều là lỗi của ngươi. ....”

Đường Vân Vân vẽ mặt điên cuồng, kích động đánh về phía Viên Nhật Sơ, Viên Nhật Sơ nhú mày, lần này không tránh, ở Đường Vân Vân tiến đến gần, nàng cầm tay nàng ta, muốn cướp đi đao trên tay nàng ta.

Vốn tưởng rằng Đường Vân Vân thân mình yếu đuối, chính mình có thể dễ dàng khống chế nàng, nhưng nàng xem nhẹ Đường Vân Vân, hiện tại nàng ta trong trạng thái điên cuồng kích động, khí lực so với bình thường cũng lớn hơn nhiều. Hai người dùng sức cướp đao, trong thời điểm giằng co, ánh nến trên bàn bị ngã, lửa bùng cháy từng chút chậm lên khăn bàn hoa mỹ.

“Đường Vân Vân, ngươi bình tĩnh một chút!” Viên Nhật Sơ rống to, ngay tại lúc đoạt được cây đao, thì lại bị nàng ta cắn vào tay.

“A!” Viên Nhật Sơ ăn đau, theo bản năng buông tay ra.

Đường Vân Vân nhanh chóng hướng đao đánh về phía nàng, “Viên Nhật Sơ! Ngươi đi chết!”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“Phụ thân, ngài tìm ta.” Hoàng Phủ Ti đi vào thư phòng, nhìn về phía phụ thân.

Hoàng Phủ lão gia nhìn con, ánh mắt khôn khéo nhẹ tránh, nắm lấy chòm râu, trầm giọng hỏi: “Con lần này tính khi nào thì rời đi?”

“Phụ thân?” Hoàng Phủ Ti ngạc nhiên, thấy ánh mắt phụ thân nhìn thấu hết thảy, hấn thần nhiên mà cười. “Cái gì đều không thể gạt được phụ thân.”

“Con là con ta, ta còn không đủ hiểu rõ con sao?” Hoàng Phủ lão gia hừ lạnh, “Con lần này lại tính vô thanh vô tức biến mất đúng hay không?”

Hoàng Phủ Ti mỉm cười, trong buồn cười lại mang theo trào phúng. “Lần này trở về, con vốn tính thu thập cục diện rồi rầm trước đây lưu lại. Nhưng là sau khi con trở về, chẳng những không giải quyết hết thảy, ngược lại làm cho sự tình trở nên càng tệ hơn.”

Hoàng Phủ lão gia than nhẹ: “Này không phải lỗi của con, là Hiên nhi cùng Vân Vân không xem con ra gì.” Hắn sớm đem hết thảy đều tiến vào trong mắt, chính là không hỏi không nói.

“Phụ thân, đại ca thực cố gắng, hẳn nhất định có thể bảo vệ cho Hoàng Phủ gia, phụ thân không cần đối hắn rất quá nghiêm khắc.” Hoàng Phủ Ti khuyên phụ thân.

“Năng lực của đại ca con, ta thực hiểu được, nhưng hẳn chỉ có thể thu hoạch gần, không giống con có thể đem Hoàng Phủ gia đẩy lên hướng đỉnh cao” Cũng bởi vì như thế, ông mới vẫn muốn con thứ hai tiếp chương Hoàng Phủ gia.

“Phụ thân, có thể gìn giữ cái đã có cũng không tệ rồi nha! Ít nhất không phá tan hết gia sản, hơn nữa Hoàng Phủ gia cũng đủ lớn mạnh, kiếm nhiều tiền như vậy làm cái gì? Nhiều thêm mấy phần tiền quan tài sao?” Hoàng Phủ Ti không đứng đắn nói.

Hoàng Phủ lão gia trừng đi qua. “Nói vô vị cái gì đó?” Nhưng mắng xong, ông cũng nở nụ cười. “Con đứa nhỏ này, chính là không đứng đắn như vậy.”

Hoàng Phủ Ti cười nhẹ, nhìn phụ thân, còn thật sự nói: “Phụ thân, con nối chương Hoàng Phủ gia một chút hứng thú cũng không có.”

“Phụ thân biết, con thâm nghĩ tự tay khởi nghiệp, còn cái Liên Vân mục trường kia, con kinh doanh đến thật sinh động.” Hoàng Phủ lão gia không có tư vị nói.

Hoàng Phủ Ti lại sừng sốt, tiện đà nở nụ cười. “Phụ thân, con còn có cái gì không thể gạt được phụ thân? Phụ thân một lần nói hết đi!”

Hoàng Phủ lão gia lắc đầu than nhẹ. “Con nha, liền với nương con đã chết giống nhau, không thích bị kìm kẹp, nương con là người phương bắc, vì như thế con cũng ở phương bắc khai mục trường đi? Thậm chí vì rồi đi Hoàng Phủ gia, mới tàn đi ra những bát quái kia.”

“Phụ thân tất cả đều biết? Mà năm xưa phụ thân vẫn cho con ra đi...” Hoàng Phủ Ti nhìn phụ thân, không thể không kinh ngạc.

Hoàng Phủ lão gia hừ lạnh, tức giận nói: “Nhi tử lớn lên muốn bay, ta làm phụ thân có thể ngăn cản sao?”

“Phụ thân, cảm ơn.” Hoàng Phủ Ti mỉm cười.

“Con là người có ánh mắt rất tuyệt buồn bán, nhưng mà ánh mắt con chọn nữ nhân thật sự có vấn đề, oa nhi Viên Nhật Sơ có gì tốt? Tuyệt không giống tiểu thư khuê các mềm mại, nghe nói các người ở ngày đầu tiên trở về, con còn giả danh nghĩa của ta, muốn lấy người ở ngoài cửa giám thị?”

Hoàng Phủ Ti khó hiểu nhìn phụ thân, khuôn mặt anh tuấn nghi hoặc. “Phụ thân đang nói cái gì? Con như thế nào nghe không hiểu?” Hắn giả ngu.

Hoàng Phủ lão gia hừ hừ giận, trừng mắt con, lại nhìn không được bật cười. “Oa nhi họ Viên kia tốt như vậy sao?”

“Ừ! Nàng tốt lắm.” Hoàng Phủ Ti gật đầu, nhìn ánh mắt phụ thân còn thật sự chấp nhất.

“Vậy là tốt rồi.” Nhìn ánh mắt của copn, Hoàng Phủ lão gia gật đầu, “Lần này rồi đi, phải nhớ ba không năm ngày gởi lá thư về, lão phụ thân ta cũng không nghĩ đợi thêm tám năm nữa.”

“Ừ! Con biết.” Hoàng Phủ Ti cười gật đầu.

“Còn có chuyện của Hiên nhi cùng Vân Vân, làm cho bọn họ hai cái chính mình xử lý, chuyện kia không liên quan đến con, không cần đem trách nhiệm về ở trên người chính mình.”

Nhìn người con này như cà lơ phất phơ, nhưng vì làm cho trong nhà khôi phục yên tĩnh, còn trẻ liền rời nhà đi, tự mình lập nghiệp, ông cũng vì vậy thương hắn như vậy.

“Ừ, con biết.” Hoàng Phủ Ti lại gật đầu.

“Còn có đại nương con, cũng đừng oán nàng, nàng kỳ thật.....”

“Con biết, đại nương đối con tốt lắm, mới trước đây khi con sinh bệnh, đại nương tuy rằng mặt ngoài không thêm để ý, nhưng đêm dài vẫn thường đến chiếu cố(*) con.”

(*) Chăm sóc.

Hắn cái gì đều biết nói, đại nương chính là mặt ngoài lạnh nhạt, đối hắn quở trách, đều chỉ là vì hộ con chính mình, cũng thật chính nàng so với ai đều mềm lòng.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.....” Hoàng Phủ lão gia an tâm nở nụ cười, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, lại nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh hoảng.

“Không tốt! Đồng Khí viện cháy! Nhanh đi dập tắt lửa nha!”

Đồng Khí viện cháy?

Hoàng Phủ Ti cả kinh, không chút nghĩ ngợi lập tức lao ra thư phòng.

Sơ Nhi!

.....

Dao nhỏ bén nhọn đâm tới, Viên Nhật Sơ chạy nhanh một cái xoay người, dao nhỏ lại hiện lên, rất nhanh lại đâm tới.

Lúc này, nàng ngẩng đến khăn bàn đã cháy lên, nàng cả kinh, chạy nhanh kéo khăn bàn xuống, nghĩ muốn dập lửa, Đường Vân Vân lại đánh tới.

“Đáng chết!” Viên Nhật Sơ chặt vật né tránh, lửa vì thế mà lớn lên, chỉ chốc lát sau, chung quanh trong phòng đã cháy bén lên.

“Khụ khụ! Lửa.....” Nhìn đến lửa, Đường Vân Vân cũng ngây ngẩn cả người, hơi chút khôi phục lý trí. “Cháy!” Nàng kinh hoàng kêu to, dao nhỏ trên tay rơi xuống.

“Đáng chết!” Viên Nhật Sơ ôm miệng mũi bắt lực nhìn lửa cháy lan tràn, sương khói nồng nồng đánh tới, làm cho nước mắt nàng thẳng rơi.

Nàng chung quanh coi, muốn lao ra cửa phòng, nhưng phía trước cửa phòng cũng nổi lên lửa lớn, nàng xem hướng cửa sổ, lửa thế như nuốt chửng cả cửa sổ.

Đáng chết! Cái này như thế nào trốn?

“Lửa..... Ô..... Cháy..... Ta sẽ chết..... Không cần..... Ta không muốn chết.....” Đường Vân Vân ngồi ở góc, kinh hoàng khóc lớn.

Ầm ỹ chết, tính nhẫn nại của Viên Nhật Sơ mất hết, tức giận đến nắm Đường Vân Vân lên, dùng sức đánh nàng ta hai bàn tay.

“Ngươi, ngươi đánh ta.....” Ôm hai má sưng đỏ, Đường Vân Vân hoảng sợ nhìn Viên Nhật Sơ, vừa muốn lên tiếng khóc lớn.

“Không cho phép khóc!” Viên Nhật Sơ đối nàng rống giận, tức giận đến mắng chửi người. “Ngươi khóc cái gì khóc? Gây ra đám cháy này còn không phải ngươi làm hại, ngươi còn ngồi khóc ở đây? Có khí lực khóc liền đứng lên cho ta, mau tìm đường ra! Sau khi rời khỏi đây, tùy ngươi muốn khóc đến chết thế nào cũng được, lão nương ta cũng không quan tâm!”

Đường Vân Vân nức nở, sợ khí thế Viên Nhật Sơ, không dám khóc lớn. “Đều là lửa — như thế nào trốn..... Ô.....”

Viên Nhật Sơ chịu không nổi mắt tròn trắng, không thời gian quan tâm nữ nhân này, bắt lấy chân lấp cho nàng.

“Dùng chân đem chính mình hộ hảo.” Nàng lớn tiếng mệnh lệnh, tuy rằng tức giận, nhưng nàng vẫn là không có biện pháp vì giận mà không để ý Đường Vân Vân.

Đường Vân Vân bắt lấy chân, kinh ngạc nhìn Viên Nhật Sơ. “Vì sao..... Ta vừa mới còn muốn muốn giết ngươi.....” Nhưng nàng lại.....

Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt nàng. “Cho ngươi bị hỏa thiêu chết là rất tiện nghi cho ngươi! Trên đời này người muốn giết ta, ta không để cho hán ngàn đao vạn quả ta gặp quý!” Nàng nói đến vô tình, lại động thủ dùng chân đem Đường Vân Vân bao lại thật tốt, sau đó quay đầu nhìn hướng lửa cháy lớn mạnh mẽ phía trước.

Nàng trừng mắt nhìn phía cửa, tuy rằng nơi đó cháy, nhưng mà tiến lên phá cửa mà ra, y phục nhiều lắm sẽ bị thiêu cháy, người hẳn còn có thể sống.

“Đứng lên, chúng ta phải theo cửa lao đi ra.” Chân chỉ có một cái, ở Đường Vân Vân trên người..... Chết tiệt! Nàng làm sao tốt bụng như vậy? Viên Nhật Sơ thở sâu, đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị lửa thiêu đau.

“Trước cửa... Nhưng là nơi đó có hỏa.....” Đường Vân Vân sợ hãi, không dám đi tới.

“Làm sao không có lửa nha?” Viên Nhật Sơ không tính nhẫn nại rống to. “Muốn bị chết cháy trong lời nói, ngươi liền ngoan ngoãn lưu tại đây.....”

“Sơ Nhi!” Hoàng Phủ Ti vọt vào phòng, không nhìn hiện trường cháy lớn kịch liệt, vừa thấy đến Viên Nhật Sơ, lập tức xông lên trước, ôm chặt lấy nàng. “Nàng không sao chứ?” Hắn khẩn trương kiểm tra trên dưới, chỉ sợ nàng bị thương.

“Không có việc gì.” Viên Nhật Sơ lắc đầu “Chàng làm sao tiến vào?”

Nói còn chưa nói xong, một tiếng sợ hãi rống to theo cửa truyền đến. “Vân Vân!” Hoàng Phủ Hiên sốt ruột chạy vào, nhìn đến Đường Vân Vân lập tức ôm chặt lấy nàng. “Vân Vân, ta nghe người nói nàng đã ở bên trong, làm ta sợ muốn chết! Nàng không sao chứ?”

“Tướng công.....” Đường Vân Vân kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Hiên, không nghĩ tới hắn sẽ đến cứu nàng, ngốc nói không ra lời.

“Nếu có chuyện thì sớm đã chết rồi, còn có thể sống trước mắt ngươi sao?” Viên Nhật Sơ tức giận ra tiếng. “Muốn an ủi chờ đi ra ngoài lại an ủi được không? Lửa thế càng lúc càng lớn!”

“Đại ca, huynh cẩn thận che chở cho đại tẩu.” Hoàng Phủ Ti cời áo khoác bao ở Viên Nhật Sơ, sau đó đem nằng hộ vào trong ngực.

“Hoàng Phủ Ti!” Viên Nhật Sơ trừng hấn, muốn đem áo khoác cởi. Hấn chỉ áo đơn, hỏa lớn như vậy, sẽ bị bỏng!

“Đừng âm ỉ!” Hoàng Phủ Ti quát khê, đè lại đầu nằng, làm cho nằng đem mặt vùi vào trong lòng. “Đại ca, theo đệ.” Ngừ tất, hấn ôm chặt Viên Nhật Sơ, rất nhanh vọt vào đồng lửa lớn bên trong.

Viên Nhật Sơ nhắm mắt lại, tóc có cảm giác tóc bị đốt trụi, da thịt cũng rất nóng, nóng. .... Đột nhiên, nằng hô hấp đến không khí mới mẻ, cũng nghe đến tiếng người hoan hô —

“Đi ra rồi! Đi ra rồi! Mau tạt nước lạnh —”

Nằng ngẩng đầu khăn trương nhìn Hoàng Phủ Ti. “Chàng có hay không bị thương?”

Nằng bị bảo hộ rất tốt, chỉ có tóc bị đốt một chút, nhưng tóc của Hoàng Phủ Ti bị cháy một nửa, trên người cũng nhiều chỗ tổn thương.

“Đại phu! Đại phu ở đâu?” Nhìn đến hấn trên người có bao nhiêu chỗ bị đốt mà thương, Viên Nhật Sơ khăn trương đỏ mắt, sốt ruột rống to.

“Sơ Nhi, ta không sao.” Hoàng Phủ Ti ôm nằng, thân thể khê run, đem nằng ôm càng nhanh. “Yên tâm, chính là da thịt thương, chi cần nằng không có việc gì là tốt rồi.”

“Ngư ngốc!” Viên Nhật Sơ hốc mắt hồng hồng khê hống, lại khăn trương ôm chặt hấn.

“Ngươi đứa nhỏ này, thật sự là quậy phá!” Tiếng mắng của Hoàng Phủ phu nhân đột nhiên vang lên, thân thủ đánh Đường Vân Vân một cái tát.

“Nương, ngài làm gì?” Hoàng Phủ Hiên cả kinh, chạy nhanh ôm lấy nương tử, đối với mẫu thân rống to. “Nương như thế nào đánh Vân Vân?”

“Ta không nên đánh nằng sao?” Hoàng Phủ phu nhân giận dữ hỏi. “Nằng đã là thê tử ngươi, lại còn không biết thân biết phận huyên náo ra việc này, thiếu chút nữa hại mạng người, nằng không nên đánh sao?”

“Đứng, thực xin lỗi. ....” Đường Vân Vân nhẹ khóc.

“Vân Vân, đừng khóc.” Hoàng Phủ Hiên đau lòng trấn an nương tử, thay nương tử giải thích. “Nương, Vân Vân nằng không cố ý. ....”

“Không cố ý?” Hoàng Phủ phu nhân cười lạnh. “Là các ngươi rất sùng nằng, làm cho nằng nghĩ đến chính mình vẫn là đứa nhỏ, có thể tiếp tục tùy hứng. Hiên nhi, mặc kệ là Vân Vân hay là ngươi, các ngươi đều nên trưởng thành!” Mắng xong, không hề xem con liếc mắt một cái, đi hướng Hoàng Phủ Ti.

“Đại nương. ....” Không nghĩ tới đại nương sẽ trước mặt mọi người răn dạy bọn họ, Hoàng Phủ Ti giật mình.

“Ti nhi, đại nương thay Hiên nhi cùng Vân Vân xin lỗi con.” Hoàng Phủ phu nhân khom người xin lỗi.

“Đại nương, đừng như vậy.” Lần đầu tiên trong cuộc đời của Hoàng Phủ Ti không biết phải làm sao, hấn bối rối nhìn về phía Viên Nhật Sơ, nhưng Viên Nhật Sơ sớm há hốc mồm. Hấn không có cách, chỉ phải nhìn về phía phụ thân ở một bên.

“Tốt lắm, phu nhân, bọn họ đều bị thương, để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút đi!” Hoàng Phủ lão gia tiến lên trấn an nương tử. Hoàng Phủ phu nhân gạt đầu, đi theo trượng phu rồi đi.

Viên Nhật Sơ nháy mắt mấy cái, rớt cục mở miệng. “Oa! Đại nương chàng dường như biến thành người khác rồi!”

“Ừ!” Hoàng Phủ Ti cười nhẹ, nhìn về phía Hoàng Phủ Hiên cùng Đường Vân Vân, gặp bộ dáng hai người dựa sát vào nhau, môi câu càng sâu. “Xem ra, ta có thể an tâm ly khai.”

“Đi đâu?” Viên Nhật Sơ ngẩng đầu nhìn hấn.

“Phương bác.” Hoàng Phủ Ti cúi đầu đối nằng cười. “Nằng muốn đi cùng ta sao?”

“Đương nhiên.” Viên Nhật Sơ đương nhiên nhìn hấn. “Chàng đi đâu, thiếp liền đi theo đó, chàng đừng tưởng có thể bỏ rơi thiếp.”

Hoàng Phủ Ti cầm tay nằng. “Yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

Viên Nhật Sơ cũng dùng sức cầm tay hấn, cao ngạo nhú mày. “Hừ! Chàng nghĩ rằng thiếp sẽ để chàng buông tay sao?”

Hai người đều nở nụ cười, tay gắt gao nắm chặt mà tâm cũng gắn bó.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Tử Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kết thúc

Phương bác, Liên Vân mục trường

“Lão đại!” Một gã hán tử cao lớn về mặt cầu xin, ai oán chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ti, ánh mắt tràn đầy lên án.

“Sao?” Hoàng Phủ Ti nhú mày, vừa nhìn cũng đã biết.

“Lão đại, cầu huynh quản tốt tẩu tử được không?” Hán tử ai oán rống: “Huynh có biết tẩu tử làm gì không? Nàng đem chuyện tình đệ theo đuổi Quyên nhi phát tán, toàn bộ phương bác đều biết hết, này... Cái này mặt mũi của đệ còn đâu nha!”

Ô ô..... Lão đại như thế nào cười khủng bố nữ nhân này đâu? Vừa đến phương bác, liền mở cái gì bát quái thư tứ(*), nơi nơi tản bát quái, không vài ngày, toàn bộ phương bác liền náo nhiệt đến không được. Làm cho người đến mục trường kháng nghị cũng rất nhiều.

(*) Văn phòng báo lá cải, theo ta thấy giống như bán tiểu thuyết vậy.

Ngay từ đầu hán tử còn chê cười xem kịch, cảm thấy không có gì, thậm chí thực kính nể đại tẩu, chỉ khi nào nhân vật chính thành chính mình, ô..... Hán tử mới biết được thảm họa!

“Đại Mãnh” Hoàng Phủ Ti vỗ vỗ bả vai huynh đệ. “Đệ có biết, cái cá tính này của tẩu tử đệ, ngay cả huynh cũng không có biện pháp nha!”

Nữ nhân này cũng thật cao siêu! Vừa đến phương bác, thứ nhất bán đi chuyện tình của hai người, còn liên tiếp viết tới hai mươi chương, ai... Anh minh thần võ của hán tử đều bị nàng hủy hết! (Dịch giả: Khâm phục tỷ)

“Này.....” Đại mãnh nhìn Hoàng Phủ Ti, nghĩ đến tin tức bát quái đầu tiên được bày bán ra... Ai! Lão đại cũng là người bị hại nha! “Lão đại, huynh như thế nào thú nung tử đáng sợ vậy nha?”

Thật là có dũng khí à!

“Vi sao ư.....” Vuốt cằm, Hoàng Phủ Ti trầm tư một chút, con ngươi đen lại nhìn đến bóng dáng tuyết trắng đang từ cửa đi vào.

Tuy rằng gả cho người, nhưng nàng không chải phụ nhân kế, tóc dài đen dày vẫn như cũ cột lại thành bím tóc, mép tóc cài lấy trâm hoa hồng, bộ dáng thanh lịch lại mỹ lệ, gây cho người khác xúc động.

Cặp mắt đẹp nhẹ nhàng gương lên, khi nhìn đến hán tử, mâu đẹp hơi hơi nhu tình, cánh môi gợi lên một chút cười, chân thành đi hướng hán tử, làm cho tâm hán tử vì nàng mà rung động.

Hán tử cũng đi lên phía trước, tay nắm eo nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu mút lấy cái khuyên tai bạch ngọc. “Nànch nha, lại khiến cho long trời lở đất.” Nàng mới đến phương bác không mấy tháng, liền khiến cho rất nhiều người ai oán khắp nơi nha!

“Không được sao?” Viên Nhật Sơ ngao ngễ hán tử liếc mắt một cái, thân mình nhu nhuận kẻ sát hán tử, tay nhỏ bé theo hán tử ôm lấy thắt lưng hán tử, nhẹ nhàng sờ.

Hoàng Phủ Ti khẽ suyền, nhẹ cắn vành tai. “Nàng thật sự là cái yêu nữ!” Hán tử nhìn không được khom người ôm lấy nàng, nhanh chóng hướng trở về trong phòng.

Viên Nhật Sơ khanh khách cười khẽ, đôi tay xinh đẹp quần lấy cổ của hán tử.

“Lão, lão đại.....” Phát hiện chính mình bị bỏ qua, Đại Mãnh nhìn không được oán thán. Ai, lão đại anh minh thần võ đã bị đại tẩu biến thành vật trong lòng nha!

Viên Nhật Sơ liếc mắt ai oán nhìn Đại Mãnh một cái, tươi cười càng ngọt, cúi đầu ở bên tai Hoàng Phủ Ti khẽ nói. “Hối hận yêu ta sao?”

Hi hi! Mấy tháng này, nàng làm hán tử gặp không ít phiền toái đâu!

Hoàng Phủ Ti cắn môi của nàng ị, dùng sức hôn cắn. “Hối hận cũng không còn kịp rồi.” Ai dạy hán tử yêu nàng thảm như vậy đâu? Nguyên tưởng đem nàng thu vì độc chiếm, cả đời không thả.

Nhưng cuối cùng..... Bị độc chiếm, ngược lại là hán tử!

Nhưng, hán tử không hối hận, ngược lại vui vẻ chịu đựng.....

Bạn đang đọc truyện *Bông Hồng Đại Minh Lăng Từ Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.